

НОРА РОВЪРТС

СИНЯ ДАЛИЯ

Издателска къща ХЕРМЕС

НОРА РОБЪРТС СИНЯ ДАЛИЯ

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

Привлекателната Стела Ротшилд е щастливо омъжена, но съдбата ѝ готви удар — съпругът ѝ загива при самолетна катастрофа. Младата жена е съсипана. За да се погрижи за двете си момчета, тя решава да се върне към корените си в Южен Тенеси. Започва работа като управител на градинарския център в Харпър Хаус — внушително умение, наследено от амбициозната Роз Харпър. За да успее в новото си начинание, Стела трябва да се справи с арогантния си и сексапилен колега Лоугън Китридж. Но изненадващо професионалните им сблъсъци палят искрата на страстно привличане. Стела трябва да реши дали е готова отново да бъде щастлива...

ПРОЛОГ

Мемфис, Тенеси

Август 1892 г.

Раждането на копеле не влизаше в плановите ѝ. Когато узна, че е заченала дете от любовника си, шокът и паниката бързо преминаха в гняв.

Имаше начини да се справи с това, разбира се. Жена в нейното положение имаше връзки. Но се боеше да ги използва, боеше се от лекарите, извършващи аборти, почти толкова, колкото от нежеланото създание, което растеше в нея.

Любовницата на мъж като Реджиналд Харпър не можеше да си позволи бременност.

Виждаха се от близо две години и досега той се бе грижил добре за нея. О, знаеше, че поддържа връзки и с други жени — между които и съпругата му — но те не я интересуваха.

Все още беше млада и красива. Приемаше младостта и красотата си като стока, с която може да търгува. Правеше го почти десетилетие — без угризения и с каменно сърце. Стараеше се винаги да ги използва и бе добавила към тях изтънченост и чар, наблюдавайки и имитирайки дамите, посещаващи великолепната къща край реката, където бе работила майка ѝ.

Беше образована... донякъде. Но по-важно от книгите и музиката бе това, че е овладяла изкуството на флирта.

За пръв път се продаде на петнадесет и прибави към ценните си качества и опит. Но нямаше намерение вечно да проституира, нито пък да работи като домашна помощница или да бие път до фабриката и обратно ден след ден. Знаеше каква е разликата между улиčníца и държанка. Една проститутка предлагаше само бърз секс за жълти стотинки и мъжът я забравяше още преди да е закопчал дюкяна си.

А една държанка — стига да е умна и да умее да постига целите си — предлагаше, освен уютната мекота между краката си, романтика, изтънченост, приятни разговори и забавни преживявания. Тя беше

компаньонка, утеха и еротична фантазия. Една амбициозна държанка знаеше как да получава много, без да е твърде настойчива.

Амелия Елън Конър имаше амбиции.

И ги бе постигнала. Поне повечето.

Бе избрала Реджиналд много внимателно. Не блестеше нито с красотата, нито с особен ум, но след старателно проучване се бе уверила, че е доста богат и често изневерява на кльощавата си порядъчна съпруга, която властваше над Харпър Хаус.

Той имаше любовница в Начес, а се говореше и за друга в Ню Орлиънс. Можеше да си позволи още една и Амелия си бе поставила за цел да го съблазни. Бе успяла.

Двадесет и четири годишна, вече живееше в красива къща в южната част на Мейн и имаше три прислужници, гардероб, пълен с красиви дрехи, и ковчеже с лъскави бижута.

Вярно че дамите, на които завиждаше, нямаше да я приемат в обществото си, но съществуваха по-либерални кръгове, в които жени в подобно положение бяха добре дошли и дори гледани със завист.

Тя организираше разточителни приеми. Пътуваше. Живееше.

След малко повече от година, откакто Реджиналд я бе настанил в тази красива къща, хитро и старателно изграденият ѝ малък свят рухна.

Реши да крие от него, докато събере смелост да посети квартала с червените фенери и да се избави от проблема. Но той я хвана, когато тя получи ужасно гадене, и тъмните му проникателни очи се приковаха в нея.

Веднага разбра.

Зарадва се и ѝ забрани да прекъсва бременността. За неин ужас, подари ѝ гривна със сапфири по този повод.

За нея детето бе нежелано, но не и за него.

Затова беше започнала да се замисля как може да се възползва. Като майка на детето на Реджиналд Харпър — копеле или не — имаше право на грижи до края на живота си. Може би той щеше да загуби интерес да идва я леглото ѝ, когато младежката ѝ свежест изчезне и красотата ѝ повехне, но щеше да издържа и нея, и детето.

Съпругата му не го бе дарила със син. А тя би могла. Сигурна беше, че ще роди син.

През последните мразовити дни на зимата реши да задържи детето и започна да крои планове за бъдещето.

Тогава се случи нещо странно. То помръдна в нея. Трептене и протягане, закачливи ритвания. Почувства нежелания плод като свое дете.

Растеше в нея като цвете, което единствено тя можеше да вижда, усеща и познава. И започна да изпитва несравнимо силна обич към него.

В изтощителния летен зной тя цъфтеше и за първи път в живота си чувстваше привързаност към нещо друго, освен към самата себе си и спокойния си охолол живот.

Детето, нейният син, имаше нужда от нея. Щеше да го закриля с цената на всичко.

С ръце върху издутия си корем, даваше наставления за обзавеждането на детската стая. Бледозелени стени с бели дантелени пердета. Дървено конче, купено от Париж, и ръчно изработено детско креватче, донесено от Италия. Напълни миниатюрния гардероб с малки дрешки. Ирландска и бретонска дантела, френска коприна. На всичките имаше избродиран монограм с инициалите на бебето. Щеше да носи името Джеймс Реджиналд Конър.

Тя щеше да има син. Най-сетне нещо свое. Някой, когото да обича. Щяха да пътуват заедно, тя и красивото ѝ момченце. Щеше да му покаже света. Да го изпрати да учи в най-добрите училища. То бе нейната гордост и радост, цялото ѝ сърце. В онова горещо лято Реджиналд идваше в къщата ѝ все по-рядко и тя бе доволна от това.

Той бе просто мъж. А създанието в нея — син.

Никога вече нямаше да е сама.

Когато почувства първите родилни болки, не изпита страх. Докато се мъчеше, плувнала в пот, в съзнанието ѝ имаше само един образ. Нейният Джеймс. Нейният син. Нейното дете.

Очите ѝ се замъглиха от изтощение, а жегата, сякаш добила образа на живо, дишащо чудовище, ѝ се струваше по-непоносима от болките.

Видя лекаря и акушерката да се споглеждат. Намръщено, изпод вежди. Но тя бе млада и здрава, щеше да се справи.

Загуби представа за времето. Часовете се нижеха, докато пламъкът на газената лампа хвърляше трептящи сенки из стаята. Сред

вълните на изтощение чу тих плач.

— Синът ми! — По бузите ѝ потекоха сълзи. — Моят син.

Акушерката ѝ попречи да се надигне и прошепна:

— Спокойно. Пийнете малко. Починете си.

Отпи глътка, за да облекчи паренето в гърлото си, и усети вкус на лауданум. Преди да се възпротиви, започна да се унася в дрямка, все по-дълбоко, все по-далеч.

Когато се събуди, плътните пердета на прозорците бяха спуснати и в стаята бе сумрачно. Раздвижи се и видя лекаря да става от стола си и да се приближава, за да премери пулса ѝ.

— Синът ми. Моето бебе. Искам да видя бебето си.

— Ще изпратя някого за супа. Дълго спяхте.

— Синът ми! Сигурно е гладен. Нека ми го донесат.

— Госпожо, съжалявам. — Докторът седна на ръба на леглото. Очите му изглеждаха много бледи, с тревожен израз. — Детето се роди мъртво.

В сърцето ѝ се впиха чудовищните, зли, изгарящи нокти на скръб и страх.

— Чух плача му! Лъжете! Защо изрекохте тези ужасни думи?

— Тя дори не проплака. — Лекарят внимателно хвана ръцете ѝ. — Раждането бе дълго и трудно. Накрая изпаднахте в делириум. Съжалявам, госпожо. Родихте мъртво момиченце.

Дори за миг не повярва. Нададе яростни викове, стонове и ридания и бе упоена, а когато се събуди, отново започна да крещи, ридае и стене.

В началото не бе искала детето. А после не искаше нищо друго. Само него.

Скръбта бе неопишуема. Непреодолима.

Накара я да обезумее.

ПЪРВА ГЛАВА

Саутфийлд, Мичиган

Септември 2001 г.

Загори сметановия сос. Стела винаги щеше да помни тази малка, вбесяваща подробност, както и тътена на гръмотевиците от лятната буря навън, и гласовете на децата си, които се бяха спречкали за нещо в хола.

Щеше да запомни неприятния мирис, внезапното писване на противопожарната аларма заради дима и машиналното движение, с което дръпна тигана от котлона и го хвърли в мивката.

Не беше добра готвачка, но се стараеше. Тази вечер реши да посрещне съпруга си с пилешко „Алфредо“, едно от любимите ястия на Кевин. Щеше да го приготви сама и да добави прясна зелена салата, топъл хляб с хрупкава коричка и чеснов сос.

Бе заредила подредената си кухня в кокетната къща в предградията с всички продукти и бе сложила разтворената готварска книга на поставката с плексигласова плоскост, предпазваща страниците от изцапване.

Облече тъмносиня престилка върху чистия си панталон и риза, а буйните ѝ червени къдрици бяха вързани високо, за да не ѝ пречат.

Бе започнала да готви по-късно, отколкото предполагаше, но през целия ден на работното ѝ място бе истинска лудница. В градинарския център бе обявена разпродажба на всички есенни цветя и топлото време водеше тълпи клиенти.

Не че имаше нещо против. Обожаваше работата си като управител. Изпитваше доволство, че отново може да ѝ се посвещава изцяло, на пълен работен ден, след като Гевин бе тръгнал на училище, а Люк бе пораснал достатъчно, за да ходи на детски ясли. Кога, за бога, малкото ѝ момченце бе станало първокласник?

Преди да усети. Люк щеше да е готов за детска градина.

Време бе с Кевин да пороботят по въпроса за трето дете. „Може би тази вечер“, помисли си тя с усмивка. Когато стигнат до последния,

много интимен етап от плана, който бе съставила за посрещането на съпруга си у дома.

Докато отмерваше продукти, чу трясък и доста силно хленчене от съседната стая. „Някой си проси наказание“, помисли си тя, прекъсна готвенето и забърза натам. Как можеше да иска трето дете, щом двете, които вече имаше, я подлудяваха?

Влезе в стаята, където бяха малките й ангелчета. Гевин — светлорус, с дяволити очи — седеше и невинно блъскаше две колички „Мачбокс“ една в друга, а Люк, който бе наследил нейните огненочервени коси, плачеше неудържимо заради разпилените си кубчета.

Нямаше нужда да е била свидетел, за да се досети какво се е случило. Люк беше построил нещо, а Гевин го беше съборил. Това бе обичайно в къщата им.

— Гевин, защо? — Взе Люк на ръце и го потупа по гърба. — Няма нищо, миличък. Отново ще гостроиш.

— Моята къщичка! Моята къщичка!

— Стана, без да искам — оправда се Гевин, но дяволитият блясък в очите, заради който Стела едва сдържа смеха си, не изчезна. — Количката я събори.

— Не се и съмнявам, че е била количката... след като си я побутнал към къщичката. Не можеш ли да си играеш, без да го дразниш? Той не те закача.

— Просто си играех. Той е малко бебе.

— Точно така. — Погледът й накара Гевин да наведе глава. — Ако си решил и ти да се държиш като бебе, прави се на бебе в своята стая. Сам.

— Беше някаква тъпа къщичка.

— Неее, мамо! — Люк сложи длани на двете й бузи и я погледна с тъжните си влажни очи. — Беше хубава.

— Можеш дастроиш по-хубава. Нали? Гевин, остави го на мира. Не се шегувам. Имам работа в кухнята, татко ще пристигне след малко. Искаш ли да бъдеш наказан точно когато той се прибира у дома?

— Не. Значи не мога да правя нищо.

— Лоша работа. Жалко, че нямаш играчки. — Стела остави Люк на пода. — Построй си нова къщичка, Люк. Не пипай кубчетата му,

Гевин. Ако се наложи отново да дойда, ще съжаляваш.

— Искам да изляза навън! — промърмори Гевин зад гърба ѝ, докато тя се отдалечаваше.

— Не можеш, защото вали. Налага се всички да стоим затворени тук, така че бъди послушен.

Ядосана, тя се върна при готварската си книга и се опита да проясни съзнанието си. С гневен жест включи телевизора в кухнята. Господи, колко ѝ липсваше Кевин. През целия следобед децата се държаха непоносимо, а тя се чувствате объркана и не знаеше как да се справи. През четирите дни, откакто Кевин бе заминал в командировка, често се суетеше като обезумяла. Трябваше да се грижи за къщата и момчетата, да ходи на работа и да върши всичко сама.

Защо кухненските уреди решаваха да обявят стачка точно когато съпругът ѝ е извън града? Вчера съдомиялната машина се беше скапала, а днес и тостерът бе изгорял.

Когато бяха заедно, следваха изключително спокоен ритъм. Поделяха си задълженията, грижите за възпитанието на синовете си и забавните мигове с тях. Ако сега си бе у дома, Кевин щеше да играе с момчетата и да раздава правосъдие, докато тя готви.

Или по-добре той да готви, а тя да си играе с момчетата.

Липсваше ѝ ароматът, който я лъхваше, когато се приближи зад гърба ѝ и потърка буза в нейната. Нямаше търпение отново да се сгуши до него в леглото и в мрака шепнешком да обсъждат планове за бъдещето или да се смеят на нещо, което момчетата са направили през деня.

„За бога, човек би помислил, че е заминал преди четири месеца, а не само преди четири дни“, каза си тя.

Докато разбъркваше сметановия сос и гледаше как вятърът брули листа навън, нададе ухо и чу как Гевин се опитва да придума Люк заедно да построят небостъргач, а после да го съборят.

Кевин нямаше да пътува толкова често, след като получи повишение. „Скоро“, напомни си тя. Бе работил толкова упорито, че се намираше на ръба на изтощението. По-високата заплата щеше да им се отрази добре, особено ако имаха още едно дете — може би този път момиче.

С неговото повишение и нейната целодневна работа биха могли да си позволят да заведат децата някъде следващото лято. В „Дисни

Уърлд“ например. Щеше да им хареса. Дори ако тя отново забременееше, щяха да прекарат приятно. Бе заделила малко пари за почивка... и за нова кола.

Ако се наложеше да купят нова съдомиялна машина, щяха да похарчат значителна част от спестяванията си за извънредни случаи, но това не представляваше голям проблем.

Когато чу момчетата да се смеят, отпусна напрегнатите си рамене. Все пак животът ѝ беше хубав. Съвършен, какъвто винаги си го бе представяла. Бе омъжена за чудесен човек, в когото се бе влюбила от пръв поглед — Кевин Ротшилд, с неизменната му чаровна усмивка.

Имаха двама прекрасни синове, красива къща в приятен квартал, всеки от тях обичаше работата си и постигаха пълно съгласие относно плановите си за бъдещето. А когато се любеха, все още имаше тръпка.

При тази мисъл си представи реакцията му, след като децата си легнат, а тя облече новото еротично бельо, което си бе купила тайно от него.

Малко вино, няколко свещи и...

Следващият по-силен трясък я накара да завърти очи и да вдигне поглед към тавана. Поне този път прозвучаха радостни викове, а не хленч.

— Мамо! Мамо! — Със засияло лице Люк се втурна в кухнята. — Съборихме цялата сграда. Може ли да си вземем по бисквитка?

— Не толкова скоро преди вечеря.

— Моля те, моля те, моля те, моля те!

Дърпаше я за крачола и правеше отчаяни опити да се покатери по крака ѝ. Стела остави лъжицата и го отстрани от печката.

— Никакви бисквити преди вечеря, Люк.

— Умираме от глад. — Гевин допълзя, блъскайки количките си. — Как така не можем да хапнем, щом сме гладни? Защо трябва да ядем това глупаво „Фредо“?

— Защото. — Винаги бе мразила този отговор като дете, но сега реши, че е уместен. — Когато татко се завръща у дома, всички вечеряме заедно. — Но погледна навън и с тревога предположи, че навярно самолетът му закъснява. — Ето, разделете си ябълка.

Взе една от купата на плота и грабна нож.

— Не обичам кората — промърмори Гевин.

— Нямам време да я обеля. — Бързо разбърка соса два пъти. — Кората е полезна.

Дали наистина беше така?

— Искам и нещо за пиене. За пиене. — Люк не преставаше да я дърпа. — Жаден съм.

— Господи! Почакай няколко минути, ако обичаш. Само пет минути. Вървете, вървете да построите нещо друго. После ще ви нарежа ябълка и ще ви наляя сок.

Отекна гръм и Гевин развълнувано заподскача, викайки:

— Земетресение!

— Няма земетресение.

Но лицето му сияеше, когато се завъртя в кръг и побягна навън от стаята.

— Земетресение! Земетресение!

Заразен от въодушевлението му, Люк хукна след него с викове.

Стела притисна ръце към пулсиращите си слепоочия. Глъчката бе оглушителна, но може би вниманието им щеше да е заето с това и нямаше да я безпокоят, докато приготви вечерята.

Отново застана до печката и без особен интерес се заслуша в започващия информационен бюлетин.

Думите на говорителя проникнаха през главоболието и тя се обърна с лице към телевизора като автомат.

Катастрофа на малък самолет, на път за Детройт Метро от Лансинг. Десет пътници на борда.

Лъжицата падна от ръката ѝ. Сякаш сърцето ѝ изхвърча от гърдите.

Кевин. Кевин.

Децата ѝ все още подскачаха от вълнение и страх, докато над тях отекваха гръмотевици. В кухнята Стела се свлече на пода. Изведнъж целият ѝ свят се разби на хиляди парчета.

Дойдоха да ѝ съобщят, че Кевин е загинал. Непознати с мрачни лица, които позвъниха на вратата ѝ. Не беше в състояние да го проумее, да го приеме. Въпреки че бе разбрала още щом чу гласа на репортера от малкия телевизор в кухнята.

Не можеше Кевин да е мъртъв. Той беше млад и здрав. Пътуваше към дома и щяха да вечерят пилешко „Алфредо“.

Но беше загорила соса. Димът бе задействал алармата и красивата ѝ къща се бе превърнала в лудница.

Трябваше да изпрати децата при съседите, докато изслуша обясненията.

Но как можеше човек да обясни невъзможното, немислимото?

Една грешка. Бурята, една светкавица — и всичко се бе променило завинаги. Един миг — и мъжът, когото обичаше, бащата на децата ѝ, вече не беше между живите.

Искате ли да се обадите на някого?

На кого би могла да се обади, освен на Кевин? Той беше семейството ѝ, най-близкият ѝ приятел, целият ѝ живот.

Докато говореха за подробностите до съзнанието ѝ достигаха откъслечни фрази. Формалност, консултация с психотерапевт, искрени съболезнования.

Когато непознатите си тръгнаха, остана сама в къщата, която двамата с Кевин бяха купили, докато бе бременна с Люк. Бяха спестявали за нея, а после заедно я бяха боядисали и обзавели. Къщата с проектираната от самата нея градина.

Бурята бе отминала и беше тихо. Не помнеше друг път да е царяла такава тишина. Чуваше ударите на сърцето си, бръмченето на отоплителната печка, която автоматично се бе включила, стичането на дъждовната вода от уллиците.

После се отпусна до входната врата и се заслуша в собствените си ридания. Легнала на една страна, тя се сви на кълбо, сякаш за да се защити от това, което отказваше да приеме. Все още не бяха потекли сълзи. Събираха се някъде дълбоко в нея — като гореща, твърда буца, преди да бликнат. Скръбта бе толкова дълбока, че сълзите не можеха да пробият през нея. Лежеше неподвижна, сгушена на пода, докато от гърлото ѝ се изтръгваха стонове на ранено животно.

Вече бе тъмно, когато събра сили да се изправи, олюлявайки се, замаяна и отпаднала. *Кевин*. Името му все още звучеше в съзнанието ѝ, отново и отново.

Трябваше да вземе децата си, да ги прибере у дома. Трябваше да каже на своите бебчета.

Господи, как да им го каже?

Слепешком се придвижи до вратата, излезе навън в хладния мрак, благодарна за замъгленото си съзнание. Остави вратата отворена зад гърба си, слезе по стълбите между хризантемите и астрите с едри цветове, покрай азалиите с лъскави зелени листа, които бяха засадили с Кевин в един слънчев пролетен ден.

Прекося улицата, сякаш е сляпа. Обувките ѝ подгизнаха, докато пристъпваше през локвите и по мократа трева към осветената веранда на съседката си.

Как се казваше съседката? Смешно, познаваха се от четири години. Често отиваха с една кола на работа. Но не можеше да си спомни...

А, да, разбира се. Даян. Даян и Адам Пъркинс и децата им — Джеси и Уайът. „Приятно семейство“, глуповато си каза тя. Добро, нормално семейство. Само преди две седмици заедно си бяха устроили барбекю. Кевин бе опекал пилешко. Обичаше да пече разни неща на скарата. Бяха пийнали хубаво вино, здравата се бяха посмели и децата им си бяха поиграли на воля. Уайът бе паднал и ожулил коляното си.

Разбира се, че си спомняше.

Но когато застана пред вратата, не бе напълно сигурна какво прави там.

Децата ѝ. Разбира се. Бе дошла за децата си. Трябваше да им каже...

„Не мисли! — Тръсна глава и решително се изправи. — Не мисли все още. Ако започнеш да мислиш, ще рухнеш. Никога не ще можеш да събереш разпръснатите парчета.“

Децата ѝ се нуждаеха от нея. Сега. Вече имаха само нея.

Преглътна горещата буца в гърлото си и натисна звънеца.

Видя лицето на Даян като през водна преграда. Образът ѝ трептеше, сякаш е мираж. Гласът ѝ звучеше отдалеч. Стела почувства как ръцете ѝ я обгърнаха в израз на подкрепа и съчувствие.

„Но твоят съпруг е жив, нали? — помисли си тя. — Твоят живот не е свършил. Твоят свят си е същият, както преди пет минути. Затова не можеш да ме разбереш. Просто не можеш.“

Когато усети, че се тресе от ридания, Стела се отдръпна.

— Не сега, моля те. Сега не мога. Трябва да заведа момчетата у дома.

— Мога да дойда с теб. — По бузите на Даян проблясваха сълзи, когато протегна ръка и докосна косите ѝ. — Искаш ли да постоя при теб?

— Не. Не сега. Трябва... момчетата.

— Ще ги доведе. Влез, Стела.

Но тя поклати глава.

— Добре. Във всекидневната са. Ще ги доведе. Стела, ако има нещо, което мога да направя, каквото и да е, само ми се обади. Съжалявам. Толкова съжалявам!

Остана неподвижна в тъмнината и загледана в лампата, докато чакаше.

Чу възражения, недоволно мърморене, а после тътрене на крака. И ето ги нейните момчета — Гевин, с греещите като слънце руси коси на баща си, и Люк, с устните на баща си.

— Не искаме да си тръгваме още — каза Гевин. — Не може ли поне да си довършим играта?

— Не сега. Трябва да си отидем у дома.

— Но аз печеля. Не е честно и...

— Гевин, трябва да тръгваме.

— Татко у дома ли е?

Стела сведе поглед към невинното лице на Люк и едва не избухна в плач.

— Не. — Протегна ръце, повдигна го и допря устни до неговите, които толкова приличаха на тези на Кевин. — Да се прибираме.

Хвана Гевин за ръка и тръгна обратно към пустата си къща.

— Ако татко си беше у дома, щеше да ни позволи да довършим играта. — В гласа на Гевин имаше жална нотка. — Искам татко.

— Зная. Аз също.

— Може ли да си вземем куче? — настойчиво попита Люк, допря длани до лицето ѝ и я накара да се обърне към него. — Да попитаме ли татко? Може ли да си вземем куче като на Джеси и Уайът?

— Ще поговорим за това друг път.

— Искам татко — отново каза Гевин с по-писклив глас.

„Той знае — помисли си Стела. — Разбира, че нещо не е наред, че се е случило нещо ужасно. Трябва да направя това. Трябва да го направя сега.“

— Нека поседнем.

Много внимателно затвори вратата след себе си и отнесе Люк до дивана. Седна, сложи го в скута си и обгърна раменете на Гевин.

— Ако имам куче — сериозно каза Люк, — сам ще се грижа за него. Кога ще си дойде татко?

— Не може да си дойде.

— Защото има работа ли?

— Не, той... — „Господи, помогни ми!“ — Станала е злополука. С татко.

— Както когато се сблъска две коли ли? — попита Люк, а Гевин остана безмълвен, докато я изгаряше с поглед.

— Злополуката е била много тежка. Татко е отишъл на небето.

— Но нали ще се върне?

— Не може. Никога вече няма да се върне. Трябва да остане на небето.

— Не искам да остава там. — Гевин опита да се освободи, но тя го притисна към себе си. — Искам да си дойде у дома сега.

— Аз също, миличко. Но не може да се върне, колкото и да искаме.

Устните на Люк затрепериха.

— Сърди ли ни се?

— Не, не, не, миличко. Не! — Зарови лице в косите му, докато стомахът ѝ бе свит на топка, а това, което бе останало от сърцето ѝ, пулсираше като рана. — Не ни се сърди. Обича ни. Винаги ще ни обича.

— Той е мъртъв.

Гласът на Гевин издаде ярост, изписана и на лицето му. Изведнъж чертите му се сбръчкаха и зариде като бебе в прегръдката на майка си.

Стела поседя с тях, докато заспаха, и ги сложи в своето легло, та никой да не бъде сам, когато се събуди. Както бе правила стотици пъти преди, свали обувките им и внимателно ги зави с одеялата.

Остави запалена лампата, после тръгна през къщата, сякаш без да стъпва на земята, заключи вратите, провери прозорците и щом се увери, че няма опасност, влезе в банята. Пусна толкова гореща вода, че парата, която се надигна, изпълни стаята.

Едва когато се потопи във ваната, даде воля на сълзите си. Докато децата ѝ спяха, а тялото ѝ потръпваше в горещата вода, дълго плака.

Намери сили да издържи. Няколко приятелки ѝ предложиха успокоителни, но тя не желаше да потиска чувствата. Предпочете да остане с бистър ум, защото трябваше да мисли за децата си.

Постара се всичко да бъде скромно. Кевин би пожелал така. Сама избра всяка подробност: музиката, цветята, снимките за възпоменателната служба. Спря се на сребърна урна за праха му и реши да го разпилее над езерото. Там ѝ бе направил предложение, в лодка, която бяха наели един летен следобед.

На службата беше облечена с черна рокля, вдовица на тридесет и една, с двама малки синове, ипотека за изплащане и толкова разбито сърце, че се питаше дали парчетата от него ще пронизват душата ѝ до края на живота ѝ.

Не се отделяше от децата си и уговори час при психотерапевт за всеки от тримата.

Подробности. Можеше да се справи с подробностите. Докато имаше нещо, с което да е заета, някаква ясна цел, щеше да се държи. Можеше да бъде силна.

Идваха приятели, които с насълзени очи поднасяха съболезнования и покрити съдове с храна. Благодарна им беше за това, че отвличаха вниманието ѝ, а не за съболезнованията. Те не ѝ носеха утеха.

Баща ѝ и съпругата му долетяха от Мемфис и Стела разчиташе на тяхната подкрепа. Позволи на Джолийн, съпругата на баща ѝ, да се суети около нея, да утешава и занимава децата, докато родната ѝ майка мърмореше, че не иска да стои в една стая с онази жена.

След края на службата, когато изпрати всичките си приятели и придружи баща си и Джолийн до летището, най-сетне свали черната рокля.

Опакова я, за да я изпрати в някой приют. Не искаше да я види никога вече.

Майка ѝ остана. Стела я беше помолила да постои при нея няколко дни. Безспорно при тези обстоятелства имаше право да поиска

майчина опора. Каквито и търкания да бе имало помежду им, те изглеждаха незначителни в сравнение със смъртта.

Когато влезе в кухнята, майка ѝ вареше кафе. Стела изпитваше такава благодарност, че не е нужно да мисли за това дребно задължение, че се приближи и целуна Карла по бузата.

— Благодаря. Омръзна ми да пия чай.

— Всеки път, щом се обърнех, виждах онази проклетница да приготвя още чай.

— Опитваше се да помогне, а и не съм сигурна дали бих понесла кафе досега.

Карла се завъртя. Беше стройна жена с късо подстригани руси коси. От години се бореше с времето, често посещавайки пластичен хирург. Стягането, изглаждането на бръчки и инжекциите прикриваха възрастта ѝ донякъде. „Но има вид на коравосърдечна сухарка“, помисли си Стела.

Можеше да мине за четиридесетгодишна, но като че ли никога не се чувстваше напълно доволна.

— Ти винаги се застъпваш за нея.

— Не се застъпвам за Джолийн, мамо.

Стела уморено се отпусна на един стол. „Всичко свърши“, осъзна тя. Вече се бе погрижила за всички подробности.

Как щеше да преживее нощта?

— Не виждам причина, която ме задължава да я търпя.

— Съжалявам, ако ти е било неприятно. Но тя се държеше много внимателно. С татко са женени от... колко... двадесет и пет години. Би трябвало вече да си приела факта.

— Не желая да се мярка пред очите ми. И да чувам носовия ѝ говор. Пачавра от паркингите за каравани.

Стела зяпна, но бързо затвори уста. Джолийн не бе отраснала в каравана и определено не приличаше на пачавра. Но какъв смисъл имаше да изтъква това? Или да напомня на майка си, че тя бе тази, която поиска развод и напусна съпруга си. Безсмислено беше и да споменава, че самата Карла се беше омъжвала още два пъти след това.

— Е, тя вече си тръгна.

— Слава богу!

Стела си пое дълбоко дъх. „Никакви спорове“, помисли си тя, докато стомахът ѝ се свиваше и отпускаше като юмрук. Чувстваше се

твърде уморена, за да спори.

— Децата спят. Изтощени са. Утре... ще видим какво ще правим утре. Времето ще покаже. — Наклони глава назад и затвори очи. — Не преставам да мисля, че всичко това е ужасен сън и всеки момент ще се събудя до Кевин. Не мога... просто не мога да си представя живота си без него. Няма да го понеса. — Сълзите отново бликнаха. — Мамо, не знам какво да правя.

— Той имаше застраховка, нали?

Стела примигна и втренчи поглед в майка си, която слагаше чашата с кафе пред нея.

— Застраховка „Живот“? Нали имаше?

— Да, но...

— Трябва да се обърнеш към адвокат за дело срещу авиокомпанията. Най-добре е да мислиш практично. — Карла седна със своето кафе. — За това те бива най-много.

— Мамо... — бавно заговори Стела, сякаш превеждаше от неразбираем чужд език. — Кевин е мъртъв.

— Зная, Стела. И съжалявам. — Карла протегна ръка и докосна нейната. — Зарязах всичко и дойдох да ти помогна, нали?

— Да.

Не трябваше да забравя това. Длъжна беше да го оцени.

— Този свят е шибано място, щом млади хора си отиват така нелепо. Жалко е. Никога не ще го проумея.

— Разбира се. — Стела извади кърпичка от джоба си и изтри сълзите. — Аз също.

— Харесвах го. Но безспорно сега си в трудно положение. Сметки за плащане, деца за отглеждане. Вдовица с две подрастващи момчета. Малцина мъже ще приемат вече готово семейство, предупреждавам те.

— Не искам мъж, който да ни приеме. За бога, мамо!

— След време ще искаш — увери я Карла. — Вслушай се в съвета ми и се погрижи следващият да е мъж с пари. Не допускай грешки. Загуби съпруга си и ти е трудно. Наистина е трудно. Но всеки ден жени губят съпрузите си. По-добре е така, отколкото да преживееш развод.

Болката в стомаха на Стела беше твърде остра, за да е от скръб, и твърде хладна, за да е от гняв.

— Мамо! Днес беше възпоменателната служба за Кевин. Прахът му все още е в проклетата кутия в спалнята ми.

— Нали искаше помощта ми? — Карла завъртя лъжичката. — Опитвам се да ти я дам. Постарай се да изкопчиш колкото може повече от онази авиокомпания, осигури си прилична сума настрана. И не се обвързвай с неудачник като онези, на които попадам аз. Не вярваш, че разводът също е тежък удар? Не си го преживяла, нали? Е, аз цели два пъти. Трябва да ти кажа, че ми предстои и трети. Писна ми от онзи кучи син. Нямах представа на какво ме подлага. Не само е устат грубиян, а и подозирам, че ми изневерява. — Изправи се, засуети се наоколо за миг и си отрязва парче сладкиш. — Ако си въобразява, че ще се примирявам с това, жестоко се лъже. Искam да видя физиономията му, когато му сервират документите. Днес.

— Съжалявам, че третият ти брак не потръгна — сковано каза Стела. — Но ми е малко трудно да проявя съчувствие, защото сама си направила избора да се омъжиш за трети път, както и да се разведеш. Кевин е мъртъв. Съпругът ми е мъртъв и това не е мой избор, по дяволите!

— Нима мислиш, че на мен ми е лесно? Идвам тук, за да ти помогна, а се сблъсквам с празноглавата кукла на баща ти.

— Тя е негова съпруга и винаги се е държала любезно и с теб. Винаги е била добра към мен.

— Само пред очите ти. — Карла натъпка хапка от сладкиша в устата си. — Мислиш, че си единствената, която има проблеми? Че само теб те мъчи главоболие? Няма да бъдеш толкова безразлична, когато наближиш петдесетте и трябва да се справяш сама в живота.

— Ти отдавна си ги прехвърлила, мамо, а че си сама, отново е твой избор.

В тъмните проникателни очи на Карла проблесна гняв.

— Този тон никак не ми харесва, Стела. Не съм длъжна да го търпя.

— Разбира се, че не си. Всъщност може би е най-добре и за двете ни да си тръгнеш. Още сега. Идеята се оказа глупава. Не знам какво съм си мислила.

— Щом ме гониш, добре. — Карла стана от масата. — И аз искам час по-скоро да продължа собствения си живот. Винаги си била неблагодарна. Не можеш да живееш, без да ме тормозиш. Следващия

път, когато търсиш рамо, на което да поплачеш, обади се на онази селянка, втората си майка.

— О, ще ѝ се обадя — промърмори Стела, докато Карла вървеше към вратата. — Не се и съмнявай.

Стана, отнесе чашата си до мивката и я стовари така силно, че я счупи. Искаше ѝ се да разбие всичко около себе си на пух и прах — така както бе разбито сърцето ѝ. Да всее такъв хаос в света, какъвто бе настанал в живота ѝ.

Вместо това остана подпряна с ръце на ръба на мивката, молейки се майка ѝ бързо да опакова багажа си и да си тръгне. Откъде ѝ бе хрумнало, че иска да остане? Отношенията им винаги щяха да са същите. Напрегнати, враждебни. Никаква близост и разбиране.

Господи, колко се нуждаеше от нечие рамо, поне за една нощ! Утре щеше да продължи напред. Но тази нощ копнееше за прегръдка, ласка и утеха.

С треперещи ръце събра парчетата порцелан от мивката и заплака, докато ги изхвърляше в кошчето за смет. След това отиде до телефона и повика такси за майка си.

Не размениха нито дума повече и Стела реши, че така е най-добре. Затвори вратата, заслушана в заглъхващото бръмчене на колата.

Щом остана сама, нагледа децата, придърпа одеялата им и нежно ги целуна по челата.

Те бяха единственото, което ѝ бе останало. А тя беше единственото, което имаха.

Щеше да е по-добра майка. Закле се в това. По-търпелива. Никога, никога нямаше да ги разочарова. Нямаше да си отиде точно когато им е най-необходима.

Когато се нуждаят от подкрепа, щеше да им я даде. Независимо от всичко. Независимо кога.

— Вие сте на първо място за мен — прошепна тя. — Винаги ще бъдете.

В спалнята отново се съблече и извади от гардероба стария памучен халат на Кевин. Когато се загърна с него и усети познатия му опияняващ мирис, болката отново скова сърцето ѝ.

Сгуши се на леглото, придърпа предниците на халата по-плътно, затвори очи и отправи молитва утрото да дойде по-скоро. Готова бе да посрещне новия ден.

ВТОРА ГЛАВА

Харпър Хаус

Януари 2004 г.

Не биваше да изпитва страх от къщата или от господарката ѝ. И двете имаха изградена репутация.

За къщата се говореше, че е красиво старо здание, с градина, която може да съперничи на райската. Преди малко сама се увери в това.

Жената имаше славата на интересна личност, малко самотна и „с труден характер“. Стела знаеше, че това можеше да означава какво ли не — от човек със силна воля до коравосърдечна кучка.

Каквато и да беше истината, трябваше да я приеме. Напомни си го, докато едва потискаше желанието си да стане и нервно да закричи из стаята. Бе преживяла и по-трудни моменти.

Нуждаеше се от тази работа. Не само заради заплатата, макар и да бе доста щедра, а заради престижа, предизвикателството и чувството, че върши нещо полезно. По-значимо от въртенето в омагьосан кръг у дома.

Имаше нужда от живот, нещо повече от броене на дните между чековете за заплата, които се стопяваха, когато плати сметките. Макар и да звучеше като банална фраза от книгите за самоусъвършенстване, имаше нужда от нещо, което да ѝ носи предизвикателства и удовлетворение.

Сигурна беше, че Розалинд Харпър се чувства напълно удовлетворена. Наследница на красива къща, собственичка на процъфтяваща фирма. Какво ли беше всяка сутрин да се буди с ясната представа къде е мястото ѝ и към каква цел се стреми?

Единственото, което искаше да постигне и предаде на децата си, бе тази ясна представа за своя път. Боеше се, че я е загубила след смъртта на Кевин. За чувството, че върши нещо полезно, нямаше проблем. Поставете ѝ задача или предизвикателство, дайте ѝ достатъчно време — и би се справила по-добре от всекиго.

Но в онзи септемврийски ден през 2001-а беше загубила ясната представа за мястото и целите си и оттогава не успяваше да я възвърне напълно.

Това означаваше ново начало за нея. Решението да се завърне в Тенеси. Интервюто лице в лице с Розалинд Харпър. Ако не получеше работата... е, щеше да намери друга. Никой не можеше да я обвини, че не е добра в професията си или че е неспособна да осигури прехрана за себе си и децата си.

Но, господи, искаше точно тази работа.

Изправи гръб и се опита да заглуши гласа на съмнението, който шепнеше в главата ѝ. Щеше да я получи.

Внимателно бе избрала тоалета си за тази среща. Официален, но не твърде претенциозен тъмносин костюм с колосана бяла блуза. „Подходящи обувки и чанта“, помисли си. Семпли бижута. Нищо екстравагантно. Лек грим — само да подчертае синия цвят на очите си. Бе прихванала косите си с шнола над тила. Ако имаше късмет, къдриците ѝ нямаше да се разпилеят преди края на интервюто.

Розалинд я накара да чака твърде дълго. Може би съзнателно подлагаше търпението ѝ на изпитание, както предположи Стела, докато пръстите ѝ нервно играеха с каишката на часовника. Явно бе решила да я остави да поседи като на тръни в разкошния салон, пълен с прекрасни антики и картини, с великолепен изглед през предните прозорци.

Този приказно изящен южняшки стил ѝ напомняше, че е риба от Севера, която тук не е в свои води.

Времето сякаш течеше по-бавно. Трябваше да помни, че темпото в този край е различно от това, с което е свикнала, че ще се сблъска с различна култура.

Камината навярно беше „Адамс“, а лампата оригинал на „Тифани“. Дали наричаха плътните завеси „драперии“, или звучеше твърде в стил Скарлет О’Хара? А дали дантелените пердета бяха семейно наследство?

Господи, нима някога се бе чувствала по-чужда? Какво правеше една вдовица от средната класа в Мичиган сред това южняшко великолепие?

Опита да си вдъхне кураж и да придаде спокоен израз на лицето си, когато чу стъпки по коридора.

— Донесох ви кафе.

Не беше Розалинд, а приветливият мъж, който ѝ бе отворил вратата и я бе придружил до салона.

По нейна преценка изглеждаше на около тридесет, със средно телосложение, доста строен. Лъскавите му кестеняви коси се спускаха на талази покрай лице на кинозвезда с открояващи се искрящи сини очи. Въпреки черното му облекло, никак не приличаше на иконом. Всичко във външността му изглеждаше стилно. Бе казал, че името му е Дейвид.

Сложи поднос с порцеланова кана, чаши, малки ленени подложки, захар, сметана и ваза с китка теменужки на масичката.

— Роз е малко заета, но скоро ще дойде. Отпуснете се и пийнете кафе. Харесва ли ви тук?

— Да, много.

— Мога ли да направя нещо за вас, докато я чакате?

— Не. Благодаря.

— Тогава просто се настанете удобно — нареди той и ѝ наля чаша кафе. — Няма нищо по-хубаво от огън в камината през януари, нали? Кара те да забравиш, че само преди няколко месеца е било достатъчно горещо, за да стопи кожата ти до кости. Как предпочиташ кафето, скъпа?

Не беше свикнала да чува това обръщение от непознати мъже, които ѝ поднасят кафе в разкошен салон. Особено когато подозираше, че са с няколко години по-млади от нея.

— Само с малко сметана. — Мислено си забрани да го зяпа. Лицето му бе... неустойимо, с чувствени устни, сапфиреносини очи, изпъкнали скули и секси трапчинка на брадичката. — Отдавна ли работите за госпожа Харпър?

— От цяла вечност. — Той чаровно се усмихна, докато ѝ поднасяше кафето. — Поне така ми се струва, в най-добрия смисъл. Отговаряй откровено на директните ѝ въпроси, без заобикалки. — Усмивката му стана по-широка. — Мрази увъртанията. Знаеш ли, скъпа, страшно харесвам косите ти.

— О! — Стела инстинктивно повдигна ръка към тях. — Благодаря.

— Неслучайно това е бил любимият цвят на Тициан. Късмет с Роз — добави той, преди да излезе. — Страхотни обувки впрочем.

Стела въздъхна и сведе поглед към кафето си. Бе забелязал косите и обувките ѝ и бе направил комплименти и за двете неща. Гей. Жалко!

Кафето се оказа хубаво и Дейвид имаше право за огъня в камината през януари. Навън въздухът беше влажен и мразовит, а небето — мрачно. Лесно бе една жена да свикне да прекарва по час пред камината и да пие чудесно кафе от... какъв ли беше порцеланът? Майсенски? Уеджуудски? Любопитството я накара да повдигне чашата и да погледне печата отдолу.

— Стафордширски, донесен от една от английските съпруги на фамилия Харпър в средата на деветнадесети век.

„Няма за какво да се упреквам“, каза си Стела. Безполезно беше да се срамува, че характерното ѝ за червенокоса жена бяло лице неизбежно ще поруменее от неудобство. Спокойно остави чашата и погледна Розалинд Харпър право в очите.

— Прекрасна е.

— Винаги съм смятала така.

Розалинд влезе, настани се до нея и си наля чаша кафе.

Стела осъзна, че една от двете не е избрала подходящ стил на обличане за интервюто. Широк масленозелен пуловер и тютюнев работен панталон с оръфани крачоли криеха високата грациозна фигура на Розалинд. Не носеше обувки, само чифт дебели кафяви чорапи на издължените си, тесни ходила.

Това обясняваше безшумното ѝ влизане в стаята.

Косите ѝ бяха къси, прави и черни.

Досега бяха контактували само по телефон, факс или електронна поща, но Стела бе направила подробно проучване за потенциалната си работодателка, включително и как изглежда.

Беше попаднала на множество изрезки от списания за Розалинд като дете и девойка. С възхищение бе разгледала снимките на зашеметяващата осемнадесетгодишна булка и бе изпитала искрено съчувствие към бледата вдовица на двадесет и пет със стоически израз на лицето.

Имаше и други, разбира се. Страници от светските хроники, клюкарски догадки кога и дали вдовицата ще се омъжи повторно. Следваха доста материали от пресата за новооткрития ѝ градинарски

център, за интимния ѝ живот и краткия ѝ втори брак, приключил с развод.

Стела бе добила представа за пресметлива и решителна жена. Но бе приписвала впечатляващата ѝ външност на ъгъла на заснемането, осветлението и грима.

Това се оказа заблуда.

На четиридесет и пет Розалинд Харпър изглеждаше като разцъфнала роза. „Но не от парников сорт — помисли си Стела, — а закалявана от природните стихии сезон след сезон, година след година, все по-силна и красива.“

Имаше издължено лице с изпъкнали скули и леко дръпнати очи с цвят на отлежало малцово уиски. Устните ѝ, чувствени и изваяни, бяха без червило. С набитото си око Стела забеляза, че по прекрасната ѝ кожа няма и следа от грим.

До крайцеца на очите ѝ се забелязваха леки бръчки — отпечатъците, които богът на времето обожава да оставя — но те не отнемаха от красотата ѝ.

Единствената мисъл на Стела беше: „Господи, моля те да изглеждам така, когато стана на нейните години. Но по-добре облечена, ако нямаш нищо против“.

— Дълго ви накарах да чакате, нали?

„Бъди откровена“, напомни си Стела.

— Малко, но беше приятно да поседя в тази стая и да пийна хубаво кафе в стафордширски порцелан.

— Дейвид обича да се държи като гостоприемнен домакин. Имах малко работа в оранжерията, забавих се.

Стела отбеляза, че тонът ѝ е енергичен. Не рязък — говорът, характерен за Тенеси, просто не можеше да звучи рязко — а по-скоро бодър и делови.

— Изглеждате по-млада, отколкото очаквах. На колко години казахте, че сте — тридесет и три?

— Да.

— А синовете ви са... на шест и на осем?

— Точно така.

— Не сте ги довели със себе си?

— Не. В момента са при баща ми и втората му съпруга.

— С Уил и Джолийн сме добри приятели. Как са те?

— Добре. Радват се на внуците си.

— Не се и съмнявам. Баща ви често показва техни снимки и сякаш ще се пръсне от гордост.

— Една от причините да се преместя тук е да могат да прекарват повече време с тях.

— Добра причина. Аз също обичам малки момчета. Липсва ми присъствието им. Фактът, че водите две, повлия във ваша полза. Автобиографията ви, препоръката на баща ви и писмото от бившия ви работодател... е, всичко това не беше излишно. — Взе си бисквита от подноса и отхапа от нея, не откъсвайки поглед от лицето на Стела. — Нужен ми е организатор, човек с творческо мислене, упорит и буквално неуморен. Държа хората, които работят за мен, да следват моето темпо, а то никак не е леко.

— Вече разбрах това. — „Добре — помисли си Стела, — и аз ще говоря решително и направо по същество.“ — Имам диплома със специалност управление на градинарски център. Винаги съм се занимавала с това, с изключение на трите години, през които стоях у дома, за да се грижа за децата си, но тогава междувременно успях да проектирам своята градина и тези на няколко съседи. Откакто почина съпругът ми, преди повече от две години, сама възпитавам синовете си и работя в своята област. Справям се добре и с двете. Мога да следвам темпото ви, госпожо Харпър. Никога не се предавам.

„Може би“, помисли си Роз.

— Може ли да погледна ръцете ви? — С известна неохота Стела ги протегна напред. Роз остави кафето си и ги пое в своите. Завъртя ги, огледа дланите и прокара палци по тях. — Знаете как се работи.

— Да, знам.

— Официалният костюм ме накара да се усъмня, въпреки че е прекрасен — усмихна се Роз и доизяде бисквитата. — От няколко дни насам е доста влажно. Да намерим чифт гумени ботуши, за да не съсипете тези хубави обувки. Ще ви покажа всичко.

Ботушите се оказаха възголеми, с грозен цвят на брезент, но влажната земя и натрошеният чакъл наистина биха съсипали новите й обувки.

Нейната външност едва ли имаше значение в сравнение със създаденото от Розалинд Харпър.

„В градината“ заемаше западната част на имението. Офисите на фирмата се намираха откъм пътя, а зелените площи започваха от входа, простираха се от двете страни на алеята за паркиране и бяха съвършено оформени. Дори през януари за Стела бе очевидно, че за тях се полагат грижи и се прилага творчески подход при подбора и разпределението на вечнозелените растения, декоративните храсти и издигнатите лехи, в които навярно имаше луковици и корени на цветя, поникващи всяка година, и през пролетта, лятото и есента щяха да греят в ярки цветове.

Един поглед ѝ стигаше, за да реши, че не просто иска работата, а трябва на всяка цена да я получи. През тялото ѝ премина тръпка на страстно желание, каквото би разпалил невероятно привлекателен мъж.

— Не исках офисите да се намират близо до къщата — сподели Роз, когато паркира пикапа. — Не исках да виждам търговски постройки през прозорците на салона. Семейство Харпър винаги е имало усет за бизнес. Дори когато земите на това имение, върху които сега са построени къщи, са били памукови плантации.

Устата на Стела бе така пресъхнала, че не може да проговори, а само кимна. Голямата къща не се виждаше оттук. Малка естествена гора я скриваше от погледа и не позволяваше на ниските сгради, в които се помещаваха офисите на центъра и повечето оранжерии, да загрозяват изгледа от прозорците ѝ.

А старият червен кестен бе просто великолепен!

— Тази част е отворена за посетители през цялата година — продължи Роз. — Развиваме всички възможни дейности, предлагаме разнообразни саксийни растения и книги за градинарство. Най-големият ми син ми помага в управлението, но предпочита работата в оранжерии или навън. В момента имаме две временни служителки. След няколко седмици ще са ни нужни още.

„Време е да се включиш в играта“, каза си Стела.

— През март започва най-натовареният сезон в тази зона.

— Точно така.

Роз я поведе по асфалтова рампа към ниска бяла постройка с безупречно чиста площадка пред входа.

Стела забеляза два дълги и широки плота от двете страни на вратата. Влизаше предостатъчно светлина, за да създаде весело настроение. Множество рафтове бяха отрупани с торове, добавки за облагородяване на почвата, пестициди и въртящи се стелажи със семена. На други бяха подредени разноцветни саксии, подходящи за подправки и стайни растения. Имаше витрини с камбанки за окачване, гравирани плочки и други аксесоари.

Жена със снежнобели коси бършеше прах от витрина със слънчеви часовници. Беше в бледосиня жилетка с избродирани рози върху бяла риза, която изглеждаше идеално колосана.

— Руби, това е Стела Ротшилд. Развеждам я из центъра.

— Приятно ми е.

Стела забеляза, че жената я преценява с поглед, явно разбрала, че е кандидатка за работа, но усмивката ѝ изглеждаше много сърдечна.

— Вие сте дъщерята на Уил Дули, нали?

— Да, същата.

— От Севера.

„Каза го така, сякаш става дума за страна от Третия свят със съмнителна репутация“, с насмешка си помисли Стела.

— Да, от Мичиган. Но съм родена в Мемфис.

— Така ли? — Усмихна ѝ се с повече топлота. — Е, това все пак е нещо. Напуснали сте щата като малка, нали?

— Да, с майка си.

— А сега сте решили да се върнете, а?

— Вече се върнах — поправи я Стела.

— Е, добре — колебливо промълви Руби, което означаваше: „Ще видим“. — Навън е доста мразовито днес — продължи тя. — Най-добре е човек да не показва носа си. Но можете да разглеждате колкото искате.

— Благодаря. Винаги бих предпочела градинарски център пред всяко друго място.

— Този надминава всички останали. Роз, Мерилий Букър дойде и купи онзи дендробиум. Не можах да я разубедя.

— По дяволите, ще увехне след седмица.

— Дендробиумите са лесни за отглеждане — изтъкна Стела.

— Не и за Мерилий. Нищо не разбира от растения. Съсипва всичко, до което се докосне. Трябва да забранят на тази жена да се

доближава на повече от десет метра от каквото и да е живо същество.

— Съжалявам, Роз. Но я накарах да обещае, че ще го донесе тук, ако забележи, че не изглежда свеж.

— Ти нямаш вина.

Роз махна с ръка и мина през широка отворена врата. Отвъд нея се намираха стайните растения — от екзотични до класически, в саксии — от миниатюрни до огромни, с диаметър на шахта. Имаше и още аксесоари: декоративни камъни, решетки, мебели за беседки, фонтани и пейки.

— Държа всеки от персонала ми да има познания за всичко — каза Роз, докато разглеждаха. — Ако не знаят някой отговор, трябва да знаят как да го намерят. Не сме голяма фирма в сравнение с онези, които продават на едро или се занимават с проектиране на паркове. Цените ни не са като в градинарските сектори на магазините с намалени цени. Затова се стараем да предлагаме и необичайни растения, освен най-разпространените, и добро обслужване. Посещаваме клиентите си в домовете им.

— Има ли човек от персонала, когото изпращате за консултации на място?

— Или Харпър, или аз поемаме тази задача, ако някой клиент има проблем с нещо, купено оттук. Или просто се нуждае от личен съвет. — Плъзна ръце в джобовете си и се залюля напред-назад на токовете на гумените си ботуши. — Освен това имам проектант на градини. Наложил се да му обещае цяло състояние, за да го открадна от конкурентна фирма, и да му дам почти пълна свобода. Но е най-добрият. Възнамерявам да разширя тази дейност.

— Какъв е девизът ви?

Роз се обърна към нея и високо повдигна вежди. В проникателните ѝ очи проблесна насмешка.

— Ето защо се нуждая от човек като теб. Някой, който може да казва „нашият девиз“ с гордо вдигната глава. Нека помисля. — С ръце на хълбоците огледа търговската зона и отвори големите стъклени врати към оранжерията. — Смятам, че имаме две основни мисии... ето тук съхраняваме повечето едногодишни растения и висящите кошници, които впрочем тръгват през март. Първата ни мисия е да помагаме на градинарите любители. От едва прохождащите до опитните, които знаят какво искат и са готови да пробват нещо ново

или необичайно. Да предлагаме на тези клиенти добра стока, добро обслужване и добри съвети. Втората ни мисия е да задоволим потребностите на клиента, който има пари, но не и време или желание да се рови в пръстта. Онзи, който иска градината му да е красива, но или не знае откъде да започне, или не иска да си прави труда. Готови сме да отидем и срещу прилично възнаграждение да съставим проект, да доставим растения и да наемем работници. Гарантираме, че ще остане доволен.

— Добре.

Стела огледа дългите маси, въртящите се глави на напоителната система, улеите за оттичане на полегатия бетониран под.

— Когато започне сезонът, излагаме едногодишните и многогодишните растения покрай тази стена на сградата. Виждат се отпред, когато някой мине покрай оградата или влезе с кола. Имаме покрит сектор за онези, които се нуждаят от сянка — продължи тя, докато вървеше през оранжерията и ботушите ѝ шляпаха по бетона. — Тук държим подправки, а ето там е складът за допълнителни саксии, пластмасови чинийки и етикети. Отзад са оранжериите за млади издънки и разсад. Онези двете ще бъдат отворени за посетители и на място ще се продават едногодишни растения.

Преминаха по чакълена алея и отново излязоха на асфалт покрай храсти и декоративни дръвчета. Роз посочи към сектора отстрани, където имаше зимни парници.

— Зад тях, затворени за клиенти, са секторите за разсаждане и присаждане. Държим повечето разсад в кутийки с пръст, но съм отделила един-два акра земя за отглеждане на открито. Няма проблем с напояването тук.

Продължиха да вървят. Стела внимателно разглеждаше и правеше изводи. Страстната тръпка в корема ѝ ставаше все по-изгаряща.

Можеше да направи нещо тук. Да остави своя отпечатък върху съвършената основа, положена от друга жена. Можеше да ѝ помогне да разширява, подобрява, усъвършенства.

„Удовлетворение? — помисли си тя. — Предизвикателства?“ Господи, всеки миг тук щеше да е изпълнен с това. Беше великолепно.

Оранжериите с куполовидна форма, работните плотове, масите за излагане на стока, навесите, стъклените стени, напоителните

системи. Стела видя всичко отрупано с растения, а наоколо — тълпи клиенти. Предвкуси разрастване и нови възможности.

Роз отвори вратата на оранжерията за разсаждане и Стела не можа да сдържи тихата си въздишка на наслада, когато долови мирис на влажна пръст и млади растения. Знаеше, че къдриците ѝ ще се разпилеят в безпорядък от влагата и топлия въздух, но влезе.

Над облагородената почва в кутийките за разсад се виждаха нежни зелени стъбълца. Вече бяха окачени кошници с напълно развити рано цъфтящи цветя. В далечния край стояха родителите на тези мъничета, използвани за разсаждане. На закачалки висяха престилки, по масите или в кофи до тях имаше безброй инструменти.

Стела тръгна мълчаливо по пътеките между тях и забеляза, че на всяка кутийка е поставен четлив етикет. Позна повечето растения, без да чете надписите. Мексикански астри и кандилки, петунии и пенстемони. Толкова на юг, само след няколко седмици щяха да са готови за засаждане в лехи и сандъчета, на слънце или в сенчести кътчета.

Дали тя имаше готовност да пусне корени тук и да разцъфти? А синовете ѝ?

Знаеше, че градинарството е риск, а животът — още по-голям. Умните хора преценяваха рисковете, свеждаха ги до минимум и работеха, за да постигат целите си.

— Искам да видя сектора за присаждане, складовете и офисите.

— Добре. Най-добре излез. Костюмът ти ще се намачка.

Стела сведе поглед към зелените ботуши и се засмя.

— Жалко за старанието ми да изглеждам представителна.

Смехът накара Роз одобрително да поклати глава.

— Ти си хубава жена, с добър вкус за облекло. Не е зле да имаш такъв имидж. Отделила си време да се издокараш за срещата, за разлика от мен. Оценявам това.

— Вие държите картите, госпожо Харпър. Можете да се обличате както желаете.

— Права си. — Роз тръгна обратно към вратата, посочи навън и излезе сред лекия хладен ръмеж. — Да влезем в офиса. Няма смисъл да те влача из имението в дъжда. Какви са другите причини да се преместиш тук?

— Не намерих нито една причина да остана в Мичиган. Преместихме се там, след като се омъжих за Кевин, заради работата му. Мисля, че останах тези години след смъртта му от лоялност или просто по навик. Не съм сигурна. Харесвах работата си, но никога не съм имала чувството, че съм намерила своето място. По-скоро живеях ден за ден.

— Роднини?

— Не, в Мичиган нямам. Бяхме само аз и момчетата. Родителите на Кевин са починали още преди да се оженим. Майка ми живее в Ню Йорк, но нямам желание да отгледам децата си в този град. Освен това с майка ми имаме сложни отношения. Както много майки и дъщери.

— Слана богу, че аз имам синове.

— О, да. — Стела отново се засмя, вече по-спокойна. — Родителите ми се разведоха, когато бях много малка. Навярно знаете.

— Отчасти. Както вече казах, с баща ти и Джолийн сме приятели.

— Привързана съм към тях. Затова, вместо да затворя очи и да забия топлийка в картата, реших да дойда тук. Родена съм тук. Не си спомням почти нищо, но се надявах да усетя връзка с родния край. Може би това е мястото ми.

Отново влязох в търговската сграда и в малък разхвърлян офис, който накара организираната душа на Стела да потръпне.

— Не го ползвам често — започна Роз. — Нещата ми са разпръснати тук и в къщата. Когато съм в центъра, обикновено прекарвам времето си в оранжериите или навън. — Отмести книгите за градинарство от един стол, посочи към него и се подпря на ръба на претрупаното бюро, щом Стела седна. — Зная кои са силните ми страни и как да имам успешен бизнес. Изградих този градинарски център от нулата за по-малко от пет години. Когато беше по-малък и вършех почти всичко сама, можех да си позволя да допускам грешки. Сега имам осемнадесет служители през сезона. Хората разчитат на мен за заплатите си. Затова не мога да си позволя да греша. Зная как и какво да засадя, какви цени да сложа, как да проектирам, да зареждам стока и да се отнасям с персонала си и клиентите. Имам организационни способности.

— Бих казала, че сте напълно права. Тогава... за какво ви е нужен човек като мен?

— Защото между всички неща, които умея и съм вършила, има някои, които не ми допадат. Не обичам да организирам. А и станах твърде голям шеф, за да се занимавам сама с това как и какво да предлагаме. Търся свеж поглед, свежи идеи и находчивост.

— Разбирам. Едно от изискванията беше управителят на градинарския център да живее в къщата ви поне през първите няколко месеца. Аз...

— Не беше просто изискване, а задължително условие. — Строгийт тон накара Стела да разбере какво имат предвид хората под труден характер, когато говорят за Розалинд Харпър. — Започваме рано и работим до късно. Имам нужда от човек, който да бъде на разположение, поне докато се уверя, че сме влезли в ритъм. Мемфис е твърде далеч и ако не си готова почти веднага да си купиш къща на не повече от петнадесет километра от моята, нямаш друг избор.

— Имам двама палави синове и куче.

— Обичам палави момчета и нямам нищо против куче, стига да не рови. Ако започне да рови в градината ми, това ще бъде проблем. Къщата е голяма. Има предостатъчно място за теб и синовете ти. Бих ти предложила къщата за гости, но не мога да изгоня Харпър оттам дори с динамит. Най-големият ми син — обясни тя. — Искаш ли работата, Стела?

Отвори уста, но си пое дъх и помълча няколко мига, преди да отговори. Нали вече бе преценила какво рискува, като дойде тук? Време беше да започне да се стреми към целите си. Едно-единствено условие не би я разколебало при толкова много предимства.

— Да, госпожо Харпър, много искам да я получа.

— Тогава си назначена. — Роз й подаде ръка. — Можеш да донесеш нещата си утре, най-добре още сутринта, и ще ви настаним. Ще ви дам два дни, докато момчетата свикнат.

— Благодаря. Много се вълнуват, но и са малко изплашени. — „Както и аз“, призна тя пред себе си. — Държа да бъде откровена с вас, госпожо Харпър. Ако момчетата не са щастливи, след като прекарат известно време тук, ще се наложи да поговорим отново.

— Ако това ме притесняваше, не бих те назначила. Наричай ме Роз.

Реши да отпразнува събитието, като купи бутилка шампанско и газирани сайдери на път за дома на баща си. Заради дъжда и обиколния път попадна в следобедно задръстване. Хрумна ѝ, че колкото и неловко да се чувства в началото, нямаше да е зле да живее там, където работи.

Бе получила работата! Работа мечта за нея. Все още не знаеше що за шефка ще е Розалинд Харпър, която бе настояла да я нарича Роз. Освен това имаше доста да учи за процеса на работа в градинарски център в този край и не знаеше как другите служители ще приемат нареждания от една новодошла. При това от Севера.

Все пак нямаше търпение да започне.

Момчетата щяха да тичат на воля из... имението Харпър, както предполагаше, че трябва да го нарича. Все още не беше готова да си купи къща, не и преди да е сигурна, че ще се установят тук, не и преди да е имала време да огледа всички жилищни зони. В дома на баща ѝ нямаше достатъчно място за тях. И двамата с Джолийн ги приемаха с голямо гостоприемство и любезност, но те не можеха да останат за неопределено дълго време в малката къща с две спални.

Това изглеждаше най-разумното решение, поне на първо време.

Паркира стария си сув до малкия роудстър на мащехата си, грабна чантата си и се втурна в дъжда към вратата.

Почука. Имаше ключ, но изпитваше неудобство просто да влезе.

Джолийн отвори вратата, толкова стройна в черния си клин за йога и прилепнало горнище, че човек не би предположил, че наближава шестдесетте.

— Прекъснах тренировката ти.

— Тъкмо свършвах. Слава богу! — Попи потта от лицето си с малка бяла кърпа и тръсна бухналите си медноруси коси. — Да не би да загуби ключа, скъпа?

— Извинявай. Не мога да свикна да го използвам. — Стела влезе и се послуша. — Много е тихо. Нали не си оковала момчетата с вериги в мазето?

— Баща ти ги заведе в „Пийбоди“ да погледат следобедната разходка на патиците. Реших, вместо да отида с тях, да потренирам йога. — Наклони глава встрани. — Кучето си подремва на верандата. Изглеждаш довольна.

— Имаш право. Назначиха ме.

— Знаех си, знаех си! Поздравления! — Джолийн разпери ръце да я прегърне. — Дори за миг не съм се съмнявала. Роз Харпър е умна жена. Не би отминала ценна находка.

— Стомахът ми все още е свит, а нервите ми са обтегнати до крайност. Би трябвало да почакам, докато татко и момчетата се приберат, но... — Извади шампанското. — Какво ще кажеш да вдигнем ранен тост за новата ми работа?

— Искате ли питане? Толкова се радвам за теб, че ще се пръсна! — Джолийн обви ръка около раменете ѝ, докато влизаха в голямата приемна. — Кажете ми, какво мислите за Роз?

— Не е толкова страшна. — Стела сложи бутилката на плот и я отвори, а Джолийн извади две високи чаши от шкафа със стъклени врати. — Много земна и пряма, уверена. А къщата...

— Красива е. — Джолийн се засмя, когато тапата пукна. — Господи, какъв ужасен звук сред следобедната тишина! Харпър Хаус е собственост на фамилията Харпър от поколения. Всъщност тя беше Ашби по мъж... след първия си брак. Когато вторият се провали, отново стана Харпър.

— Разкажете ми нещо пикантно, Джолийн. Татко няма да го направи.

— Опитваш се да развържеш езика ми с шампанско, за да научиш някоя и друга клюка? Благодаря, скъпа. — Настани се на една табуретка и повдигна чашата си. — Първо, за смелите нови начинания на нашата Стела.

Стела докосна чашата ѝ със своята и отпи.

— Ммм! Превъзходно е. А сега — пикантните подробности.

— Омъжи се съвсем млада, едва на осемнадесет. Безспорно си подхождаха: и двамата произлизаха от добри семейства, от една и съща среда. По-важното е, че се ожениха по любов. Личеше си от пръв поглед. Бе почти по същото време, когато аз хлътнах по баща ти, а една жена разбира, когато и друга изживява същото. Беше късно родено дете. Мисля, че майка ѝ наближаваше четиридесетте, когато тя се появи. След раждането непрекъснато беше болнава или просто ѝ харесваше да се прави на крехка съпруга, както смятаха някои. Както и да е, Роз загуби и двамата си родители в период от две години. Беше бременна с втория си син... Остин. Двамата с Джон наследиха Харпър

Хаус. Най-малкият едва прохождаше, когато Джон загина. Знаеш колко ѝ е било тежко.

— Разбира се.

— През следващите две-три години почти не излизаше от онази къща. Когато отново започна да се появява сред хора, да организира приеми и прочее, се подхванаха неизбежните догадки. За кого ли ще се омъжи и кога. Видяла си я. Красива жена е.

— Поразително красива.

— Тук, на юг, потеклото означава много. Жена с нейната външност и произход би могла да има всеки мъж, когото пожелае. Помлад, по-възрастен или на нейните години, ерген или женен, богат или беден. Но тя отгледа момчетата си сама.

„Сама“, помисли си Стела, докато отпиваше отново шампанско. Напълно разбираше избора ѝ.

— Успяваше да пази личния си живот в тайна, което никак не се нравеше на обществото в Мемфис. Спомням си, всички заговориха за нея, когато уволни градинаря... всъщност двамата. Подгонила ги с машината за изкореняване на плевели към изхода на имението.

— Наистина ли? — Стела ококори очи от удивление. — Наистина ли?

— Чувала съм тази история, истинска или измислена, доста пъти. Тук често предпочитаме една забавна лъжа пред баналната истина. Явно са унищожили част от растенията ѝ или нещо подобно. След това не позволяваше на никого да работи в градината ѝ. Вършеше всичко сама. Пет години по-късно, мисля, започна да изгражда градинарския център в западния край на имението. Преди около три години се омъжи и се разведе, преди окото ти да мигне. Скъпа, какво ще кажеш за по още една чаша от това чудесно шампанско?

— Разбира се. — Стела наля. — Какъв беше проблемът с втория съпруг?

— Хм! Голям сваляч. Убийствено красив и двойно по-чаровен. Казваше се Брайс Кларк и твърдеше, че роднините му са от Савана, но не зная дали да вярвам и на едва дума, излязла от устата му, дори ако е позлатена. Както и да е, изглеждаха зашеметяваща двойка, но той обичаше да прекарва времето си в компанията и на други зашеметяващи дами, а венчалната халка не го накара да промени навиците си. Скоро тя го изрита.

— По-добре за нея.

— Не си поплюва.

— Убедих се в това.

— Бих казала, че е горда, но не суетна, непреклонна, но не сурова, поне не твърде сурова, въпреки че някои не биха се съгласили. Добра приятелка и страховит враг. Можеш да влезеш под кожата ѝ, Стела. Ще се справиш с всичко.

Обичаше да чува подобни уверения, но от шампанското или от нов прилив на вълнение усети свиване в стомаха.

— Е, ще видим.

ТРЕТА ГЛАВА

Имаше цяла кола багаж, куфарче, натъпкано с бележки и скици, ужасно сърдито куче, което вече бе изразило мнението си за преместването, като бе повърнало на предната седалка, и две момчета, които не преставаха да се карат отзад.

Бе спряла в една отбивка, за да реши проблема с кучето и седалката, и въпреки януарския студ, държеше прозорците широко отворени. Паркър, бостънски териер, се бе изтегнал на пода с тъжно изражение.

Не знаеше за какво са се спречкали момчетата, но все още не се беше стигнало до размяна на удари, така че не направи опит да прекрати спора. Знаеше, че са неспокойни колкото Паркър заради преместването.

Беше ги изтръгнала от корените им. Колкото и да внимаваше, все пак изживяваха шок. Всички трябваше да се приспособят към нова почва. Вярваше, че ще разцъфнат тук. Трябваше да вярва, иначе стомахът ѝ би се разбунтувал като този на домашния любимец на семейството.

— Мразя те, воняща слюзеста гадино! — заяви осемгодишният Гевин.

— И аз мразя тъпия ти дебел задник! — отвърна шестгодишният Люк.

— Мразя слонските ти уши!

— Мразя цялото ти грозно лице!

Стела въздъхна и усили радиото.

Не стори нищо, докато стигнаха до тухлените колони от двете страни на алеята към имението Харпър. Веднага щом сви от пътя, спря и за момент поседя мълчаливо, докато на задната седалка продължаваха да се сипят обиди.

Паркър плахо вдигна поглед към нея, а после скочи да подуши въздуха навън.

Тя изключи радиото и зачака. Гласовете зад гърба ѝ постепенно заглъхнаха и след едно последно: „А аз мразя цялото ти тяло“ настъпи пълна тишина.

— Знаете ли какво ми хрумна — заговори Стела с нормален, спокоен тон, — да скроим номер на госпожа Харпър.

Гевин се наведе напред, колкото позволяваше предпазният му колан.

— Какъв номер?

— Много хитър. Не съм сигурна дали ще е сполучлив. Мога да ви уверя, че тя е доста умна. Така че трябва да внимаваме да не заподозре нещо.

— Мога да бъда хитър — увери я Люк.

Един поглед в огледалото за обратно виждане ѝ беше достатъчен, за да се убеди, че руменината, избила по бузите му от ярост, вече избледнява.

— Добре, ето какъв е планът.

Стела се завъртя на седалката си, за да застане с лице и към двете момчета. За пореден път бе поразена какво съчетание от нейните черти и тези на Кевин представляват и двамата. Люк имаше нейните сини очи и устните на баща си, а Гевин — сивкавозелените очи на Кевин и нейните устни. Люк бе наследил светлия цвят на лицето си от нея... горкото дете, а Гевин — златистата кожа на Кевин.

Направи драматична пауза и се увери, че синовете ѝ нетърпеливо са наострили слух.

— Не зная. — Стела колебливо поклати глава. — Може би не е добра идея.

Последваха молби и протести в един глас и подскачане на седалката, което накара Паркър да нададе развълнуван лай.

— Добре, добре. — Вдигна ръце. — Ето какво ще направим. Ще спрем с колата пред къщата и ще се изкачим до вратата. Когато влезем и ви представя на госпожа Харпър... трябва да бъдете големи артисти, много умни.

— Можем! — извика Гевин.

— Е, ще трябва да се преструвате на... трудно е, но мисля, че ще се справите. Искам да се преструвате на учтиви, послушни, добре възпитани момчета.

— Можем да го направим, можем... — Лицето на Люк имаше решителен израз. — Хей!

— А аз ще се преструвам, че никак не съм изненадана от държането на двете си послушни, добре възпитани деца. Мислите ли, че ще се получи?

— Може би тук няма да ни хареса — промълви Гевин.

Към обтегнатите й нерви се прибави и чувство за вина.

— Може би. А може и да ни хареса. Ще видим.

— Предпочитам да живеем при дядо и леля Джо в тяхната къща. — Малките устни на Люк затрептяха и сърцето на Стела се сви. — Не може ли?

— Наистина не може. Но можем да им гостуваме. Както и те на нас. Щом ще живеем тук, често ще се виждаме с тях. Очаква ни приключение, не забравяйте. Ще опитаме и ако не сме доволни, ще пробваме нещо друго.

— Тук хората говорят смешно — промърмори Гевин.

— Не, просто различно.

— И няма сняг. Как ще правим снежни човеци и ще се пързаляме с шейни, щом времето е топло и не вали сняг?

— Прав си, но ще си намерите други занимания.

Нима беше преживяла последната си бяла Коледа? Защо досега не се беше замисляла за това?

Гевин вирна нос.

— Ако тя е лоша, няма да остана тук.

— Дадено.

Стела потегли, пое си дъх, за да възвърне увереността си, и продължи по алеята. След няколко мига Люк възкликна:

— Колко е голяма!

„Разбира се“, помисли си Стела и се запита как ли ще се стори къщата на децата й. Дали внушителната триетажна сграда ще ги изпълни със страхопочитание? Дали ще бъдат впечатлени от подробностите? Бледожълтите каменни зидове, величествените колони, разкошното фоайе със стълбище, което го разделяше на две и водеше до тераса, подобна на театрален балкон на втория етаж.

Или ще забележат само колко е огромна — тройно по-голяма от кокетната им къщичка в Саутфийлд?

— Много е стара — каза им тя. — На повече от сто и петдесет години. А госпожа Харпър винаги е живяла тук.

— Тя на сто и петдесет ли е? — полюбопитства Люк и брат му го смушка с лакът.

— Тъпак, ако беше на толкова, щеше да е мъртва и по нея да лазят червеи.

— Трябва да ви напомня, че учтивите, послушни и добре възпитани момчета не наричат братята си „тъпаци“. Виждате ли колко много трева има? Паркър ще обожава разходките навън, нали? А и вие ще имате много място за игра. Но ще трябва да стоите далеч от градината и цветните лехи, както у дома... Както в Мичиган — поправи се тя. — Ще попитаме госпожа Харпър къде можете да ходите и къде — не.

— Има толкова големи дървета — промълви Люк.

— Виждаш ли онова там? Нарича се чинар и навярно е по-старо дори от къщата.

Спря на алеята за паркиране, която заобикаляше островче с азалии, и с възхищение огледа червения японски клен и златистия кедър сред тях.

Дръпна каишката на Паркър с уверени ръце, въпреки учестения си пулс.

— Гевин, ти води Паркър. Ще внесем нещата си, след като се срещнем с госпожа Харпър.

— Тя ще ни командва ли? — попита той.

— Да. Ужасната съдба на децата е да бъдат командвани от възрастните. Освен това тя ще плаща заплатата ми, така че ще командва и мен. Всички сме в една лодка.

Гевин пое каишката на Паркър, когато слязоха от колата.

— Вече я мразя.

— Ето това харесвам у теб, Гевин. — Стела разроши чупливите му руси коси. — Винаги мислиш положително. Добре, да вървим.

Хвана и двамата си сина за ръце и леко ги притисна. Четиримата тръгнаха към покритата площадка пред входа.

Вратите, двойни и боядисани в същия снежнобял цвят като прозорците, внезапно се отвориха.

— Най-сетне! — Дейвид разпери ръце. — Мъже! Значи вече няма да съм малцинство.

— Гевин, Люк, това е господин... извинявай, Дейвид, не зная фамилното ти име.

— Уентуърт. Но нека ме наричат Дейвид. — Приклекна и погледна неукротимо лаещия Паркър в очите. — Какъв е проблемът, приятел?

В отговор Паркър опря предните си лапи на коляното му и весело го близна по лицето.

— Така е по-добре. Заповядайте. Роз ще дойде след малко. Говори по телефона горе, хока някакъв доставчик за неполучена стока.

Влязоха в просторното фоайе, където момчетата застинаха и ококориха очи.

— Много баровско, а?

— Това нещо като църква ли е?

— Не. — Дейвид се усмихна на Люк. — Има скъпи неща, но е просто къща. Ще ви разведа из нея, но може би първо ще поискате да пийнете по чаша горещ шоколад, за да ви ободри след дългото пътуване.

— Дейвид приготвя страхотен шоколад. — Роз слезе по изящното стълбище в средата на фоайето. Беше облечена с работни дрехи, както предишния ден. — С много бита сметана.

— Госпожо Харпър, това са синовете ми. Гевин и Люк.

— Много се радвам да се запознаем, Гевин.

Подаде му ръка.

— Това е Паркър. Нашето куче. На година и половина е.

— Голям красавец.

Приятелски потупа кучето.

— Аз съм Люк. На шест години съм и вече ходя на училище. Мога да пиша името си.

— Само с печатни букви — подигравателно се усмихна Гевин на по-малкия си брат.

— Всеки започва така, нали? Радвам се да се запозная и с теб, Люк. Надавам се, че ще ви хареса да живеете в тази къща.

— Не изглеждате толкова стара — отбеляза Люк и Дейвид не можа да сдържи смеха си.

— Благодаря. Не се и чувствам стара през повечето време.

Леко засрамена, Стела все пак успя да се усмихне.

— Казах на момчетата, че къщата е много стара и че семейството ви винаги е живяло в нея. Люк е малко объркан.

— Аз не съм тук, откакто е построена къщата. Да пийнем горещ шоколад, Дейвид. Ще седнем в кухнята, да се опознаем.

— Дейвид вашият съпруг ли е? — попита Гевин. — Защо имате различни фамилии?

— Тя отказва да се омъжи за мен — отговори Дейвид на въпроса му, докато ги водеше по коридора. — Просто разбива бедното ми страдащо сърце.

— Шегува се. Той се грижи за къщата, както и за почти всичко останало. Живее тук.

— И твоя шефка ли е? — Люк задърпа Дейвид за ръката. — Мама каза, че ще бъде шефка на всички ни.

— Оставям я да се мисли за такава.

Покани ги в кухнята с гранитни плотове и мебели от топло черешово дърво. Под големия прозорец имаше извит диван със сапфиреносини кожени възглавнички.

В сини сандъчета, подредени покрай плотовете, растяха ароматни подправки. До тях блестяха медни съдове.

— Това е моето владение — каза им Дейвид. — Аз съм шефът тук, така че в тази част на къщата се слуша моят глас. Обичаш ли да готвиш, Стела?

— Не зная дали бих употребила думата „обичам“, но със сигурност не мога да приготвя нещо достойно за тази кухня.

Два фризера, готварска печка, която изглеждаше предназначена за ресторант, двойна фурна, безкрайно дълги плотове.

С облекчение забеляза малките подробности, които създаваха домашен уют. Тухлена камина, в която тлееше жарава, старинен шкаф със стъклени съдове, рано разцъфнали лалета и зюмбюли в сандъчета върху преградния плот.

— Готвенето е моята страст. Честно казано, жалко е да пропилявам забележителния си талант за Роз. Тя би се задоволила и със студена зърнена закуска. А Харпър рядко се появява тук.

— Харпър е най-големият ми син. Живее в къщата за гости. Скоро ще ви запозная с него.

— Той е луд учен.

Дейвид извади джезве и парченца шоколад.

— Чудовища ли прави? Като Франкенщайн?
Задавайки този въпрос, Люк здраво стисна ръката на майка си.
— Франкенщайн е измислен герой — напомни му Стела. —
Синът на госпожа Харпър работи с растения.
— Може би един ден ще създаде гигантско цвете, което говори.
Развеселен, Гевин бавно се приближи към Дейвид.
— Неее!
— „Безброй са чудесата на небето и земята, Хорацио“. Вземи една табуретка, приятелю, и гледай как великият майстор приготвя най-хубавия горещ шоколад на света.
— Сигурно бързате да продължите работата си — обърна се Стела към Роз. — Искам да ви покажа някои скици и бележки, които нахвърлях снощи.
— Потрудила си се.
— Нямам търпение. — Хвърли поглед към Люк, който пусна ръката ѝ и отиде да седне до брат си. — Тази сутрин имам среща с директорката на училището. Момчета трябва да започнат утре. Мога да поискам препоръки за детегледачка, при която да ги водя преди и след учебни занятия...
— Хей! — Дейвид разбърка шоколад и сметана на котлона. — Това са моите момчета. Мислех, че ще стоят при мен, за да ми правят компания и да вършат черната работа тук, когато не са на училище.
— Не мога да искам от теб...
— Можем да стоим при Дейвид — намеси се Гевин. — Ще бъде чудесно.
— Не...
— Разбира се, зависи от много неща — непринудено заговори Дейвид, докато добавяше захар. — Ако не обичат „Плейстейшън“, няма да стане. Имам условия.
— Обичам да играя на „Плейстейшън“ — каза Люк.
— Трябва да обожават „Плейстейшън“.
— Да! Да! — Момчетата заподскачаха едновременно на табуретката. — Обожаваме.
— Стела, докато приготвят шоколада, какво ще кажеш ние да свалим част от нещата ти от колата?
— Добре. Ще се върнем след минута. Паркър...
— Кучето не ми пречи — успокои я Дейвид.

— Добре. Идваме веднага.

Роз изчака, докато стигнаха до входната врата.

— Дейвид има страхотен подход към децата.

— Личи си. — Стела усети, че неволно е заиграла с каишката на часовника си, и внезапно спря. — Просто не искам да се чувства задължен. Съгласна съм да му плащам, разбира се, но...

— Ще се разберете за това помежду си. Само исках да ти кажа... като майка на майка, че можеш да му имаш доверие, че ще се грижи добре за тях, ще ги забавлява и с него ще бъдат в безопасност. Никой не би могъл да ги опази от обичайните дребни злополуки, разбира се.

— Би трябвало да притежава свръхестествени способности.

— Буквално е отраснал в тази къща. Гледам на него като на свой четвърти син.

— Така ще бъде невероятно лесно. Няма да се налага да ги водя при детегледачка.

„Още една непозната“, помисли си Стела.

— А ти не си свикнала нещата да бъдат лесни.

— Не съм. — Откъм кухнята прозвуча детски смях. — Но искам момчетата да са доволни, а те имат решаващия глас.

— Чудесен звук. Липсваше ми. Да внесем нещата ти.

— Трябва да ми кажеш кое ще бъде позволено и кое не — настоя Стела, когато излязоха навън. — Къде ще могат да ходят и къде не. Да имат задължения и правила както у дома. В Мичиган.

— Ще помисля върху това. Въпреки че Дейвид... аз би трябвало да определям правилата в тази къща, но навярно той вече има идеи. И кучето е страхотно впрочем. — Роз извади двата куфара от багажника. — Моето умря миналата година и не се реших да си взема друго. Хубаво е тук да има куче. Подходящо име.

— Паркър... като Питър Паркър. Името на...

— Спайдърмен. И аз съм отгледала три момчета.

— Разбира се.

Стела взе още един куфар и картонена кутия. Усети мускулите си да се напрягат, докато Роз носеше товара си с очевидна лекота.

— Канех се да попитам кой още живее тук, какъв друг персонал имате.

— Само Дейвид.

— Така ли? Когато пристигнахме, спомена, че вече няма да е малцинство като единствен мъж в къщата.

— Точно така. Досега бяхме аз, Дейвид и Печалната невеста. — Роз внесе багажа вътре и продължи нагоре по стълбите с него. — Нашият призрак.

— Вашият...

— Би било жалко стара къща като тази да не е обитавана от дух.

— Добра гледна точка.

Стела реши, че Роз се шегува с нея като новодошла в града, която все още не е чула местните легенди. Измислиците за призраци бяха неизменна част от историята на много известни фамилии. Затова не обърна особено внимание.

— Можете да се настаните в западното крило. Мисля, че стаите, които сме предвидили, ще ви бъдат най-удобни. Аз съм в източното крило, а Дейвид живее в стаите до кухнята. Всеки разполага с достатъчно лично пространство, което винаги сме смятали за важно в добрите взаимоотношения.

— Това е най-красивата къща, която съм виждала.

— Нали? — Роз спря за миг и надникна през прозореца с изглед към една от градините ѝ. — Понякога през зимата прониква влага и често се налага да викам водопроводчик или електротехник, но обичам всеки сантиметър от нея. Някои биха казали, че е твърде голяма за сама жена.

— Твоя собственост е. Семейно наследство.

— Точно така. И ще остане моя, каквото ще да става. Ето тук. Всяка стая има тераса. Ти ще решиш дали вратата за терасата на момчетата да се заключва. Предположих, че за тях, на тази възраст, ще е по-добре да живеят в една стая, особено на ново място.

— Безспорно. — Стела влезе след Роз. — О, със сигурност ще им хареса. Голямо пространство, много светлина. — Остави кашона и куфара върху едното от двете еднакви легла. — Но се боя за антиките.

Прокара ръка по старинния скрин.

— Мебелите са предназначени за ползване. Само творбите на изкуството трябва да се пазят.

— Повярвай ми, тези думи ще ги зарадват.

„Господи, дано не повредят нещо.“

— Твоята стая е съседната. Банята е обща за двете. — Роз посочи и кимна. — Мисля, че поне в началото ще искаш да бъдеш близо до тях.

— Идеално!

Стела влезе в банята. Голямата вана върху четири лъвски лапи стоеше на висок мраморен подиум до огромен прозорец. Тоалетната бе отделена с висока чамова преграда и имаше старинно казанче със синджир. Момчетата щяха да полудеят, щом го видят!

До мивката, която се намираще над друг подиум, се виждаше медна тръба за затопляне на кърпи, на която вече бяха окачени пухкави морскозелени хавлии.

През свързващата врата в стаята нахлуваше светлината на зимното слънце и падаше върху дъбовия паркет с естествени шарки.

Удобната холова гарнитура беше поставена с лице към малката камина от бял мрамор, над която висеше картина на градина, пълна с разцъфнали летни цветя.

Цял куп копринени възглавнички в нежни пастелни цветове украсяваха леглото с ефирен балдахин от бял и бледорозов воал. Тоалетката с дълго елипсовидно огледало беше от лъскав махагон, както и изцялният малък скрин и резбованият гардероб.

— Започвам да се чувствам като Пепеляшка на бала.

— Ако пантофката ти приляга. — Роз остави куфарите на пода. — Искам да ти харесва и момчетата ти да бъдат доволни, защото ще изисквам от теб много работа. Къщата е голяма и скоро Дейвид ще ви разведе из нея. Няма да се засичаме често, освен ако не пожелаем да се срещнем. — Нави ръкавите на ризата си и хвърли поглед наоколо. — Не съм общителна жена, но обичам компанията на хора, които харесвам. Мисля, че ти ще си сред тях. Вече харесвам децата ти. — Погледна часовника си. — Ще взема горещия шоколад, на който никога не мога да устоя, и ще се залавям за работа.

— Бих искала да ти покажа някои от идеите си по-късно днес.

— Добре. Заповядай.

Стела изпълни намерението си. Възнамеряваше да вземе и децата със себе си след срещата с училищната директорка, но сърце не й даде да прекъсне заниманията им с Дейвид.

Край на тревогите ѝ, че няма да свикнат да живеят в нова къща с непознати хора. Вече ѝ се струваше, че на нея ще ѝ бъде най-трудно да се приспособи.

Този път избра по-подходящо облекло. Груби обувки, които бяха стъпвали по доста кал, поизносени джинси и черен пуловер. С куфарчето си в ръка се отправи към главния вход на градинарския център.

На бюрото седеше същата жена, но в момента обслужваше клиентка. Стела забеляза малка дифенбахия във вишневочервена саксия и четири стръка бамбук, вързани с декоративна панделка, вече поставени в кутия.

Чанта с камъчета и четириъгълна ваза чакаха цената им да бъде въведена в касовия апарат.

Добре.

— Тук ли е Роз? — попита Стела.

— О... — Руби нехайно махна с ръка. — Някъде наблизо е.

Стела кимна към радиостанцията зад бюрото.

— Дали е взела другата със себе си?

Идеята се стори забавна на Руби.

— Едва ли.

— Е, добре, ще я потърся. Интересно растение — обърна се Стела към клиентката с бамбуковите стръкове. — Не изисква специални грижи и би изглеждало страхотно в ето тази купа.

— Мислех да го сложа на плота в банята си. Нещо красиво и забавно.

— Чудесно. Освен това е оригинален подарък за домакията, когато отидете на гости. По-интересен от обикновени цветя.

— Не беше ми хрумвало. Е, може да взема още няколко.

— Няма да сгрешите.

Лъчезарно ѝ се усмихна и мислено се поздрави, докато вървеше към оранжериите. Не бързаше да намери Роз. Това ѝ даде възможност да надникне тук-там, да разгледа стоката и реда, в който е изложена. И да нахвърля още бележки.

Дълго стоя в сектора за разсаждане, огледа развитието на издънките и резниците, видовете растения и състоянието им.

Едва след около час премина в сектора за присаждане. През вратата звучеше музика, навярно „Корс“.

Подаде глава. Покрай двете дълги стени на оранжерията бяха разположени маси, а в центъра още две, плътно една до друга. Носеше се мирис на топлина, вермикулит и торфен мъх.

Имаше саксии, някои от тях с растения, на които бяха поставени присадки. От ръбовете на масите висяха табели, подобни на болнични картони. В един ъгъл светеше компютърен екран, на който пулсираха различни цветосъчетания, сякаш в такт с музиката.

Скалпелите, ножовете, пинцетите, лепенките, восъкът и всички останали принадлежности бяха подредени в тавички.

Забеляза Роз в далечния край, застанала зад мъж, който седеше на табуретка. Работеше, приведен напред. Роз бе сложила ръце на кръста му.

— Няма да ти отнеме повече от час, Харпър. Тази фирма е колкото моя, толкова и твоя, така че трябва да се запознаеш с нея и да чуеш идеите ѝ.

— Разбира се, разбира се. Но съм по средата на работата, по дяволите. Ти искаше да назначиш управител, така че ти приемай идеите ѝ. На мен ми е все едно.

— Съществува нещо, наречено добри маниери. — В горещия въздух витаеше гняв. — Моля те поне за час да се преструваш, че ги притежаваш.

Последната забележка накара Стела да си спомни своите думи към синовете си. Трудно сдържа смеха си, но го прикри като се покашля, вървейки по тясната пътека.

— Извинявайте, че ви прекъсвам. Просто... — Спря до една саксия и огледа присадката и новите листа. — Аз не бих могла да направя това.

— Дафина.

Синът на Роз не я удостои дори с поглед.

— Вечнозелен вид. Използвали сте напречна присадка.

Изведнъж той се завъртя на табуретката си. В лицето изглеждаше като копие на майка си — същите изпъкнали скули и топли очи. Косите му бяха значително по-дълги от нейните и вързани отзад с нещо, което приличаше на лико. Бе строен като нея, очевидно доста висок и облечен с изтъркани дънки и изцапана с кал тениска с емблемата на университета в Мемфис.

— Разбирате от присаждане?

— Само в общи линии. Веднъж поставих клиновиден калем на една камелия. Справих се, но съм по-добра в разсаждането. Аз съм Стела. Радвам се да се запознаем, Харпър.

Той изтри ръка в дънките си, преди да поеме нейната.

— Мама каза, че ще се заемете с организацията тук.

— Такъв е планът и се надявам никой да не страда прекалено заради това. Върху какво работите?

Стела се приближи към ред саксии, покрити с прозрачни найлонови торбички, придържани с четири колчета далеч от растението с поставена присадка.

— Гипсофилия, или гипсарка. Стремя се да добия и синя, освен бяла и розова.

— Синя. Любимият ми цвят. Не искам да отнемам от времето ви. Надявах се — обърна се тя към Роз — да обсъдим идеите ми някъде.

— При едногодишните растения. В офиса е изключено. Харпър?

— Добре, добре. Вървете. Ще дойда след пет минути.

— Харпър!

— Добре, десет. Но това е последната ми оферта.

Роз се засмя и закачливо го перна по тила.

— Дано не се наложи да идвам да те моля.

— Не, не, не — промърмори той с дяволита усмивка.

Когато излязоха навън, Роз въздъхна.

— Пусне ли корени там, трябва да го бодеш с остен, за да помръдне задника си. Той е единственият от синовете ми, който проявява интерес към градинарството. Остин е репортер, работи в Атланта. Мейсън е лекар, поне се надява да стане. В момента е на специализация в Нашвил.

— Навярно се гордееш с тях.

— Така е, но рядко виждам и двамата. А за Харпър, който е тук, буквално под носа ми, трябва да организирам издирване, когато искам да поговорим. — Роз се подпря на една от масите. — Е, какво си донесла?

— Одрал е кожата ти.

— Така казват всички. Само той е близо до мен. Твоите момчета при Дейвид ли са?

— Не можах да ги откъсна. — Стела отвори куфарчето си. — Направих някои бележки.

Роз погледна купчината листове и едва не потръпна.

— Доста, бих казала.

— И нахвърлях груби скици как бихме могли да променим разположението, за да увеличим продажбите, главно на аксесоари. Имаш чудесно разположение, отлично оформление, указателни табели и много примамлив вход.

— Очаквам да чуя думата „но“.

— Но... — Стела овлажни устни. — Главното търговско помещение е малко неорганизирано. След няколко промени ще се съединява по-добре с допълнителното помещение и оранжерии. Ето функционално-организационен план...

— Функционално-организационен план. Господи!

— Спокойно, няма нищо страшно. Нуждаеш се от разпределение на отговорностите във функционалната част, тоест продажбите, продукцията и разсаждането. Очевидно ти си експерт в разсаждането, но на този етап се нуждаеш от мен, за да поема продукцията и пласмента. Ако увеличим продажбите както предвиждам...

— Съставила си схеми. — В гласа на Роз се долови нотка на удивление. — И графики. Започвам... да се плаша.

— Няма от какво. — Стела се засмя и погледна лицето ѝ. — Е, може би малко. Но ако погледнеш тази схема, ще видиш управителя на градинарския център... тоест мен... и ще бъдеш спокойна, че не носиш отговорност за всичко. Тази стрелка сочи към специалиста по разсаждане... към теб, а предполагам и Харпър. Мениджър по производствената част — аз, както и по продажбите. Поне засега. Ще се наложи да делегираш права или да назначиш някого да отговаря за отглеждането на разсад на закрито и открито. Този отдел тук ще се занимава с персонала, длъжностните характеристики и отговорности.

— Добре. — Малко задъхана, Роз потърка тила си. — Преди да напрегна очите си да прочета всичко това, нека ти кажа, че докато обмисляме назначаване на още персонал, трябва да имаме предвид, че Лоугън, проектантът ми, досега доста добре ръководи отглеждането на открито. Не съм основала тази фирма, за да седя и да гледам как други вършат цялата работа.

— Страхотно! Тогава бих искала да се срещна с Лоугън, за да координираме идеите си.

Усмивката на Роз бе леко дяволита.

— Ще бъде интересно.

— Впрочем, щом и двете сме тук, какво ще кажеш да прегледаме бележките и скиците ми за основното търговско помещение? Ще можеш по-ясно да си представиш какво имам предвид, а и ще бъде по-просто за обясняване.

„Просто?“, помисли си Роз, докато слизаше по рампата с пъргавата си походка. Не мислеше, че от сега нататък ще има нещо просто. Но поне със сигурност нямаше да е скучно.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Всичко беше свършено. Работеше много, но на този етап през повечето време планираше. Или организираше. Вече имаше идеи как могат и как трябва да станат нещата.

Някои хора биха се подразнили от склонността ѝ да подрежда и проектира всичко, да налага възгледите си дори когато другите не разбират идеите ѝ напълно, а може би особено тогава.

Но самата тя не я смяташе за недостатък.

Животът тече по-гладко, когато всичко е на мястото си.

Така вървеше нейният живот — доколкото зависеше от нея — до смъртта на Кевин. Детството ѝ приличаше на лабиринт от противоречия, неразбиране и гняв. Практически остана без баща на три години, когато разводът раздели семейството ѝ.

Единственият ѝ спомен от напускането на Мемфис бе, че плака за татко си.

От този ден нататък винаги ѝ се струваше, че с майка ѝ са на противоположни мнения за всичко: от цвета, в който да бъдат боядисани стените, до планове за празници и почивки.

Същите тези някои хора биха казали, че това е неизбежно, когато две твърдоглави жени живеят в една къща. Но Стела знаеше, че не е точно така. Тя беше практична и организирана, а майка ѝ — разпиляна и спонтанна, което бе довело до четири несполучливи брака и три развалени годежа.

Майка ѝ обичаше разточителството, шума и бурната романтика. Стела предпочиташе тишината, спокойствието и сигурността.

Не че не бе романтичка. Просто не прекрачваше границите на здравия разум.

Решението ѝ да се обвърже с Кевин беше и разумно, и продиктувано от романтични чувства. Той бе мил, внимателен и стабилен. Имаха едни и същи желания. Дом, семейство, бъдеще. Винаги я караше да се чувства щастлива, закриляна и обичана. Господи, колко ѝ липсваше!

Питаше се какво ли би казал за завръщането ѝ тук с надежда за ново начало. Щеше да я насърчи. Винаги бе вярвал в нея. Бяха вярвали един в друг.

Той бе нейната опора в много отношения. Здравата основа, върху която тя изгради живота си след детство, изпълнено с разтърсващи скандали и неудовлетвореност.

Изведнъж съдбата ѝ беше отнела тази здрава основа. Беше загубила опората си, любимия си, най-добрия си приятел и единствения човек на света, който можеше да обича децата ѝ толкова, колкото самата тя.

Неведнъж през първите месеци след смъртта му я обземаше отчаяние, че никога не ще възвърне равновесието си.

Сега можеше да е опора за синовете си и щеше да направи всичко, на което е способна, за да им осигури добър живот.

Щом момчетата си легнеха, сядаше с лаптопа си срещу примамливия тих огън в камината, каквато на всяка цена щеше да има в спалнята на следващия си дом.

Не беше най-подходящата поза за работа, но тя не се решаваше да поиска от Роз разрешение да превърне някоя от свободните стаи в домашен офис.

Все още не.

На първо време щеше да свикне така. Всъщност бе удобно и приятно да съставя план за следващия ден, изтегната на разкошното старо легло.

Имаше списък с телефонни номера, на които възнамеряваше да позвъни — на доставчици и фирми за производство на градински аксесоари и саксии. Трябваше да въведе нова система за ценообразуване, с цветни диаграми. Да инсталира програма за издаване на фактури.

Трябваше да поговори с Роз за сезонните работници. Кого да назначат, колко хора са нужни, какви да бъдат индивидуалните и груповите задължения.

Все още не се бе срещнала с проектанта. Нима наистина цяла седмица не можеше да намери време да отговори на едно телефонно обаждане? Написа името Лоугън Кътридж с удебелен шрифт и го подчерта.

Погледна часовника и си напомни, че работоспособността през деня зависи от здравия сън през нощта.

Отнесе лаптопа до тоалетката, за да го включи за зареждане. Наистина имаше нужда от домашен офис.

Изпълни обичайния си ритуал преди лягане. Старателно свали грима си с крем и когато погледна чистото си лице в огледалото, забеляза новите следи, оставени от безмилостното време. Нанесе крем за уморени клепачи, балсам за устни и нощен хидратант, които бяха строени според реда на употреба върху тоалетката. След като намаза с крем и ръцете си, прекара няколко минути в търсене на бели косми. Понякога безмилостното време бе коварно.

Искаше ѝ се да е по-красива. Да има по-правилни черти и прави коси в по-приемлив цвят. Веднъж ги боядиса в кестеняво, но изглеждаше ужасно. Така че трябваше да се примири и да живее с...

Неволно си бе затананикала наум и се намръщи на отражението си в огледалото. Коя беше песента? Странно как бе влязла в главата ѝ, щом дори не си спомняше откъде е.

Осъзна, че не звучи в съзнанието ѝ, а наистина я чува. Нежен приспивен напев, който идваше от стаята на момчетата.

Питайки се каква работа има Роз при тях в единадесет вечерта, Стела посегна към общата врата.

Когато я отвори, песента замлъкна. На слабата светлина на нощната лампа с картинка на Хари Потър видя синовете си да спят спокойно в леглата си.

— Роз? — прошепна тя и влезе.

За миг потръпна. Защо беше толкова студено? Бързо и безшумно пристъпи към вратите на терасата и се увери, че са здраво заключени, както и прозорците. И вратата за коридора. Отново се намръщи.

Можеше да се закълне, че е чула нещо. Бе почувствала нещо. Но студа вече го нямаше, а единственият шум в стаята беше равномерното дишане на децата ѝ.

Приглади одеялата им, както правеше всяка вечер, и целуна и двамата по челата.

И остави съединяващата врата отворена.

На сутринта нехайно си каза, че просто ѝ се е сторило. Люк не можа да открие любимата си тениска, а Гевин се сборичка с Паркър по време на сутрешната му разходка и се наложи да го преоблече. В резултат почти не ѝ остана време да пийне кафе и да хапне кифличката, която Дейвид настойчиво ѝ предложи.

— Ще кажеш ли на Роз, че съм тръгнала рано? Искам да свърша с преддверието, преди да отворим в десет.

— Излезе преди час.

— Преди час? — Стела погледна часовника си. Беше си поставила за цел да се приспособи към графика на Роз, но явно се проваляше. — Спи ли изобщо?

— Тя е рано пила, което не просто пее, а успява да изнесе цял утринен концерт преди закуска.

— Извинявай, но трябва да бягам. — Втурна се към вратата, но се спря. — Дейвид, всичко е наред с момчетата, нали? Ако има проблем, ще ми кажеш, обещава ли?

— Дадено. Просто се забавляваме. Днес, след училище, ще потренираме гонитба с ножици и други неща, които могат да ни извадят очите, а после ще си поиграем със запалителни вещества.

— Благодаря. Вече съм напълно спокойна. — Наведе се и потупа Паркър за последен път. — Дръж този тип под око.

Лоугън Кътридж нямаше и минута почивка. Дъждът бе забавил личния му проект толкова, че отново щеше да отложи някои от най-приятните си занимания, за да изпълнява професионални задължения.

Това не представляваше голям проблем. Гледаше на проектирането на градини като на работа, която няма край. Никога не можеше да бъде завършена. Не трябваше да я приема за завършена. Когато човек работеше с Природата, Природата беше шефът. Беше капризна, непредсказуема и винаги очарователна.

Човек трябваше постоянно да е нащрек, да е готов да изпълнява прищевките ѝ, и да прави компромиси според настроенията ѝ. Предварителното планиране до последната подробност бе начинание, обречено на неуспех, а на света имаше предостатъчно други неща, носещи разочарование.

Днес Природата бе благоволила да му дари един хубав слънчев ден и той щеше да го използва, за да се посвети на личния си проект. Това означаваше да действа сам, както винаги предпочиташе, и да отскочи да нагледа обекта, на който работеха двамата му помощници.

Трябваше да вземе от Роз дръвчетата, които бе набелязал за своя лична употреба, да ги откара обратно до къщата си и преди пладне да ги засади.

Или поне до един часа. Най-късно до два.

Щеше да види как ще се развият нещата.

Единственото, за което не намери време, бе срещата с новата управителка, назначена от Роз. Първо, не можеше да си обясни защо Роз е наела управител, и второ, защо жена от Севера. Струваше му се, че се справя достатъчно добре с ръководството на фирмата си и сама, и че няма нужда от някаква бързоречна новачка, която да се бърка в системата.

Харесваше му да работи с Роз. Тя се интересуваше единствено от крайния резултат и не навлизаше в неговата територия твърде често. Обичаше работата, както и той, и притежаваше инстинкт за нея. Затова бе готов да изслуша и обмисли всяко нейно предложение.

Плащаше добре и не мъмреше никого за дребни неща.

Подозираше, че новата управителка ще се окаже само пречка по пътя му.

Нали вече беше започнала да му досажда с хладния си северняшки говор — получаваше от нея гласови съобщения за разпределяне на работното време, системи за издаване на фактури и съставяне на каталози.

Той пет пари не даваше за тези неща и нямаше намерение да се заинтересува от тях.

С Роз бяха изградили система. Система, която действаше безупречно — и клиентите бяха доволни.

Защо да променят тази сполучлива тактика?

Мина с големия си пикап през паркинга, придвижи се между купчините пръст, пясък и дървени греди за градински конструкции и заобиколи товарната рампа.

Вече бе избрал и обозначил това, което искаше, но преди да го натовари, реши да хвърли още един поглед. Сети се за няколко

вечнозелени вида, които навярно щеше да намери в сектора с подготвени за засаждане дръвчета.

Харпър му бе ашладисал две върби и цял жив плет от божури. Тази пролет щяха да са готови, както и множество резници, за които Роз му бе помогнала.

Продължи през редовете дръвчета, но изведнъж направи рязък завой и спря.

„Нещо не е наред“, каза си той. Всичко беше променено и разместено. Къде бе дрянът му? Къде, по дяволите, бяха изчезнали рододендроните и планинските лаври, на които лично бе поставил етикети? Къде беше проклетата му магнолия?

Намръщи се на една върба и започна внимателен, подробен оглед на тази част от градинарския център.

Всичко изглеждаше различно. Дръвчетата и храстите вече не представляваха интересна еkleктична смесица от видове, а бяха строени като представителни армейски части. Подредени по азбучен ред за негов ужас. Според скапаните латински наименования.

Храстите бяха отделени и организирани по същия идиотски начин.

Намери дръвчетата си и разтреперан от гняв ги превози с количка до пикапа си. Мърморейки на себе си, реши да отиде до наскоро засадените фиданки и внимателно да ги извади. При него щяха да се намират на по сигурно място. Очевидно.

Но първо трябваше да намери Роз и да оправи тази бъркотия.

Застанала на висока подвижна стълба, въоръжена с кофа вода, сапун и парцал, Стела атакува най-горния рафт, който беше разчистила. „Едно забърсване — реши тя — и ще е готов за излагане на новата стока.“ Представяше си подредени по цвят декоративни саксии, а между тях — вазички с различни клонки за украса. Като добавеше още аксесоари, например плетени кошнички, водоскоци, камъчета и мозайка, щеше да се получи нещо.

Атрактивната аранжировка щеше да доведе до импулсивни покупки.

Щеше да премести добавките за почва, торовете и пестицидите до страничната стена. Те бяха необходими материали, които не се

купуваха импулсивно. Клиентите, търсещи неща от подобно естество, щяха да се отправят натам и неволно да докосват висящите камбанки, докато минават покрай пейката и бетонното сандъче, което възнамеряваше да сложи. След още няколко промени всичко щеше да дойде на мястото си и да привлича клиентите към сектора със саксийни растения, сандъчета за тераса и градински мебели, преди да продължат към цветята за засаждане в лехи.

Разполагаше с час и половина, преди да отворят, и ако успееше да придума Харпър да ѝ помогне с тежките неща, щеше да успее.

Чу стъпки, идващи откъм задния вход, и отмести кичур коса от лицето си.

— Напредвам — започна тя. — Знам, че все още няма завършен вид, но...

Гласът ѝ секна, щом го видя.

Дори застанала на стълбата се почувства като джудже в сравнение с него. Беше висок най-малко метър и деветдесет. Строен, с широки рамене и мускули, изпъкващи под избелелите джинси, изцапани на едното бедро. Бе облякъл плътна спортна жилетка върху бяла тениска, а ботушите му изглеждаха толкова стари и издраскани, че тя се запита защо все още не ги е прежалил и не им е устроил подобаващо погребение.

Дългите му, чупливи и разрошени коси имаха цвета, който се бе опитала да постигне единствения път, когато бе боядисала своите.

Не би го нарекла красавец. Всичко в него ѝ се струваше грубо и сурово: стиснатите устни, хлътналите бузи, острият нос и изразът на очите. Бяха зелени, но не като на Кевин. Изглеждаха тъжни, дълбоки и сякаш горяха под смръщените му вежди.

Не, не беше красив, но от него струеше поразителна сила. Струваше ѝ се, че ако някой посегне да го удари с юмрук, ще счупи ръката си.

Усмихна се, питайки се къде са Роз или Харпър. Или който и да е.

— Извинявайте. Все още не сме отворили. С какво мога да ви бъда полезна?

О, този глас му изглеждаше добре познат. Същият, който бе оставил досадните съобщения, изречени с хладен, суховат тон, за функционално-организационен план и пазарни цели.

Беше очаквал външността ѝ да подобава на жена, говореща по този начин. „Обичайна грешка“, каза си той. Нямаше нищо хладно и суховато в буйните червени коси, които се бе опитала да укроти, като ги върже под някаква смешна забрадка, или в плахия израз на големите ѝ сини очи.

— Преместили сте дръвчетата ми, по дяволите!

— Съжалявам.

— Е, има за какво. Не го правете повече.

— Не знам за какво говорите. — Стела хвана по-здраво кофата за всеки случай и слезе от стълбата. — Поръчали сте дръвчета? Ако ми кажете името си, ще намеря поръчката ви. Въвеждаме нова система и...

— Не е нужно да поръчвам нищо, а новата ви система не ми харесва. Какво правите тук, по дяволите? Къде е всичко?

Говорът му бе местен, а тонът му издаваше нескрито раздражение.

— Мисля, че е най-добре да дойдете отново, когато отворим. През зимата работното ни време започва в десет. Ако ми оставите името си...

Тя се приближи към бюрото с телефона.

— Кътридж. Би трябвало да знаете кой съм, щом не преставате да ми досаждате от близо седмица.

— Не зная... О, Кътридж! — Малко се поуспокои. — Проектантът. Не съм ви досаждала — уверено заговори тя, щом разбра с кого си има работа. — Опитвам да се свържа с вас, за да си уговорим среща. Не благоволихте да отговорите на обажданията ми. Надявам се, че не се отнасяте към клиентите със същото неуважение, както към колегите си.

— Неуважение? Сестричке, нямаш представа какво се нарича неуважение.

— Имам двама сина — сопна се тя. — Чувала съм доста обиди. Роз ме назначи, за да въведа известен ред в бизнеса и да сменя част от организационния товар от плещите ѝ.

— Организационен товар? — Вдигна поглед към тавана, сякаш отправяше молитва. — За бога, винаги ли се изразяваш така?

Стела въздъхна с облекчение.

— Господин Кътридж, върша работата си. Част от нея е свързана с проектирането и оформлението на градини. Това е много важна и доходоносна част.

— Дяволски си права. Аз отговарям за нея.

— Очевидно в тази част цари хаос, защото досега е била ръководена като цирк. Цяла седмица събирам хвърчащи листчета и надраскани на ръка заявки и фактури, ако могат да се нарекат така.

— Е, и?

— Ако си бяхте направили труда да отговорите на обажданията ми и да се срещнем, щях да ви обясня как ще се осъществява тази дейност занапред.

— О, така ли? — Характерният за западната част на Тенеси говор бе добил лукава и опасна нотка. — Ти ще ми обясняваш.

— Точно така. Системата, която въвеждам, ще ви спестява значително време и усилия с компютризирани фактури и описи, списъци на клиенти, проекти и...

Прецени я с поглед. Навярно бе с около тридесет сантиметра по-висок от нея и с петдесет килограма по-тежък. Но тази жена имаше неустойими устни. Чувствени, „като ужилени от пчела“, както би казала майка му. И сякаш дори за миг не оставаха неподвижни.

— Как, по дяволите, ще спестя нещо, като прекарвам половината от времето си пред компютър?

— Щом информацията се въведе веднъж, ще спестите. Досега, изглежда, сте съхранявали тази информация или в някой джоб, или в главата си.

— И какво от това? Ако е в джоба ми, лесно мога да я открия, както и ако е в главата ми. Нямам проблеми с паметта.

— Сигурно. Но утре може да ви прегази камион и да прекарате следващите пет години в кома. — Съблазнителните ѝ устни хладно му се усмихнаха. — Тогава къде ще бъде?

— Ако изпадна в кома, ще ми бъде все едно къде е. Ела за малко навън.

Сграбчи ръката ѝ и я повлече към вратата.

— Хей! — едва промълви Стела. После извика: — Хей!

— Просто бизнес. — Той отвори вратата и продължи да я дърпа навън. — Няма да те завлека в някоя пещера.

— Тогава ме пусни.

Ръцете му се оказаха твърди като камък и също толкова груби. А краката му, осъзна тя, докато се отдалечаваха от сградата, изяждаха земята на толкова бързи и големи хапки, че бе принудена смешно да подтичва след него.

— Само минута. Виж това.

Посочи към сектора с дръвчета и храсти, когато тя застана задъхана до него.

— Какво има?

— Пълна бъркотия.

— Определено не е така. Посветих почти цял ден на този сектор. — Мускулната ѝ треска бе доказателството. — Всичко е систематично подредено, за да може клиент, който търси декоративно дърво, сам или с помощта на наш служител, лесно да открие подходящото. Ако клиентът търси храст, цъфтящ през пролетта, или...

— Строени са като войници. Какво използва, за да ги подравниш така? Дърводелски нивелир? Когато сега дойде някой клиент, как ще добие представа как ще изглеждат различни видове дървета едно до друго?

— Това е твоя работа, както и на целия персонал. Ние сме тук, за да предлагаме на клиентите различни възможности, както и да задоволяваме конкретните им претенции. Ако се мотаят с часове, докато открият една проклета хортензия...

— Може би ще забележат някоя спирея или камелия, която също ще поискат да купят.

Имаше право за това и я накара да се замисли. Не беше глупава.

— Или да си тръгнат с празни ръце, защото не са могли да намерят това, за което са дошли. Любезните и добре обучени служители трябва да умеят да дават насоки и да разглеждат заедно с клиента. И този ред има недостатъци, но ми харесва повече от предишния. Аз вземам решенията. От сега нататък. — Отдръпна се крачка назад. — Ако имаш време, трябва да...

— Нямам — прекъсна я той и се отдалечи с гневна походка към пикапа си.

— Почакай. — Затича се след него. — Трябва да поговорим за новите формуляри за заявки и системата за издаване на фактури.

— Изпрати ми някакво скапано съобщение. Нали си падаш по това?

— Не искам да ти изпращам скапани съобщения. Какво ще правиш с тези дръвчета?

— Ще ги откарам у дома.

Той отвори вратата на пикапа и седна зад волана.

— Как така у дома? Не съм видяла формуляри за тях.

— И аз не съм видял. — След като затръшна вратата, леко отвори прозореца. — Отдръпни се, Червенокоске. Не искам да премажа пръстите ти.

— Слушай. Не можеш да отмъкваш стока, когато пожелаеш.

— Обсъди това с Роз. Тя е шефът. Или по-добре повикай полицията.

Запали и когато тя се отдръпна, залитайки, потегли на задна скорост. Остави я вцепенена и загледана след него.

С поруменели от гняв страни, Стела тръгна обратно към сградата. „Заслужава го — помисли си тя. — Заслужава да се обадя в полицията.“ Рязко вдигна глава, очите ѝ засвяткаха и в този миг Роз отвори вратата.

— Това пикапът на Лоугън ли беше?

— Работи ли с клиенти?

— Разбира се. Защо?

— Имаш късмет, че досега не са те съдили. Нахълтва вътре и започва да мърмори: „Мрън-мрън-мрън“ — ядосано сподели Стела, когато мина покрай Роз и влезе. — Не харесвал това, не одобрявал онова. Като че ли нищо на света не му харесва. После си тръгва с цял товар дръвчета и храсти.

Роз замислено потърка ухото си.

— Понякога има странни настроения.

— Настроения? Видях едно от тях и никак не ми хареса.

Стела свали забрадката си и я метна върху бюрото.

— Здравата те е ядосал, а?

— Бясна съм. Опитвам се да върша работата, за която си ме назначила, Роз.

— Знам. Мисля, че досега не съм правила забележки и коментари, които биха могли да се нарекат „мрън-мрън-мрън“.

Стела я погледна ужасено.

— Не! Разбира се, че не. Не исках да... Господи!

— В момента сме в период на приспособяване. Някои няма да свикнат толкова лесно, колкото други. Харесвам повечето ти идеи, а съм готова да дам шанс и на останалите. Лоугън е свикнал да работи по свой начин и досега не съм имала нищо против. Резултатът е добър за нас.

— Отмъкна стока. Как да водя списък на това, което имаме в наличност, ако не зная какво е взел или за какво? Нуждая се от документация, Роз.

— Предполагам, че е натоварил дръвчетата, които бе набелязал за своя лична употреба. Ако е избрал и други, ще ми каже. Не си свикнала с този начин на действие — продължи тя, преди Стела да каже нещо. — Ще поговоря с него, Стела, но навярно ще трябва и ти да приемеш някои неща. Вече не си в Мичиган. Оставям те да продължиш работата си тук.

А тя щеше да се върне при растенията си. Обикновено ѝ създаваха далеч по-малко проблеми, отколкото хората.

— Роз? Знам, че понякога съм досадна, но наистина искам да ти помогна да развиеш бизнеса си.

— Вече разбрах и двете неща.

Когато остана сама, Стела се цупи около минута, а след това отново взе кофата си и се качи на стълбата. Непредвидената среща бе объркала планове ѝ.

— Тази жена не ми харесва. — Лоугън седеше в приемната на Роз с чаша бира в едната ръка, а другата гневно бе свил в юмрук. — Самодоволна сухарка, която се прави на шефка и крещи. — Когато видя Роз да повдига вежди сви рамене. — Е, добре, досега не ми е крещяла, но няма да взема обратно и другите си думи.

— Аз я харесвам. Кипи от енергия и ентусиазъм. Освен това се нуждая от човек, който да се грижи за подробностите, Лоугън. Вече съм на ръба на силите си. Просто моля и двама ви да се опитате да направите компромиси.

— Не мисля, че тя е готова на компромиси. Всичко при нея е крайност. Нямам доверие на жени, които са по крайностите.

— Имаш доверие на мен.

Лоугън замислено сведе поглед към бирата си. Това бе истина. Ако нямаше доверие на Роз, не би дошъл да работи за нея, колкото и пари и допълнителни придобивки да бе размахала пред лицето му.

— Ще ни кара да попълваме формуляри в по три екземпляра и да документираме всеки сантиметър изрезка, когато оформяме храстите.

— Едва ли ще се стигне чак дотам.

Роз нехайно опря крака на ръба на масичката и отпи от своята бира.

— Щом си решила да назначиш управител, Роз, защо не намери някой местен, който има представа как се работи тук?

— Защото не исках местен. Исках точно нея. Когато слезе, ще пийнем като цивилизовани хора, а после ще вечеряме като цивилизовани хора. За мен няма значение дали вие двамата се харесвате. Трябва само да свикнете да работите заедно.

— Ти си шефът.

— Това е факт. — Роз приятелски го потупа по бедрото. — И Харпър ще дойде. Едва успях да го придумам.

Лоугън остана замислен още няколко секунди.

— Значи истински я харесваш?

— Да. Освен това ми липсваше женска компания. На жена, която не е досадна и глупава, разбира се. Тя не е нито едното от двете. Имала е тежка участ, Лоугън, загубила е съпруга си много млада. Зная какво е. Но нещастieto не я е пречупило и направило слаба. Затова — да, харесвам я.

— Тогава ще я търпя, но само заради теб.

— Така те искам.

Роз се засмя, приближи се и го целуна по бузата.

— Само защото съм луд по теб.

Стела застана на прага и когато видя Лоугън да хваща ръката на Роз, си помисли: „По дяволите“.

Беше разменила остри реплики и обидни думи с любовника на шефката си, а после ѝ се бе оплакала от него.

Със свит на топка стомах, побутна синовете си напред. Влезе след тях, приветливо усмихната.

— Дано не сме закъснели — весело каза тя. — Имахме малка криза, свързана с домашните. Здравейте, господин Кътридж. Бих искала да ви запозная с момчетата си. Това е Гевин, а това — Люк.

— Как я карате?

Изглеждаха нормални деца, а не издокарани глезльовци, каквито очакваше да са отрочетата на жена като Стела.

— Клати ми се едно зъбче — похвали се Люк.

— Така ли? Да погледнем. — Лоугън остави бирата си и внимателно се вгледа в зъбчето, което Люк побутваше с език. — Супер. Знаеш ли, в кутията с инструментите си имам клещи. Едно дръпване — и ще го извадим.

Когато чу тих вик на ужас зад гърба си, Лоугън се обърна и леко се усмихна на Стела.

— Господин Кътридж се шегува — каза тя на заинтригувания Люк. — Зъбчето ти ще падне, когато е готово.

— Ще дойде Феята на зъбчетата и ще получи един долар.

Лоугън присви устни.

— Долар, а? Добра сделка.

— Ще потече кръв, но не ме е страх.

— Госпожице Роз? Може ли да отидем при Дейвид в кухнята? — Гевин погледна към майка си. — Мама каза да попитаме вас.

— Разбира се. Вървете.

— И никакви бонбони — извика Стела след тях, когато се втурнаха към вратата.

— Лоугън, защо не налееш на Стела чаша вино?

— Сама ще си наля. Не ставай — каза тя.

Сега не изглеждаше като нагъл откачалник. Беше се измил и облякъл чисти дрехи и тя разбра от какво е била привлечена Роз. Явно беше от жените, които си падат по свръхмъжественния тип.

— Нали каза, че и Харпър ще дойде? — попита Стела.

— Ще се появи всеки момент. — Роз повдигна чашата си. — Да видим дали е възможно да прекараме добре всички заедно. Нека първо изясним деловите въпроси, за да може после да хапнем, без да вредим на храносмилането си. Стела отговаря за продажбите, продукцията и ежедневните организационни задължения. Двете с нея, поне засега, ще делим отговорността за личния състав, а аз и Харпър ще ръководим разсаждането.

Отпи глътка бира и изчака, въпреки че знаеше силата си и не очакваше прекъсване.

— Лоугън е началникът по проектирането и оформянето на зелени площи в имението и извън него. Като такъв, той има предимство при избора на стока и право да отделя част от нея за специални заявки, да урежда размени и закупуване или наемане на необходимото оборудване, материали или фотографии за мострени снимки. Промените, които Стела вече е извършила или предложила и са били одобрени от мен, ще останат или ще бъдат осъществени. Освен в случай че реша, че не са сполучливи. Или просто не ми харесат. Ясно ли е?

— Съвършено — хладно отвърна Стела.

Лоугън сви рамене.

— Това означава, че ще си сътрудничите взаимно, ще правите каквото е необходимо, така че всеки от вас да работи спокойно в сектора, за който отговаря. Изградих „В градината“ от нулата и мога да го ръководя сама, ако желая. Но предпочитам да разчитам на вас двамата и на Харпър да носите отговорностите, които са ви възложени. Карайте се колкото искате. Кавгите не ме плашат. Стига работата да върви.

Роз допи бирата си.

— Въпроси, коментари? — След секунда мълчание стана. — Е, добре тогава. Да ядем.

ПЕТА ГЛАВА

В крайна сметка вечерта се оказа приятна. Никое от децата не хвърли храна на пода и не издаде неприлични звуци на отвращение. Това винаги бе плюс според правилника на Стела. Разговорите бяха учтиви, дори забавни, особено когато момчетата чуха първото име на Лоугън — името, което бе използвал Улвърин от „Екс Мен“.

Изведнъж започнаха да гледат на него като на герой, а и се оказа, че той споделя слабостта на Гевин към комиксите.

Фактът, че на Лоугън явно му бе по-интересно да разговаря със синовете й, отколкото с нея, бе още един плюс.

— Ако Хълк и Спайдърмен влязат в схватка, мисля, че Спайдърмен ще победи.

Лоугън кимна, докато си отрязваше парче сочен бифтек.

— Защото Спайдърмен е по-бърз и по-пъргав. Но ако Хълк го хване, със Спайди е свършено.

Гевин взе картоф и го повдигна на вилцата си като набита на кол глава.

— Ако е под въздействието на зъл гений като...

— Може би мистър Хайд.

— Да! Мистър Хайд. Тогава Хълк ще бъде изпратен да преследва Спайдърмен. И все пак, мисля, Спайди ще победи.

— Затова е страхотен — съгласи се Лоугън. — И Хълк е невероятен. Но не е достатъчно да имаш само мускули, за да се бориш срещу злото.

— Да. Трябва да бъдеш умен, смел и прочее.

— Питър Паркър е най-умният.

Люк имитира брат си с картофената глава.

— Брус Банър също е умен. — Щом на момчетата им се струваше толкова забавно, Харпър също размаха вилцата си с набоден картоф. — Винаги успява да си намери дрехи, когато се преобрази. Ако беше още по-умен, щеше да измисли начин тези дрехи да се разтягат и удължават.

— Вие, учените — усмихна се Лоугън на Харпър, — никога не мислите за злободневни неща.

— „Злободневен“ голям злодей ли означава? — любопитства Люк.

— Означава обикновен — обясни му Стела. — По-злободневно е да ядеш картофите, отколкото да си играеш с тях, но е по-прилично, когато си на масата.

— О! — Люк ѝ се усмихна, с изражение, което бе донякъде невинно, донякъде дяволито, и отхапа от картофа, набоден на вилицата. — Добре.

Щом свършиха с вечерята, Стела използва часа за лягане на момчетата като извинение, за да се оттегли на горния етаж. Трябваше да ги изкъпе, да отговори на обичайните хиляди въпроси и да изчака вечерното доизгаряне на енергия, което понякога означаваше единият или и двамата ѝ синове да тичат почти голи из стаята.

След това идваше любимата ѝ част от деня, когато слагаше стол между леглата им и седнаше да им почете приказка, докато Паркър похъркваше в краката ѝ. Този път бе избрала „Мистериозният кон“ и когато затвори книжката, чу очакваното мърморене и молби за още малко.

— Утре, защото сега, за ваш ужас, идва времето за звучни целувки.

— Никакви целувки! — Гевин се претърколи в леглото си и зарови лице във възглавницата. — Не и това!

— Да, да, трябва да се примириш. — Погъделичка го по тила с устни и го накара да се залива от смях. — А сега, втората ми жертва.

Обърна се към Люк и потърка ръце.

— Почакай, почакай! — Той размаха ръце, отбранявайки се. — Мислиш ли, че зъбчето ми ще падне утре?

— Да видим. — Стела седна на ръба на леглото му и замислено се вгледа в устата му, докато той помръдваше разклатеното си зъбче с език. — Може би.

— Искам да имам конче.

— Няма да може да спи под възглавницата ти.

Люк се засмя и тя го целуна по челото, бузите и малките сладки устни.

Стана, угаси лампата и остави децата си на светлината на малкия лампион.

— Позволени са само весели сънища.

— Ще сънувам, че ми подаряват конче, защото понякога сънищата се сбъдват.

— Да, вярно е. Лека нощ.

Когато се върна в своята стая, чу шепот, който също беше неизменна част от ритуала преди заспиване.

Такъв бе този ритуал през изминалите две години. Само тримата заедно вечер. А по-рано бяха четирима. „Но вече стъпихме на краката си“, каза си Стела, когато сред шепота прозвуча тих смях.

Не би могла да каже точно кога престана да изпитва мъчителна болка всяка нощ и всяка сутрин за времето, което нямаше да се върне, и започна да цени това, което има.

Погледна към лаптопа си и се сети за работата, набелязана за тази вечер, но не го взе, а тръгна към вратите на терасата.

Все още бе твърде хладно, за да седне навън, но почувства нужда от чистия въздух, тишината и нощта.

Не можеше да повярва, че стои навън през януари, без да замръзне. Въпреки че прогнозите бяха за още дъжд, небето бе осеяно със звезди и озарено от сребриста лунна светлина, на която се открояваше разцъфнала камелия. Цветя през зимата — ето още един плюс за преместването на юг.

Сплете ръце пред гърдите си и си представи пролетта, когато въздухът щеше да е топъл и изпълнен с ухания.

Искаше да остане тук до пролетта, да я види, да стане част от пробуждането. Искаше да запази работата си. Осъзна колко силно е това желание едва след строгата делова реч на Роз преди вечеря.

Беше я получила само преди две седмици, а вече ѝ се струваше, че не може да живее без нея. Винаги това беше проблемът. С каквото се заловеше, трябваше да го довърши. Майка ѝ го наричаше „религията на Стела“.

Но тук имаше нещо повече. Чувстваше се емоционално свързана с мястото. Знаеше, че е грешка. Но бе почти влюбена в градинарския център и в своята представа за бъдещия му облик. Искаше да види как масите засияват в ярки цветове и зеленина, как от висящи кошници подобно на водопади се спускат дълги стъбла, отрупани с цвят,

достигат до пътеките и образуват плътни завеси. Искаше да види клиенти, дошли да разгледат, да купят нещо или да натоварят фургон или ремарке с разсад.

Разбира се, дълбоко в себе си щеше да се изкушава да придружи всеки от тях и да му покаже как трябва да бъде засадено всичко. Но щеше да устои.

Нямаше търпение да види и системата за водене на документация инсталирана, както и счетоводните програми и седмичните каталози.

Колкото и да ѝ бе неприятно, възнамеряваше да посети някои от обектите на Лоугън. Да добие представа за тази страна на бизнеса.

Разбира се, ако той не придума Роз да я уволни.

„И него го смъмриха“, каза си Стела. Но Лоугън имаше предимството да се намира на свой терен.

Както и да е, нямаше да може да работи, да си почива или да мисли за каквото и да е друго, докато не изясни нещата.

Реши да слезе на долния етаж под претекст, че иска да си свари чай. Ако пикапа му го нямаше, щеше да се опита да поговори с Роз за минута.

Беше тихо и изведнъж в нея се прокрадна мисълта, че може би са си легнали на горния етаж. Не искаше да си представя тази картина. Пристъпи на пръсти през приемната и надникна през прозореца. Не видя пикапа, но ѝ хрумна, че не знае нито къде е паркирал, нито дали не е дошъл с друга кола.

Щеше да почака до сутринта. Така ѝ се струваше най-добре. Тогава щеше да помоли за кратка среща с Роз и всичко отново да си дойде на мястото. По-добре беше да поспи, да обмисли какво точно да каже и как.

Вече беше слезла на долния етаж, така че реши все пак да си свари чай, да го отнесе в стаята си и да го изпие, докато работи на компютъра. Щеше да ѝ помогне да остане бодра.

Тихо влезе в кухнята и нададе тих вик, когато видя нечий силует на слабата светлина. Силуетът отвърна с подобен звук и щракна ключа до печката.

— Следващия път направо извади револвера и стреляй — каза Роз, с ръка на сърцето.

— Извинявай. Господи, как ме изплаши! Знаех, че тази вечер Дейвид ще ходи в града, и не очаквах да заваря някого тук.

— Само аз съм. Варя кафе.

— На тъмно?

— Печката свети. Лесно се ориентирам. Да опустошиш хладилника ли си дошла?

— Какво? Не, не! — Стела далеч не се чувстваше така уверена тук, в дома на друга жена. — Просто щях да си направя чай и да го изпия горе, докато работя.

— Върви. Освен ако не решиш, че искаш чаша кафе.

— Ако пия кафе след вечеря, не мога да спя цяла нощ.

Странно бе да стоят в тихата къща само двете. „Това не е моят дом — помисли си Стела, — не е моята кухня и дори не е моята тишина.“ Тя не бе гостенка тук, а част от персонала.

Колкото и благосклонна да бе Роз, всичко около тях принадлежеше на нея.

— Тръгна ли си господин Кътридж?

— Можеш да го наричаш Лоугън, Стела. Иначе биха те взели за надута сухарка.

— Извинявай. Не исках да прозвучи така. — Може би съвсем малко. — Просто започнахме зле, това е и... о, благодаря — каза тя, когато Роз ѝ подаде чашата. — Зная, че не биваше да се оплаквам от него.

Напълни чайника и съжали, че не е имала време да обмисли това, което искаше да каже. Да го отрепетира.

— Защото... — подкани я Роз.

— Е, едва ли е от полза за бизнеса управителят и проектантът ти да започнат съвместната си работа с кавга, още по-малко единият от тях да мърмори пред теб.

— Разумно. Зряло.

Роз се облегна с гръб на плота и зачака нейното кафе да кипне. „Млада е“, помисли си тя. Не биваше да забравя, че въпреки някои сходни преживявания, тази жена е с над десет години по-млада от нея. И все още уязвима.

— Опитвам се да бъда и двете — каза Стела и сложи чайника на котлона.

— Както и аз преди време. После си рекох: „Няма смисъл, по дяволите. Започвам собствен бизнес“.

Стела отметна косите си назад. Коя бе тази жена, толкова красива дори на силно вечерно осветление? Говореше откровено, с глас на дебютантка от аристокрацията на Юга, а ходеше из дома си с дебели вълнени чорапи вместо чехли.

— Не успявам да разбера що за човек си.

— Това правиш винаги, нали? Опитваш се да разбереш всичко и да владееш положението. — Роз се обърна и посегна към шкафа за чаша. — Ценно качество за управител. Може би малко дразнещо в личен план.

— Не си първата, която ми го казва — въздъхна Стела. — А що се отнася до личния план, дължа ти отделно извинение. Не трябваше да говоря така за Лоугън пред теб. Първо, защото не е етично да злословя по адрес на друг служител. Второ, не предполагах, че имате връзка.

— Така ли? — Роз изпита нужда да хапне бисквита. Посегна към кутията, която Дейвид винаги държеше пълна, и извади една. — И го разбра, когато...

— Когато слязох долу... преди вечеря. Не исках да подслушвам, но случайно видях...

— Заповядай.

— Не ям сладко след...

— Вземи си бисквита — настоя Роз и ѝ подаде една. — Да, с Лоугън сме свързани. Той работи за мен, въпреки че не вижда нещата така. — На устните ѝ се появи шеговита усмивка. — По-скоро ми сътрудничи, от негова гледна точка. Нямам нищо против, стига да върши работата си, да имаме приходи и клиентите да бъдат доволни. Освен това сме приятели. Много го харесвам. Но не спим заедно. Нямаме романтична връзка.

— О! — Стела издаде дълга въздишка. — Е, вече съм готова да потъна в земята от срам.

— Не го приемам като обида, поласкана съм. Той е страхотен мъж. Не бих казала, че някога съм гледала на него по този начин.

— Защо?

Роз наля кафето си, а Стела свали врящия чай от котлона.

— По-стара съм от него с десет години.

— И какъв е проблемът?

Роз погледна назад и за миг на лицето ѝ се изписа изненада, примесена с лека насмешка.

— Права си, не би трябвало да представлява проблем. Но съм имала два брака. Първият бе много, много сполучлив, а вторият — ужасно несполучлив. Точно сега не търся мъж. Само главоболия. Дори когато е свестен, трябва да му посвещавах много време, усилия и енергия. Предпочитам да запазя цялото това време, усилия и енергия за себе си.

— Не се ли чувстваш самотна понякога?

— Разбира се, че се чувствам. По-рано мислех, че никога няма да мога да си позволя този лукс. Грижите за синовете ми, всичкото тичане, лудориите им, отговорностите...

Огледа кухнята, сякаш бе изненадана от тишината в нея, без виковете и безпорядъка, създавани от малки момчета.

— Когато пораснаха... не че някога децата престават да изискват грижи, но идва момент, в който поемат по свой път... реших да споделя живота си, дома си и целия си свят с някого. Оказа се грешка.

— Изражението ѝ остана спокойно и приветливо, но тонът ѝ беше леденостуден. — Поправих я.

— Не мога да си представя отново да съм омъжена. Дори ако бракът е сполучлив, е трудно да намериш равновесие, нали? Особено когато имаш кариера и деца.

— Никога не съм имала всички тези неща накуп, за да балансирам между тях. Докато Джон беше жив, се грижех за дома си, децата и него. Животът ми се въртеше около тях. Още по-заета бях с момчетата, когато останахме само аз и те. Не съжалявам за този избор — продължи, след като отпи глътка кафе. — Чувствах се доволна. Бизнесът, кариерата — това започна късно за мен. Възхищавам се на жените, които се справят с всичко едновременно.

— Мисля, че аз бях добра в това отношение. — При спомена я прониза остра болка, сякаш през сърцето ѝ премина малка игличка. — Беше изтощително, но смятам, че бях добра. Сега? Мисля, че съм загубила тази способност. Да бъда с някого всеки ден, всяка вечер. — Поклати глава. — Не виждам как бих могла. Винаги съм виждала себе си и Кевин, на всеки етап. Не мога да си представя друг на неговото място.

— Навярно просто все още не се е появил на хоризонта.

Стела леко повдигна рамене.

— Може би. Но не е толкова трудно да си представя теб и Лоугън заедно.

— Наистина ли?

Долови леко цинична насмешка, забрави колко неловко се бе чувствала преди малко и се засмя.

— Не в този смисъл. Опитах, но мислено издигнах бариера. Искam да кажа, че изглеждахте добре един до друг. Толкова близки и непринудени. Стори ми се чудесно. Хубаво е да имаш до себе си човек, с когото можеш да общуваш с лекота.

— Вие с Кевин сте общували с лекота помежду си.

— Да. Сякаш заедно се носехме по течението.

— Забелязах, че не носиш венчална халка. Защо?

— Свалих я преди около година — отвърна Стела. — Когато отново започнах да излизам с мъже. Не ми се струваше редно да я нося, когато съм на среща с друг. Престанах да се чувствам обвързана. Мисля, че стана постепенно.

Роз кимна в отговор на неизречения въпрос:

— Да, зная.

— Не знам кога спрях да се питам какво би казал Кевин за това, дали би одобрил онова. Или какво би направил, какво би си помислил или пожелал. Затова свалих халката. Трудно беше. Почти колкото когато го загубих.

— Аз свалих своята на четиридесетия си рожден ден — сподели Роз. — Осъзнах, че отдавна вече я нося не от уважение към паметта на съпруга си, а по-скоро се е превърнала в щит срещу нежелани обожатели. Затова в онзи ден, отбелязан с черни букви, реших да я сваля — каза тя с лека усмивка. — Защото човек или продължава напред, или престава да живее.

— През повечето време съм твърде заета, за да мисля за това. Не желая да развалям настроението си сега. Просто исках да се извиня.

— Извиненията ти са приети. Ще взема кафето си горе. До сутринта.

— Добре. Лека нощ.

Вече по-спокойна, Стела довари чая си. Докато пристъпваше нагоре по стълбите, реши с какво да започне следващия ден. Щеше да

продължи с подреждането, да поговори с Роз и Харпър кои сортове да бъдат добавени към каталога и да се опита да намери общ език с Лоугън.

В коридора на горния етаж отново чу приспивната песен, тиха и тъжна. Сърцето ѝ се разтуптя и порцелановите съдове издрънчаха върху подноса, когато ускори крачка. Почти тичешком стигна до стаята на синовете си.

Не видя никого вътре, но долови същия хлад във въздуха. Дори когато остави чая и погледна в гардероба и под леглото, не откри нищо.

Седна на пода между леглата на децата си и изчака, докато пулсът ѝ се успокои. Кучето се размърда, потърка глава в скута ѝ и я близна по ръката.

Стела го погали и поседя между леглата на спящите момчета.

В неделя отиде на обяд у баща си. Почувства се предволна, когато Джолийн ѝ подаде чаша с коктейл и ѝ забрани да се доближава до кухнята.

Беше първият ѝ свободен ден, откакто бе започнала работа във „В градината“, и имаше план да го прекара в почивка.

Момчетата играеха с Паркър в малкия заден двор, а тя можеше да поседи при баща си.

— Разкажи ми всичко — настоя той.

— Ако започна, няма да замълча по време на целия обяд, вечерята и дори закуската утре.

— Само най-важното. Как ти се струва Розалинд?

— Много ми харесва. Успява да бъде едновременно пряма и потайна. Не съм сигурна как трябва да се държа с нея, но наистина я харесвам.

— Късметлийка е, че има управител като теб. Тя е умна жена и го знае.

— Може би си мъничко пристрастен.

— Само мъничко.

Стела знаеше, че винаги я е обичал. Дори когато не се виждаха месеци наред, не бе преставал да ѝ се обажда, да ѝ изпраща писма или изненадващи подаръци по пощата.

„Доста е остарял“, помисли си тя. Докато майка ѝ харчеше куп пари, за да води дълга и тежка война с годините, Уил Дули бе сключил примирие с тях. Червените му коси вече бяха почти побелели, а около кръста на иначе костеливото му тяло се бяха образували меки възглавнички. Когато се смееше, около очите и устата му се появяваха бръчки, а очилата се спускаха до върха на носа му.

Лицето му беше поруменяло от слънцето. Обичаше градинарството и голфа.

— Момчетата изглеждат щастливи — отбеляза той.

— Много им харесва. Не мога да повярвам, че всичките ми тревоги се оказаха напразни. Веднага свикнаха, сякаш са прекарвали целия си живот там.

— Скъпа, ти не можеш да живееш, без да се тревожиш за нещо.

— Колкото и да ми е неприятно да го призная, прав си. Все още имат малко проблеми в училище. Трудно е да бъдеш нов в класа, но къщата им харесва, има толкова пространство. И са луди по Дейвид. Познаваш ли Дейвид Уентуърт?

— Да, би могло да се каже, че е част от домакинството на Роз от дете, а сега носи цялата отговорност за него.

— Страхотен е с децата. Голямо облекчение е да знам, че след училище са с някого, когото харесват. Харесвам и Харпър, въпреки че не се виждаме често.

— Това момче винаги е било самотник. Чувства се по-щастлив сред растенията си. Симпатията е — добави баща ѝ.

— Да, татко, но ще разговарям с него само за резници и ашладисване, разбрано?

— Не упреквай един баща, че иска дъщеря му да уреди живота си.

— Мисля, че съм го уредила, поне засега. — Доскоро не би повярвала, че е възможно. — Но след време ще искам да имам свой дом. Все още не съм готова да търся. Твърде заета съм, а и не бих рискувала да разваля отношенията си с Роз. Но съм го запланивала. В същия район, където е училището, за да не се наложи отново да местя момчетата.

— Ще намериш това, което търсиш, както винаги.

— Човек не намира неща, които не търси. Но има време. Точно сега съм затънала до гуша в реорганизирането. Силно казано е, че по-

рано е имало някаква организация. Аз трябва да я създам. Стока, документация, аранжиране.

— Пред теб е целият живот.

Стела се засмя и протегна ръце и крака.

— Така е. О, татко, мястото е страхотно и има толкова неразкрит потенциал. Искам да намеря човек с усет за продажбите и отношенията с клиентите, да му поверя тази част от задълженията, а аз да се съсредоточа върху стокооборота, документацията и идеите си за развитие. Все още не съм се докоснала до проектирането и оформянето на градини. Освен едно спречкване с идиота, който ръководи тази дейност.

— Кътридж? — усмихна се Уил. — Срещал съм го един-два пъти. Чух, че е голям чешит.

— Да, бих казала.

— Върши добра работа. Иначе Роз нямаше да го търпи, уверявам те. Преди около две години проектира градината на мой приятел, който купи стара къща и искаше да я обнови. Тревните площи се намираха в окаяно състояние. Нае Кътридж да ги приведе в приличен вид. Сега са приказни. Дори ги снимаха за едно списание.

— Каква е неговата история? На Лоугън?

— Местно момче. Роден и отраснал тук. Мисля, че известно време живя на север. Ожени се.

— Не знаех, че е женен.

— Беше — поправи я Уил. — Не за дълго. Не знам подробностите. Може би Джо ги знае. Тя проявява повече интерес към подобни детайли и ги помни. Върна се преди шест-седем години. Работеше за голяма фирма извън града, преди Роз да го отмъкне. Джо! Какво знаеш за онова момче Кътридж, което работи за Роз?

— Лоугън? — Джолийн надникна иззад ъгъла, облечена в престилка с надпис „Кухнята на Джо“. Носеше перлена огърлица, а на краката — пухкави розови чехли. — Секси е.

— Не мисля, че Стела се интересува точно от това.

— Е, сама може да го види. Има очи на лицето и кръв във вените си, нали? Семейството му се премести в Монтана, бог знае защо точно там, преди две-три години.

Подпря се на хълбок и потърка бузата си с пръст, докато извикваше информацията в съзнанието си.

— Има по-голяма сестра, която сега живее в Шарлот. Известно време той ходеше с момичето на Мардж Питърс — Тери. Помниш Тери, нали, Уил?

— Не мисля.

— Разбира се, че я помниш. Стана кралица на бала, а после *Мис Шелби Каунти*. Първа подгласничка на *Мис Тенеси*. Повечето хора са на мнение, че короната ѝ се е изплъзнала, защото ѝ липсва талант. Гласът ѝ е малко... слаб, бих казала.

Докато Джо говореше, Стела седеше облегната назад и слушаше със задоволство. Като че ли всичко това я интересуваше. Лично тя не си спомняше дори името на кралицата на своя бал. Възхити се, че Джо има такава памет за факти отпреди близо десетилетие.

Може би жените от Юга им отдаваха по-голямо значение.

— А Тери? Казваше, че Лоугън е твърде сериозен за нея — продължи Джо, — но ако питаш мен, би нарекла всеки „твърде сериозен“. — Обърна се с лице към кухнята и заговори по-силно: — Лоугън се ожени за момиче от Севера и се премести във Филаделфия, Бостън или там някъде. Две години по-късно се завърна сам. Няма деца.

Донесе свежа „Мимоза“ за Стела и още една за себе си.

— Чух, че на нея ѝ харесвало да живее в големия град, но не и на него, затова се разделили. Може би не е било само заради това. Винаги има още нещо, но Лоугън не е от словоохотливите, така че информацията е оскъдна. Известно време работи за „Фостъри Ландскейпинг“. Нали ги знаеш, Уил, поемат главно комерсиални проекти. Оформяне на зелени площи пред офиси, търговски центрове и прочее. Носят се слухове, че Роз му е обещала целия свят плюс половината вселена, за да го привлече.

Уил намигна на дъщеря си.

— Казах ти, че от нея ще научиш подробности.

— И то какви!

Джо се засмя и махна с ръка.

— Преди две години Лоугън купи старата къща на Морис край реката. Оттогава я стяга или вика майстори да я стягат. Чух, че е поел обект на Тъли Скоупс. Не познаваш Тъли, Уил, но съпругата му — Мери, идва на сбирките на градинарския комитет. Вечно е недоволна. Ако времето е ясно, небето било твърде синьо. Ако вали, било твърде

мокро. Искаш ли още една „Блъди Мери“, скъпи? — обърна се тя към Уил.

— Не бих отказал.

— Чух, че Тъли поискал Лоугън да оформи някакви храсти и градината на имот, който щял да продава. — Джолийн продължи да разказва, докато разбъркваше коктейла. Стела се усмихна широко и се спогледа с баща си. — Всеки божи ден Тъли ходел там да мърмори, да настоява за промени и да говори това-онова, докато на Лоугън му писнало и му казал да си го начука или нещо подобно.

— Ето как се отнася с клиентите — изтъкна Стела.

— Тръгнал си ядосан — продължи Джолийн. — Заявил, че повече няма да стъпи в този имот и екипът му няма да засади дори една маргаритка, докато Тъли не обещае, че няма да се меси. Това ли искаше да узнаеш?

— Вече чух достатъчно — каза Стела и повдигна чашата си с „Мимоза“ за тост.

— Добре. Обядът е почти готов. Можеш да повикаш момчетата.

Когато запечата информацията от Джолийн в съзнанието си, Стела състави план. Рано в понеделник сутринта, въоръжена с карта и разпечатка от компютърния пътеводител, тръгна към обекта, на който работеше Лоугън.

По-точно към обекта, на които Роз мислеше, че ще го открие тази сутрин.

Щеше да е изключително любезна и отстъпчива. Докато успее да го накара да види нещата от нейната гледна точка.

Навлече в квартала, разположен около централната част на града. Кокетни стари къщи, по-близо една до друга, отколкото до улицата. Красиви полегати морави. Великолепни стари дървета. Дъбове и кленове, които щяха да се разлистят и да хвърлят приятна сянка, дрян и брадфордска круша, които щяха да приветстват пролетта, отрупани с цвят. Разбира се. Югът не би бил същият без множеството магнолии, азалии и рододендрони.

Стела се опита да си представи, че живее със синовете си в една от тези прекрасни къщи и се грижи за цветята в малкия двор. Да, можеха да се чувстват щастливи на такова място, да поддържат приятелски отношения със съседите и да организират детски тържества и обеда в градината.

Но не можеше да си я позволи. Дори спестените пари и капиталът от продажбата на къщата ѝ в Мичиган едва ли щяха да стигнат за имот тук. Освен това би се наложило децата ѝ отново да сменят училището, а тя да пътува дълго до работа и обратно всеки ден.

Все пак кратката фантазия я развълнува.

До двуетажна тухлена къща забеляза пикапа на Лоугън и един по-малък.

Очевидно не беше добре поддържана като повечето съседни къщи. Тревата отпред изглеждаше на кърпки, дърветата отчаяно се нуждаеха от подкастриране, а там, където навярно се бяха намирали цветните лехи имаше или изсъхнали бурени, или спечена пръст.

Докато заобикаляше къщата, чу бръмчене на електрически триони и кънтри музика, която ѝ се стори твърде силна. По тухлените стени пълзеше бръшлян. „Трябва да се разчисти — помисли си тя. — Този клен трябва да се отсече, преди да падне, а оградата се губи сред къпините и орловите нокти.“

Забеляза Лоугън в задния двор, сред клоните на изсъхнал дъб. Размахваше електрическия трион и ги поваляше един по един. Хладнееше, но от слънцето и усилието по лицето му бяха избили капки пот, а една струйка се стичаше по гърба му.

Не можеше да отрече, че е секси. Всеки добре сложен мъж би изглеждал така, докато върши тежка физическа работа. Ако в ръцете му имаше и опасен инструмент, бе неизбежно образът да докосне струните на страстта и да засвири първична мелодия.

„Но това, че е секси, не е от значение“, напомни си тя.

От значение бе само работата му и взаимоотношенията помежду им като колеги. Застана на достатъчно разстояние, за да не го смуцава, и огледа останалата част от задния двор.

Навярно някога бе изглеждал добре, но сега беше занемарен, обрасъл с плевели, изсъхнали дървета и храсти. В далечния ъгъл на оградата имаше барака с провиснал покрив, почти скрита сред стъбла на увивни растения.

„Близо четвърт акър“, прецени тя, докато проследяваше с поглед едър чернокож, който влачеше отсечените клони към нисък и хилав бял мъж с хидравлична резачка. Друга страховита машина наблизко очакваше да погълне остатъците.

Стела реши, че красотата не е безвъзвратно загубена, а просто трябва да бъде изровена.

Нужни бяха идеи и въображение, за да се възроди.

Когато чернокожият я забеляза, Стела тръгна към тях.

— Мога ли да ви помогна, госпожице?

Подаде му ръка и се усмихна:

— Аз съм Стела Ротшилд, управителката на госпожа Харпър.

— Приятно ми е. Аз съм Сам, а това е Дик.

Дребничкият имаше свежо, луничаво лице на дванадесетгодишно момче, с проскубана козя брадичка, която сякаш бе пораснала по погрешка.

— Чух за вас.

Широко ухилен, той се спогледа с колегата си.

— Наистина ли? — Стела запази приятелския тон, но стисна зъби зад фалшивата си усмивка. — Хрумна ми, че не е зле да хвърля по един поглед на някои от обектите ви, да видя как върви работата. — Отново огледа двора, съзнателно избягвайки да вдигне очи към дървото, на което се бе качил Лоугън. — Значително сте напреднали с този.

— Доста поразчистихме — съгласи се Сам. Опря огромните си ръце в ръкавици на хълбоците си. — Имали сме и по-тежки случаи.

— Какво е разпределението на човекочасовете?

— Човекочасове? — Дик се засмя и смушка Сам с лакът.

Сам го изглежда отвисоко със съжаление.

— Ако искате да научите нещо за планове и разпределения, трябва да поговорите с шефа. Той се занимава с тези неща.

— Добре тогава. Благодаря. Ще ви оставя да работите.

Когато се отдалечи, Стела извади фотоапарата от чантата си и направи няколко снимки, които възнамеряваше да подреди под надслов „Преди“.

Знаеше, че тя стои долу. С безупречно облекло, пригладени назад буйни коси и слънчеви очила, които скриваха сините ѝ очи.

Беше очаквал да дойде да му досажда на някой обект, защото явно бе от жените, родени да досаждат. Поне имаше благоразумието да не го прекъсва.

Всъщност му се струваше, че в нея няма нищо друго, освен благоразумие.

Може би щеше да го изненада. Обичаше изненади — като онази, която бе изживял, когато се запозна с децата ѝ. Бе очаквал да види две добре възпитани роботчета, които плахо поглеждат към властната си майка, преди да кажат и дума, а се бяха оказали нормални, интересни и забавни хлапета. Безспорно се изискваше въображение, за да се справяш с две палави момчета.

Може би беше досадна само когато ставаше дума за работа.

„Е — каза си той с усмивка, докато отрязваше поредния клон, — и аз мога да я ядосам.“

Остави я да чака, докато той свърши работата си. Трябваша му още тридесет минути, през които си даваше вид, че не я забелязва. Все пак успя да види как Стела извади фотоапарат, а после и... о, господи, бележник от чантата си.

Видя и как се бе приближила и заговорила работниците му, както и погледите, които Дик крадешком хвърляше към нея.

Дик беше пълна трагедия в общуването, особено с жени. Но работеше неуморно и вършеше дори най-неприятните дейности с идиотска усмивка. Сам, който имаше повече здрав разум в големия си пръст, отколкото Дик в цялото си хилаво тяло, слава богу, притежаваше и толерантност и търпение.

Бяха негови съученици и Лоугън изпитваше доволство, че може да разчита на тях. Фактът, че се познаваха от близо двадесет години, се оказа голям плюс, защото не се налагаше да губи времето си в дълги обяснения, докато го разберат.

Преповтарянето на едни и същи неща безброй пъти беше изпитание за търпението му. Не би и опитвал да отрече, че то бързо се изчерпва.

Тримата заедно вършеха добра, често изключителна работа. Силата на Сам и енергията на Дик бяха достатъчни, за да не се нуждае често от допълнителна работна ръка.

Това го устройваше. Предпочиташе малките екипи. Хората, прекарвали дълго заедно, приемаха нещата по-лично, а за Лоугън всеки проект имаше дълбок личен смисъл.

Влагаше своите идеи, труд и кръв в земята и градеше името си върху всичко, което бе сътворил.

Наглата севернячка можеше да бръцолечи за системност и организация, колкото иска. Земята не даваше пукната пара за това. Както и той.

Предупреди работниците си да се отдръпнат и повали стария сух дъб. Когато се спусна до земята, свали защитната си екипировка и грабна бутилка вода. Изпи половината на един дъх.

— Господин... — „Приятелски“, напомни си Стела. Започна отново, с отрепетираната си усмивка: — Добра работа. Не знаех, че сам сечеш дървета.

— Зависи. Този път се справих без проблем. На разходка ли си тръгнала?

— Не, въпреки че се оказа приятно да поразгледам квартала. Прекрасен е. — Стела огледа двора и направи широк жест с ръка. — Навярно и тук е било красиво. Какво е станало?

— В къщата живееше възрастна двойка. Бяха прекарвали петдесет години в нея, но жената не можеше да я поддържа сама след смъртта на съпруга си, а никое от децата ѝ не живееше наблизо. Тя се разболя и запусна къщата. Ставаше и все по-зле. Накрая децата ѝ я настаняха в старчески дом.

— Тежко е. И тъжно.

— Да, както и много други неща в живота. Продадох имота. Спазарихме се с новите собственици да се заема с двора.

— Какви идеи имаш?

Той отпи още глътка вода. Стела забеляза, че мелачката на трески и листа е престанала да бръмчи, а когато Лоугън хвърли строг поглед с присвити очи над рамото ѝ, отново заработи.

— Пълен съм с идеи за какво ли не.

— Конкретно за този обект.

— Защо?

— Защото за работата ми би било от полза да узная малко повече за твоята. Очевидно си решил да отстраниш дъба, а предполагам и клена отпред.

— Да. Ето какво се иска от нас: да отстраним всичко, което не може или не трябва да бъде спасено. Никаква трева, никакви нови огради. Да съборим старата барака и да построим нова. Новите собственици искат пъстрота. Ще оформим азалиите, ще посадим черешово дърво отпред и нов клен. Ето там люляк, а отстрани

магнолии. Няколко божура отсам, трендафил покрай задната ограда. Виждаш ли онази малка могила вдясно? Вместо да я изравним, ще засадим растения и върху нея.

Докато я запознаваше накратко и с останалите си идеи, смесваше латински термини и популярни наименования, отпиваше големи глътки от бутилката си и жестикулираше.

Ясно си представяше градината в завършен вид, както винаги. От дребните подробности до най-съществените промени, съчетани в едно атрактивно цяло.

Също толкова ясно, стъпка по стъпка, виждаше работата, която трябваше да се свърши, и очакваше процеса със същото нетърпение, както крайния резултат.

Обичаше да заравя ръце в пръстта. Как иначе можеше да засвидетелства уважение към природата и да оцени промените, които е направил? Докато говореше, сведе поглед към ръцете й. Подсмихна се надменно при вида на лъскавите й нокти, лакирани в розово.

„Бива я само да се рови в документация — помисли си Лоугън. — Сигурно не може да различи смрадлика от плевел.“

За да я разкара час по-скоро, довольна и с изписан бележник, бързо продължи да говори за къщата, за бараката, която възнамеряваха да построят, и наситените цветове, в които щяха да я боядисат.

Когато осъзна, че е изрекъл повече думи, отколкото обикновено за седмица, пресуши бутилката. Сви рамене. Едва ли през цялото време бе следила мисълта му, но не можеше да се оплаче, че не бе оказал съдействие.

— Чудесно. А лехата в южния край на предния двор?

Той леко се намръщи.

— Ще изтръгнем бръшляна, а после клиентите сами ще изпробват градинарските си умения там.

— Още по-добре. Резултатът от инвестицията носи по-голямо удовлетворение, когато сам вложиш малко труд.

Беше съгласен, но не каза нищо. Пъхна ръце в джобовете си и монетите вътре издрънчаха.

— Все пак бих предпочела да видя пълзящи растения вместо тис до бараката. Листата с разнообразна форма ще представляват по-интересна гледка от еднообразни иглички.

— Може би.

— По чертежи ли работиш, или проектът е в главата ти?

— Зависи.

„Един по един ли да избия зъбите му, или всичките наведнъж?“, помисли си тя, но усмивката ѝ не изчезна.

— Бих искала да видя твой проект на хартия, когато е възможно. Хрумна ми една мисъл.

— Не се и съмнявам, че ти хрумват много.

— Шефката ми настоя да спазвам добрия тон — хладно отбелязатя. — Какво ще кажеш?

— Просто забележка.

— Помислих си, че щом съм се заела с реорганизация и размястване, мога да освободя малко място за твой офис в центъра.

Погледна я по същия начин, както преди малко бе изгледал работниците си над рамото ѝ. „С този поглед би изпепелил някоя жена с по-слаба воля“, помисли си Стела.

— Не работя в никакъв шибан офис.

— Не предлагам да прекарваш цялото си време там, а просто да имаш място, на което да държиш документацията си, да водиш телефонни разговори и да съхраняваш важната информация.

— Ето за какво служи пикапът ми.

— Нарочно ли се опитваш да ми създаваш проблеми?

— Не. Постигам го без усилия. А ти?

— Е, добре, значи не искаш офис. Да забравим за това.

— Вече имам офис.

— Супер! Но аз имам нужда. Трябва да зная точно какво оборудване и материали са ти нужни за този обект. — Отново издърпа бележника си. — Един червен клен, една магнолия. Какъв вид магнолия?

— Южна. *Grandiflora gloriosa*.

— Добър избор за това място. Една череша — продължи тя и за негова изненада и неволно възхищение, нахвърля целия план, който ѝ бе описал.

„Добре, Червенокоске — помисли си той. — Може би все пак разбираш нещо от озеленяване.“

— Тис или пълзящи растения?

Лоугън погледна към бараката и си представи и двете. Не мислеше, че е права, но не виждаше смисъл категорично да отхвърли

предложението ѝ.

— Ще ти кажа, когато реша.

— Добре. Искам точния брой от всеки вид растение или друга стока, която вземаш.

— Значи мога да те открия... в офиса ти?

— Просто ме потърси.

Тя направи кръгом и си тръгна с гневна походка.

— Хей, Стела!

Когато извърна глава назад и погледна към него, Лоугън широко се усмихна.

— Не се сдържах.

Стрелвайки го с очи, тя бързо се обърна и продължи.

— Добре, добре. Малка шега, за бога. — Последва я. — Не си тръгвай сърдита.

— А просто да си тръгна?

— Да, но няма смисъл да се разделяме враждебно настроени един към друг. Нямам нищо против да се караме, щом така искаш.

— Мисля, че ти го искаш.

— Но точно сега няма смисъл. — Изведнъж се сети, че е с работни ръкавици, свали ги и ги пхна в задния си джоб. — Аз ще върша моята работа, а ти — своята. Роз твърди, че има нужда от теб, а аз дълбоко уважавам Роз.

— Аз също.

— Убеден съм. Нека се опитаме да не лазим по нервите си като буболечки, от които някой може да получи обрив.

Стела наклони глава и повдигна вежди.

— Нима искаш примирие?

— В общи линии — да. Готов съм да сключим примирие, за да можем да вършим работата, за която Роз ни плаща. И защото хлапето ти има брой 121-и на „Спайдърмен“. Ако си ми истински сърдита, няма да му позволиш да ми го покаже.

Тя го изгледа над очилата си.

— Не е в стила ти да бъдеш толкова чаровен, нали?

— Просто съм искрен. Наистина изгарям от любопитство да видя този брой. Ако се стараех да се правя на чаровен, гарантирам, че щеше да се разтопиш в краката ми. Имам толкова силно въздействие върху жените, че се налага да го използвам пестеливо.

— Безспорно.

Стела се усмихна, качвайки се в колата си.

ШЕСТА ГЛАВА

Хейли Филипс караше на остатъчни газове и затихваща трансмисия. Слава богу, радиото все още работеше и тя го бе усилила докрай, докато звучеше песен на Дикси Чикс. Поддържаше енергията ѝ.

Всичко, което притежаваше, бе натъпкано в малкия „Понтиак Гранвил“, на повече от нейните години и доста по-темпераментен. Не че в момента имаше много вещи. Бе продала всички, които можеха да се продадат. Нямаше полза от сантименталност. Парите гарантираха повече километри, а те бяха по-важни.

Не се оплакваше. Внесеното в банка щеше да ѝ помогне да преживее трудностите, а ако срещнеше повече, отколкото очаква, щеше да припечели малко пари. Не бе тръгнала без посока. Знаеше накъде пътува, но не и какво ще ѝ се случи там.

Не се тревожеше за нищо. Ако човек знаеше всичко, никога нямаше да има изненади.

Чувстваше умора и може би бе пришпорила старата кола повече, отколкото бе по силите ѝ за един ден. Но трябваше да издържи само още няколко километра — и двете щяха да си починат.

Не мислеше, че ще закъса. Но ако все пак се случеше, просто щеше да направи каквото е нужно.

Местността ѝ хареса, особено след като премина по лабиринта от магистрали, заобикалящи Мемфис. Тук, в северните покрайнини на града, земята ставаше малко неравна и се виждаха участъци от реката и стръмните склонове към нея. Имаше стройни редици от красиви къщи, разположени като лъчи около по-богатите централни квартали и достигащи до пределите на града. Пълно бе с големи стари дървета и въпреки няколкото каменни или тухлени огради, се усещаше приятелска атмосфера.

Нямаше да е зле да завърже приятелства.

Когато видя табелата на „В градината“, намали. Не се осмели да спре, защото се страхуваше, че двигателят на стария „Понтиак“ просто

ще угасне. Но намали скоростта достатъчно, за да огледа главните сгради и земята наоколо на светлината на охранителните прожектори.

След това бавно си пое дъх няколко пъти, карайки по-нататък. Почти бе стигнала. Бе обмислила какво да каже, но няколко пъти промени решението си. Всеки нов подход водеше до различна сцена в съзнанието ѝ. Това ѝ помагаше да убие времето, но не се спря на версия, която да доизгради.

Навярно някои биха казали, че част от проблема ѝ е честата смяна на мнение. Но тя не мислеше така. Ако човек никога не променяше мнението си, каква беше ползата от правото да го има? Хейли бе срещала твърде много хора, които се придържаха към един начин на мислене, но нима това можеше да се нарече използване на дадения им от Бога разум?

Докато се приближаваше към алеята, която водеше до къщата, колата запърпори.

— Хайде, хайде! Само още малко. Ако не бях толкова разсеяна, щях да те заредя на последната бензиностанция.

Но не успя да помръдне от входа на имението и остана наполовина вътре, наполовина отвън, между тухлените колони.

Удари по волана, но вяло. Знаеше, че няма друг виновен, освен самата нея. Може би беше за добро. Не можеха да я изритат, щом колата ѝ е останала без капка бензин и блокира пътя.

Отвори чантата си и извади четка, за да среше косите си. След доста експерименти се бе спряла на естествения им светлокестеняв цвят. Поне засега. Радваше се, че отиде на фризьор, преди да тръгне. Харесваше ги прави, на пластове и с подвити напред кичури от двете страни на лицето. Тази прическа ѝ придаваше небрежност и увереност.

Сложи червило, прикри блясъка на кожата си с пудра.

— Добре. Да тръгвам.

Слезе от колата, взе чантата си и запристъпва по дългата алея. Както в миналото, така и сега, за да построиш къща далеч от пътя, бяха нужни пари. Онази, в която бе отраснала, се намираше толкова близо, че буквално можеше да подаде ръка през прозореца на минаващите шофьори.

Не бе имала нищо против. Къщата беше хубава. Харесваше я и изпита известно съжаление, когато я продаде. Но малкият ѝ дом в Литъл Рок беше минало. Тя се бе запътила към бъдещето.

Спря на половината път. Примигна. „Това не е просто къща“, каза си Хейли, зяпнала от удивление. Приличаше на замък, и то не само заради размерите си. И по-рано бе виждала огромни къщи, но тази изглеждаше приказна, като онези от кориците на списанията. Беше съчетание между „Тара“ и „Мандърлей“. Внушителна и изящна, издаваща женски вкус.

В прозорците се отразяваха светлини, а други струяха от тях над моравата. Сякаш я приканваха. Нима нямаше да е чудесно да я посрещнат с „добре дошла“ тук?

Дори да я изхвърлеха, поне имаше шанса да я види. Само заради това пътуването си струваше.

Продължи, вдъхвайки от уханията на нощта, на борова смола и дим от горящи дърва.

Стисна презрамката на чантата си за късмет и решително се изкачи до двойната входна врата.

Почука три пъти с една от металните хлопки.

Вътре Стела слизаше по стълбите с Паркър. Неин ред беше да го изведе на разходка. Извика:

— Аз ще отворя.

Паркър вече лаеше, когато стигна до вратата. Видя момиче с прави, модерно оформени кестеняви коси и скулесто лице, на което се открояваха огромни бледосини очи. Усмихна се, показвайки леко кривите си зъби, и се наведе да погали Паркър, който подуши обувките ѝ.

— Добър вечер — поздрави Хейли.

— Добър вечер.

„Откъде се взе тази, по дяволите“, помисли си Стела. Не видя кола отпред.

Момичето изглеждаше на около петнадесет години, и очевидно бе в напреднала бременност.

— Търся Розалинд Ашби. Розалинд Харпър-Ашби — поправи се тя. — У дома ли е?

— Да, горе е. Заповядайте.

— Благодаря. Аз съм Хейли. — Подаде ръка. — Хейли Филипс. С госпожа Ашби сме далечни роднини.

— Стела Ротшилд. Влезте и седнете. Ще потърся Роз.

— Чудесно. — Хейли въртеше глава и се стараеше да огледа всичко, докато Стела я водеше към приемната. — Ах! Просто нямам думи!

— И аз реагирах така, когато влязох за първи път. Искате ли нещо за пиене?

— Не, благодаря. Може би е по-добре да почакам, докато... — Остана права и се приближи към камината. Чувстваше се като в телевизионно шоу или филм. — На работа ли сте тук? Нещо като икономка?

— Не. Работя в градинарския център на Роз. Като управител. Трябва да седнете.

— Не се безпокойте. — Хейли потърка издутия си корем. — Прекарахме целия ден седнали.

— Веднага се връщам.

Водейки Паркър за каишката, Стела забърза обратно по стълбите и сви към крилото на Роз. Беше ходила там само веднъж, когато Дейвид ѝ показваше къщата, но по звука на телевизора откри Роз в хола ѝ.

Даваха архивен черно-бял филм. Не че Роз гледаше. Седеше на старинно бюро, облечена с широки джинси и памучен пуловер, и нахвърляше скици в бележника си. Краката ѝ бяха боси и за своя изненада, Стела забеляза, че ноктите ѝ са лакирани в ярко бонбоненорозово.

Почука на касата.

— Да? О, Стела, радвам се да те видя. Тъкмо нахвърлях една идея за напречна градина покрай северната стена на офисите. Хрумна ми, че може би ще привлича клиенти. Да влязат и да поразгледат.

— Ще погледна скицата, разбира се, но долу те чака едно момиче. Хейли Филипс. Каза, че е твоя роднина.

— Хейли? Нямам братовчедка на име Хейли.

— Млада е. Има вид на тийнейджърка. Хубава е, с кестеняви коси и сини очи, по-висока от мен. Бременна е.

— О, господи! — Роз се почеса по тила. — Филипс... Филипс. Сестрата на бабата на първия ми съпруг беше омъжена за един Филипс, струва ми се.

— Е, наистина каза, че сте далечни роднини.

— Филипс. — Затвори очи и потърка челото си с пръст, за да опресни паметта си. — Сигурно е момичето на Уейн Филипс. Той почина миналата година. Е, най-добре е да отида да видя за какво е дошла. — Роз стана. — Момчетата легнаха ли си?

— Да, току-що.

— Тогава ела с мен.

— Не мислиш ли, че е по-добре...

— Трезвата ти преценка може да ми бъде от полза.

Стела отново поведе Паркър, надявайки се пикочният му мехур да издържи, и тръгна с Роз.

Хейли се обърна, когато влязоха.

— Това е най-разкошната стая, която съм виждала. Толкова е уютна и те кара да се чувстваш специална, само защото седиш в нея. Аз съм Хейли. Дъщерята на Уейн Филипс. Баща ми беше роднина на първия ви съпруг по майчина линия. Изпратихте ми много мило съболезнователно писмо, когато той почина миналата година.

— Помня. Виждала съм го веднъж. Харесвах го.

— Аз също. Извинявайте, че дойдох така, без да се обадя и да попитам, а и не очаквах да пристигна толкова късно. Преди малко имах неприятности с колата.

— Не се безпокой. Седни, Хейли. В кой месец си?

— Наближавам шестия. Бебето трябва да се роди в края на май. Трябва да се извиня и че бензинът ми свърши точно на входа на имението ви.

— Ще се погрижим за колата ти. Гладна ли си, Хейли? Искаш ли да хапнеш нещо?

— Не, госпожо, всичко е наред. Преди малко спях, за да вечерям, но забравих да нахраня и колата. Имам пари. Не искам да си помислите, че съм на червено и съм дошла за милостиня.

— Радвам се да го чуя. Да пийнем чай тогава. Тази вечер е хладно. По един горещ чай ще ни се отрази добре.

— Стига да не ви затруднява. Без кофеин, ако имате. — Погали корема си. — Най-трудното нещо от бременността е да се откажеш от кофеина.

— Ще се погрижа. Няма да се бавя.

— Благодаря, Стела. — Когато тя излезе, Роз отново се обърна към Хейли: — Значи си изминала целия път от... Литъл Рок, нали?

— Да. Обичам да шофирам. Още повече, когато колата не прави номера. Но човек трябва да се задоволява с това, което има. — Хейли прочисти гърлото си. — Надявам се, че ти си добре, братовчедке Розалинд.

— Да, много добре. А вие с бебето? Как сте?

— Страхотно. Здрави сме като бикове, както каза докторът. Чувствам се отлично. Струва ми се, че ще стана дебела колкото слон, но нямам нищо против. Интересно е. Хм, а твоите деца? Как са синовете ти?

— Добре са. Вече са големи. Харпър, най-големият, живее в къщата за гости. Работи при мен в градинарския център.

— Видях го... градинарския център, докато карах насам. — Хейли осъзна, че потърква ръце в крачолите на джинсите си и спря. — Изглежда толкова голям, по-голям, отколкото си го представях. Сигурно се гордееш.

— Разбира се. С какво се занимаваше в Литъл Рок?

— Работех в книжарница. Преди да тръгна на път, бях помощник-управител. Малка частна книжарница и кафене.

— Управител? На твоята възраст?

— На двадесет и четири съм. Зная, че не изглеждам на толкова — усмихна се тя. — Мога да ти покажа шофьорската си книжка. Следвах в колеж, с частична стипендия. Имам остър ум. Работех през летните ваканции, докато учех в гимназията и колежа. Получих работата, защото собственикът беше приятел на баща ми. Но доказах, че я заслужавам.

— Говориш в минало време. Значи вече не работиш там?

— Напуснах. — „Слуша ме“, помисли си Хейли. Роз й задаваше уместни въпроси. И това бе нещо. — Преди две седмици. Но имам препоръка от собственика. Реших да се махна от Литъл Рок.

— Струва ми се крайно неподходящ момент да напуснеш дома си и сигурната си работа.

— На мен ми се струваше най-подходящият. — Отмести поглед към Стела, която буташе количката с чая. — Ето сега вече наистина е като във филмите. Знам, че говоря като хлапачка, която се впечатлява от всичко, но не мога да се сдържа.

Стела се засмя:

— И аз си мислех същото, когато дойдох тук. Направих чай от лайка.

— Благодаря, Стела. Хейли тъкмо ми разказваше как е решила да напусне дома и работата си. Надявам се да ни обясни защо според нея това е бил най-подходящият момент да предприеме два толкова драстични хода.

— Не драстични — възрази Хейли, — просто важни. Направих го заради бебето. Е, и заради двама ни. Навярно сте разбрали, че не съм омъжена.

— Близките ти не те ли подкрепят? — попита Стела.

— Майка ми ни напусна, когато бях на около пет години. Може би не си спомняш това — обърна се тя към Роз — или не го споменавах от дискретност. Баща ми почина преди година. Имам лели и чичовци, две баби и братовчеди. Някои от тях все още живеят близо до Литъл Рок. Мненията за сегашното ми положение са... противоречиви. Благодаря — добави тя, когато Роз наля чай и ѝ поднесе чашата. — Дълбоко скърбях, когато татко почина. Блъснала го кола, докато пресичал улицата. Просто една от онези нелепи злополуки, които никога не ще разберем защо се случват. Нямах време да се подготвя. Едва ли някой е подготвен за нещо подобно. Но си отиде за минута.

Отпи глътка чай и почувства облекчение чак до костите, за които не бе подозирала, че са толкова уморени.

— Бях съкрушена, ядосана и самотна. Тогава се появи онова момче. Не беше приключение за една нощ, харесвахме се. Често идваше в книжарницата, флиртуваше с мен. Аз отвърщах на закачките му. Той ми носеше утеха. Беше сладур. Постепенно се стигна до нещо повече. Следваше право. Няколко седмици след като отново тръгна на лекции, разбрах, че съм бременна. Не знаех какво да правя. Как да му кажа? Или на когото и да било? Отлагах още няколко седмици.

— А когато реши?

— Канех се да му го кажа лице в лице. Вече не идваше в книжарницата и отидох да го потърся в колежа. Оказа се, че се е влюбил в някакво момиче. Малко трудно се оказа да ми го каже, след като бяхме спали заедно. Но не бяхме си давали никакви обещания, не бяхме влюбени или нещо подобно. Просто се харесвахме. А когато заговори за другото момиче, лицето му засия, личеше си, че е луд по

нея. Затова не му казах за бебето. — Хейли се поколеба, преди да си вземе още една бисквита. Стела ги бе подредила върху поднос. — Не мога да устоя на сладки неща... Когато размислих, стигнах до извода, че за никого от двамата ни няма да е от полза.

— Много трудно решение — отбеляза Роз.

— Не знам дали е така. Не зная какво очаквах да направи, след като разбере, но мислех, че има право да знае. Не исках да се омъжвам за него. Тогава дори не бях сигурна дали ще задържа детето. — Отхапа от бисквитата и потърка заоблението си корем. — Това беше една от причините да го потърся, за да поговоря с него. Не само да му кажа, а за да решим заедно какво да правим. Но докато седях и го слушах да говори въодушевено за онова момиче... — Замълча и поклати глава. — Трябваше да взема решение, а ако му бях казала, щях да го накарам да се чувства объркан, изпълнен с негодувание и уплаха. Нямаше смисъл да провалям живота му, след като само се бе опитал да ми помогне да преживея труден период.

— Но си останала сама — изтъкна Стела.

— Ако му бях казала, пак щях да съм сама. Всъщност, когато реших да задържа бебето, отново ми хрумна да му съобща и попитах няколко души какво става с него. Узнах, че все още ходи със същото момиче и дори говорят за женитба, затова мисля, че постъпих правилно. Все пак, когато започна да ми личи, имаше безброй клюки и въпроси, погледи и шушукане зад гърба ми. Помислих си: „Трябва да започна някъде на чисто“. Затова продадох къщата заедно с всички мебели и ето ме тук.

— За да започнеш на чисто — заключи Роз.

— Търся работа. — Направи пауза и овлажни устни. — Свикнала съм да работя. Знам, че малцина биха назначили жена в шестия месец. Роднина, макар и далечна и косвена, би била малко по-отзивчива. — Прокашля се, когато Роз не каза нищо. — Следвах литература и бизнес администрация. Завърших с отличие. Имам солидни препоръки. Разполагам със средства, макар и не много. Частичната ми стипендия не покриваше всички разходи, а баща ми беше учител, така че не печелеше кой знае колко. Но имам достатъчно, за да се издържа, да плащам наем, да пазарувам и да платя за раждането на това бебе. Имам нужда от работа, на първо време — каквато и да е. Ти имаш фирма и

тази къща. Необходим ти е доста персонал и за двете. Моля за шанс да бъда част от него.

— Разбираш ли нещо от растения и градинарство?

— Засаждахме цветя всяка година. С татко си поделяхме работата в градината. Мога да науча това, което не зная. Усвоявам бързо.

— Не би ли предпочела да работиш в книжарница? Хейли е била управител на малка книжарница в родния си град — обясни Роз на Стела.

— Ти не си собственик на книжарница — изтъкна Хейли. — Ще работя без заплата две седмици.

— Всеки, който работи за мен, поучава възнаграждение. След няколко седмици ще назнача временен персонал. Преди това... Стела, би ли могла да ти помага?

— А... — Нима можеше да каже „не“ при вида на това младо лице и издут корем? — Какви бяха задълженията ти като управител?

— Официално не заемах тази длъжност, но фактически я изпълнявах. Беше малка фирма, така че вършех всякакви неща — съставяне на каталози, закупуване на стока, работа с клиенти, графици, продажби, реклама. Само в книжарницата, кафенето имаше отделен персонал.

— Кои според теб са най-ценните ти качества?

Трябваше да си поеме дъх, за да успокои нервите си. Знаеше колко е важно да говори ясно и свързано: от това зависеше съдбата ѝ. Също толкова важно бе да запази достойнство и да не умолява.

— Отношението към клиентите, което е най-съществено при продажбите. Умея да общувам с хора и нямам нищо против да работя извънредно, ако се налага, за да получат това, което желаят. Доволните клиенти идват отново и купуват. Ако се стараеш да се чувстват обградени с внимание, печелиш лоялността им.

Стела кимна.

— А слабостите ти?

— Закупуването — отвърна тя без колебание. — Ако зависеше от мен, бих купила всичко. Непрекъснато трябваше да си напомням, че боравя с чужди пари. Но понякога не се вслушвах в гласа на разума си.

— В момента провеждаме реорганизация и известно разширение. Няма да е зле да имам помощник за въвеждането на

новата система. Все още има много компютърни програми за инсталиране... най-досадната част.

— Умея да работя на компютър.

— Ще те назначим за две седмици — реши Роз. — Ще получиш заплата, но това ще бъде изпитателен срок и за двете страни. Ако не потръгне, ще направя каквото мога, за да ти помогна да си намериш друга работа.

— Разумно и честно. Благодаря, братовчедке Розалинд.

— Просто Роз. Имаме малко бензин в бараката за инструменти. Ще го донеса и ще докараме колата ти, за да внесеш багажа си.

— Да го внесе? Тук? — Хейли поклати глава и остави чашата си. — Казах, че не искам подаяния. Благодаря за работата, за шанса, но не очаквам да ме приютиш в дома си.

— Всички роднини, дори далечни и косвени, са добре дошли тук. Така ще имаме възможност да се опознаем по-добре, да видим дали ще си допаднем.

— Ти също ли живееш тук? — обърна се Хейли към Стела.

— Да. Със синовете си... на осем и на шест години. Спят на горния етаж.

— Братовчедки ли сме?

— Не.

— Ще взема бензина.

Роз стана и тръгна към вратата.

— Ще ти плащам наем. — Хейли също се изправи, инстинктивно крепейки корема си. — Държа да си плащам за всичко.

— Ще решим колко да удържам от заплата ти.

Когато остана насаме със Стела, Хейли издаде дълга, протяжна въздишка.

— Очаквах да е по-стара. И по-страшна. Въпреки че сигурно става страшна, когато се налага. Не е възможно човек, който притежава всичко това, да го запази и увеличи, ако не умее да вдъхва страхопочитание.

— Права си. И аз мога да бъда страшна, когато става дума за работата.

— Ще го запомня. От Севера ли си?

— Да. От Мичиган.

— Това е доста далеч. Само с децата си ли живееш?

— Съпругът ми почина преди около две години и половина.

— Съжалявам. Тежко е да загубиш човек, когото обичаш. Мисля, че и трите знаем това. Животът е още по-тежък ако няма други, които да обичаш. Аз имам бебето.

— Знаеш ли дали е момче или момиче?

— Не. По време на ехограмата беше обърнато с гръб. — Хейли загриза нокътя на палеца си, а след това сви ръката си в юмрук и я сниси. — Трябва да изляза и да взема бензина, за който отиде Роз.

— Ще дойда с теб. Заедно ще се погрижим.

След час Хейли бе настанена в една от стаите за гости в западното крило. Знаеше, че зяпа и бърбори глуповато, но никога не бе виждала по-красива стая, още по-малко бе очаквала да живее в нея дори за известно време.

Подреди багажа си и прокара пръсти по лъскавото дървено бюро, гардероба, лампионите от гравирано стъкло, резбата на таблите на леглото.

Щеше да заслужи това. Обеща го на себе си и на детето си, докато се наслаждаваше на топлата вода във ваната. Щеше да заслужи дадения ѝ шанс и да се отплати на Роз с труд и лоялност.

Способна беше и на двете.

Подсуши се и втри масло в кожата на корема и гърдите си. Не се боеше от раждането, знаеше как да полага усилия в името на една цел. Но искрено се надяваше да има по-малко стрии.

Почувства лек хлад и бързо се загърна с халата си. Долови някакво движение, нечия сянка точно до ръба на огледалото.

Разтривайки ръцете си, бързо се върна в спалнята. Нямаше никого и вратата бе затворена, както я бе оставила.

„От умората е“, каза си тя и потърка очи. Бе пропътувала дълъг път от миналото до прага на бъдещето си.

Взе една книга от куфара си — останалите, които не бе успяла да продаде, все още лежаха опаковани в кашони в багажника на колата ѝ — и се пхна в леглото.

Отвори там, докъдето си бе отбелязала, че е стигнала и се подготви да почете един час преди заспиване, като всяка вечер.

Заспа на светната лампа още преди да довърши първата страница.

По молба на Роз Стела отново влезе в хола ѝ и седна. Роз наля и на двете по чаша вино.

— Кажи ми честно, какво е впечатлението ти? — настоя тя.

— Млада, будна и горда. Честна. Можеше да ни разкаже покъртителна история как бащата на детето я е изоставил, да моли за подслон и да използва бременността си, за да събуди съчувствие. Вместо това постъпи отговорно и поиска работа. Все пак ще погледна препоръките ѝ.

— Разбира се. Изглежда, очаква раждането без страх.

— Човек започва да се страхува от всичко едва когато детето се появи на бял свят.

— Това е истината, нали? — Роз прокара пръсти през косите си два пъти. — Ще се обадя на няколко души и ще узная нещо повече за този клон на рода Ашби. Честно казано, не си спомням много. Не поддържахме връзка дори когато съпругът ми беше жив. Помня клюките, след като жена му избяга и го остави сам с детето. Също като теб, и аз останах с впечатлението, че се е справил чудесно с възпитанието ѝ.

— Опитът ѝ като управител може да ни бъде от полза.

— Още един управител. — Роз направи жест, който Стела прие като израз на насмешка, и вдигна поглед нагоре. — Господи, смили се над мен!

СЕДМА ГЛАВА

Нямаше нужда от две седмици. За два дни Стела се бе убедила, че Хейли е отговорът на молитвите ѝ. Бе намерила човек, който притежава младост, енергия и ентусиазъм и се старае да е пълноценен на работното си място.

Знаеше как да зарежда и използва компютърни програми, разбираше указанията, след като ги чуе само веднъж, и одобряваше системата с цветови кодове. Ако бе наполовина толкова добра в обслужването на клиентите, колкото в работата с документация, щеше да се окаже истинско съкровище.

Що се отнася до растенията, нямаше особени познания, освен най-общите, че това се нарича здравец, а онова — теменужка. Но щеше да се научи.

Вече искаше да помоли Роз да предложи на Хейли почасова работа, когато наближи май.

— Хейли? — Стела подаде глава от вече работещия, безупречно подреден офис. — Какво ще кажеш да те разведа из оранжерииите? Има близо час, докато отворим. Ще ти преподам урок за сенколюбивите растения в Трета оранжерия.

— Супер! От многогодишните стигнах до буква Н. Не ми е ясно какво представляват и половината, но чета по малко вечер. Не знаех, че латинското име на слънчогледа е Heil... почакай. Helianthus.

— Хелиантусът е само вид слънчоглед. Многогодишните се разделят на пролетни, или отглеждани от семе до разсад и засаждане през пролетта, и разсаждани от резници в края на сезона. Семето на едногодишния хелиантус, който прилича на огромно кафяво око, се прибира в края на лятото или началото на есента. Култивираните се хибридизират свободно, но понякога не се получава очакваният резултат. Говоря, сякаш изнасям лекция.

— Всичко е наред. Отраснала съм с учител. Обичам да научавам нови неща.

Докато минаваха покрай масите за излагане на стока, Хейли погледна навън през стъклата.

— Току-що спря някакъв пикап до... какво имаше там... плочките — довърши тя, преди Стела да отговори. — Ммм... виж ти, кой слиза от него. Висок, мургав красавец със страхотно телосложение. Кой е този мъжкар?

Прикривайки смръщените си вежди, Стела сви рамене.

— Сигурно е Лоугън Кътридж, проектантът на Роз. Предполагам, че получава доста висока оценка по скалата за мъжественост.

— По моята — определено. — Щом видя изражението на Стела, Хейли докосна корема си и се засмя: — Бременна съм, но всичките ми сетива работят. Това, че не търся мъж, не означава, че не забелязвам привлекателните. Особено сладури като този. Изглежда толкова силен и същевременно тъжен, не мислиш ли? Защо силните мъже, които излъчват някаква тъга, винаги карат една жена да усеща тръпка в корема?

— Не мога да кажа. Какво прави там?

— Като че ли се кани да товари плочки. Ако не беше толкова хладно, щеше да свали това яке. Обзалагам се, че щяхме да се нагледаме на мускули. Господи, колко обичам подобна наслада за окото.

— Сладките неща причиняват кариес — промърмори Стела. — Не е включен в списъка за плочки. Не е дал заявка. По дяволите!

Хейли повдигна вежди, когато Стела забърза към вратата и я затръшна след себе си. После притисна нос към стъклото, готова да наблюдава интересна сцена.

— Извинете?

— Аха — разсеяно отвърна тя, докато се опитваше да види ясно какво става навън. Изведнъж подскочи, осъзнала, че да шпионира незабелязано е едно, а да бъде хваната — съвсем друго. Обърна се с невинна усмивка. И реши, че днес ѝ е писано да изживее двойна наслада за окото.

Този мъж не бе мускулест и тъжен, а строен, с изражение на мечтател. И неустойчив. Трябваше ѝ още миг, докато умът ѝ заработи отново, но бързо се опомни.

— Хей! Ти навярно си Харпър. Много приличаш на майка си. Досега не сме се виждали, защото никога не си там, където съм аз. Просто се разминаваме. Аз съм Хейли. Братовчедката Хейли от Литъл Рок. Навярно майка ти е споменала, че работя тук.

— Да, да.

Нима можеше да каже нещо друго? Сякаш изведнъж бе загубил разсъдъка си. Чувстваше се като ударен от гръм.

— Сигурно обожаваш работата тук? Аз вече я обожавам. Има толкова интересни неща, а клиентите са много мили. Стела е просто невероятна. Майка ти е... нещо като богиня за мен, толкова съм ѝ благодарна за шанса, който ми даде.

— Да. — Харпър потръпна. Нима бе възможно да се държи по-глупаво? — Страхотни са и двете. Всичко е страхотно. — Явно бе възможно. По дяволите, чувстваше се толкова уверен, когато разговаря с жени. Обикновено. Но тази сякаш му бе причинила мозъчно сътресение. — Имаш ли... нужда от нещо?

— Не. — Хейли му се усмихна озадачено. — Помислих си, че ти имаш нужда от нещо.

— Аз? От какво?

— Не зная. — Тя сложи ръка на очарователния си корем и избухна в искрен гръмогласен смях. — Ти влезе тук.

— Да, точно така. Не, нищо. Чао засега. Трябва да продължа работата си.

Бързаше да излезе на чист въздух, където би трябвало отново да може да диша.

— Радвам се, че се запознахме, Харпър.

— Аз също.

Хвърли поглед назад към нея, докато вървеше към вратата, и видя, че отново е долепила нос до стъклото.

Навън Стела спринтира през паркинга. Извика два пъти и отговорът бе поглед и разсеяно махване с ръка. Напиращият гняв се отприщи в мига, в който стигна до купчината плочки.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Играя тенис. На какво ти прилича?

— Изглежда, сякаш товариш материал, който не си поръчал и не си получил разрешение да вземеш.

— Така ли? — Лоугън вдигна още няколко плочки. — Знам, че бекхендът ми е зле. — Пикапът се разклати, когато добави новия товар. — Хей!

За нейно удивление, той се наведе към косите ѝ и ги докосна с носа си.

— Друг шампоан. Хубав е.

— Престани да душиш.

Стела го перна по брадичката и се отдръпна.

— Не мога да се сдържа. Стоиш тук, а не страдам от липса на обоняние.

— Този материал трябва да бъде описан.

— Да, да, да. Добре, добре, добре. Ще дойда и ще се погрижа за това, след като го натоваря.

— Трябваше да го направиш, преди да товариш.

Зелените му очи се приковаха в нея.

— Голяма напаст си, Червенокоске.

— Така и трябва да бъде. Аз съм управителят.

Това го накара да се усмихне, да побутне слънчевите си очила надолу и да я изгледа над тях.

— Много си добра в това отношение. Погледни нещата от следната гледна точка: плочките са складираны на път за офиса. Като натоваря първо, а после вляза, всъщност ще спестя време. — Усмивката му стана самодоволна. — Мисля, че е важно, ако говорим за рационално разпределение на човекодните. — Замълча за миг, облегна се на пикапа и я огледа от главата до петите, преди да вземе следващата партида. — Докато стоиш тук и ме гледаш, губиш време и вероятно намаляваш ефективността на своите човекодни.

— Ако не дойдеш да оформим документацията, Кътридж, ще те издира.

— Не ме предизвиквай.

Забави се, но все пак отиде.

Обмисляше какво друго да стори, за да подразни Стела. Когато бе ядосана, очите ѝ придобиваха цвят на тексаски метличини. Влезе в офиса и видя Хейли.

— Здравей.

— Здравей — отвърна тя и се усмихна. — Аз съм Хейли Филипс. Роднина на първия съпруг на Роз. Работя тук отскоро.

— Лоугън. Приятно ми е. Не позволявай на тази янки да те сплашва. — Кимна към Стела. — Къде са свещените формуляри и ритуалният нож, за да си прережа някоя вена и да ги подпиша с кръвта си?

— В моя офис.

— Аха. — Но не побърза да я последва. — Кога очакваш бебето? — обърна се той към Хейли.

— През май.

— Добре ли се чувстваш?

— По-добре от всякога.

— Радвам се. Тук през повечето време е приятно да се работи. Добре дошла на борда.

Тръгна с нехайна походка към офиса на Стела, където тя вече бе седнала пред компютъра и бе извикала формуляра на екрана.

— Аз ще попълня този за по-бързо. В онази папка има цял куп. Вземи я. Трябва само да напишеш каквото е необходимо, с дата, име и подпис. Намини да ги оставиш.

— Аха.

Огледа се. Бюрото бе разчистено. Нямаше никакви кашони и папки по пода и столовете.

„Ужасно“, помисли си Лоугън. Щеше да му липсва предишният хаос.

— Къде са всички неща, които бяха тук?

— Където им е мястото. Онези плочки са четиридесет на четиридесет сантиметра, номер А-23, нали?

— Точно така. — Взе снимката в рамка от бюрото ѝ, на която бяха синовете ѝ и кучето им. — Изглеждат чудесно.

— Да. За лична употреба ли са плочките или за някой от обектите в списъка?

— Ще се отпуснеш ли някога, Червенокоске?

— Не. Това не е присъщо за янките.

Лоугън облиза устни.

— Хм!

— Знаеш ли, писна ми да ме наричат „янки“, сякаш съм същество от друга планета или страдам от някаква болест. Половината

от клиентите, които влизат тук, ме оглеждат, като че ли съм извънземно, което може би не идва с мир. Преди да стигнем до бизнеса, се налага да им обяснявам, че съм родена тук, да отговарям на куп въпроси защо съм напуснала щата и от кой род съм. Дойдох от Мичиган, не от Луната, а войната между Севера и Юга е свършила доста отдавна.

Да, точно като тексаски метличини.

— Не и за жителите на щатите от тази страна на границата „Мейсън-Диксън“, скъпа. Струва ми се, че не е толкова трудно да се отпуснеш, когато си ядосана.

— Не ме наричай „скъпа“ с този провлачен южняшки говор.

— Знаеш ли, Червенокоске, така ми харесваш повече.

— О, стига! Плочките. За лична употреба или за обект?

— Е, зависи от гледната точка. — Сега имаше достатъчно пространство и той се облегна с хълбок на ръба на бюрото. — За една приятелка са. Поиска пътека в градината си и ще ѝ направя тази услуга без заплащане за труда. Казах ѝ, че ще взема материали и ще ѝ занеса касовата бележка от центъра.

— Ще ги впиша за лична употреба с намалението, което ти се полага като човек от персонала. — Зачатка по клавишите. — Колко плочки?

— Двадесет и две.

Натисна още няколко клавиша и му каза цената на дребно, с и без отстъпката.

Впечатлен, колкото и да не му се искаше да признае, Лоугън докосна монитора.

— Да не би тук вътре да е затворен някой гениален математик?

— Просто едно от чудесата на двадесет и първи век. Ще откриеш, че е по-бързо, отколкото да смяташ на пръсти.

— Не зная. Доста добър съм с пръстите. — Забарабани с тях по бедрото си и прикова поглед в лицето ѝ. — Трябват ми три бели борчета.

— За същата *приятелка* ли?

— Не. — Усмивката му бе дяволита и ослепителна. Щом беше решила, че под „приятелка“ има предвид „любовница“, нека мисли така. Нямахше смисъл да ѝ казва, че плочките са за госпожа Кингсли, учителката му по английски език в десети клас. — Борчетата са за

клиент. Роланд Гупи. Да, като декоративните рибки. Може би името му фигурира някъде в безбройните ти мистериозни файлове. През есента работихме по проект за него.

На масата до стената имаше наполовина пълна кафеварка и той стана да си налее чаша кафе.

— Чувствай се като у дома си — сухо каза Стела.

— Благодаря. Препоръчах бели борове като щит срещу вятъра. Отначало запелтечи. Трябваше му доста време, за да реши, но вчера ми се обади у дома. Казах му, че ще ги откарам и засадя.

— За това ще попълним отделен формуляр.

Опита кафето. Не беше лошо.

— Така си и знаех.

— Само плочки ли вземаш за лична употреба?

— Може би. За днес.

Стела разпечата формуляра и започна да попълва нов.

— Значи три бели борчета. Колко големи?

— Два метра и половина.

— С вързани корени?

— Да.

„Чат-чат-чат — помисли си той с удивление — и готово“, забеляза красивите ѝ пръсти. Дълги и тънки, с лъскав лак на ноктите в нежния цвят на розови венчелистчета.

Не носеше пръстени.

— Нещо друго?

Лоугън потупа по всичките си джобове и най-сетне извади лист хартия.

— Ето за колко му казах, че ще свърша работата.

Стела добави труда, изчисли окончателната цена и разпечата три копия, докато той пиеше от кафето ѝ.

— Име и подпис — каза му тя. — Едно копие за моя архив, едно за твоя и едно за клиента.

— Разбрано.

Когато взе химикалката, тя махна с ръка.

— О, почакай да донеса ножа. Коя вена възнамеряваше да си прережеш?

— Добре. — Лоугън кимна към вратата. — Страхотна е.

— Хейли? Да, така е. Но твърде млада за теб.

— Не бих казал „твърде“. Въпреки че предпочитам жени с малко повече... — Замълча и отново се усмихна. — Да кажем, преживели и превъзмогнали повече.

— По-мъдри.

— Децата ти срещат ли трудности в училище?

— Моля?

— Замислих се за това, което каза по-рано. Че тук те наричат „янки“.

— О! Може би малко, но на повечето други деца им се струва интересно, че са дошли от Севера и че са живели близо до едно от най-големите езера. И двете им учителки са показали на класовете къде се намира на картата. — На лицето ѝ се изписа умиление. — Благодаря, че попита.

— Харесвам хлапетата ти.

Лоугън подписа формулярите и се усмихна, когато тя буквално изскимтя, докато гледаше как нехайно сгъва своите екземпляри и ги пъха в джоба си.

— Следващия път би ли изчакал, докато излезеш навън, преди да направиш това? Истинско мъчение е да те гледам.

— Няма проблем. — Може би заради по-различния тон или промяната в изражението ѝ и усмивката, с която бе заговорила за децата си, и навярно по-късно щеше да се пита дали не е полудял, но се поддаде на импулса. — Ходила ли си в „Грейсланд“?

— Не. Не съм голяма почитателка на Елвис.

— Шшт! — Ококорил очи, хвърли поглед към вратата. — Тук е престъпление да говориш така. Подлежиш на глоба и лишаване от свобода или — в зависимост от волята на съдебните заседатели — публично бичуване.

— Не съм чела тази точка от наръчника за поведение в Мемфис.

— Напечатана е с дребен шрифт. Значи ще те заведе. Кога е свободният ти ден?

— Аз... зависи. Ще ме заведеш в „Грейсланд“?

— Тук няма да те оставят на мира, докато не посетиш „Грейсланд“. Избери си ден и ще се постарая да нямам ангажименти.

— Опитвам се да разбера какво целиш. На среща ли ме каниш?

— Не бих отишъл толкова далеч. По-скоро опознаване между партньори. — Лоугън остави празната си чаша на бюрото ѝ. —

Помисли си и ми се обади.

Беше твърде заета, за да мисли за това. Не може просто да отскочи до „Грейсланд“. Дори и да имаше възможност и да изпитваше странно необяснимо желание, не би отишла там точно с Лоугън.

Фактът, че е впечатлена от работата му... е, добре, и от физиката му, не означаваше, че го харесва и желае да прекара част от свободното си време в неговата компания.

Но не преставаше да се пита защо я покани. Може би беше номер, местен ритуал за посвещаване на една „янки“. Да я заведе в „Грейсланд“, да я изостави сред гора от сувенири с лика на Елвис и да се забавлява, докато гледа как се лута и търси изхода.

Или може би със странния си начин на мислене бе решил, че да я свали, е по-лесен начин да се избави от нововъведената ѝ система, отколкото да спори с нея.

Но не се беше държал, сякаш я сваля. Не точно. По-скоро ѝ бе отпратил поканата като приятел, импулсивно и на шега. И бе попитал за децата ѝ. Нямаше по-бърз начин да преодолее задръжките ѝ, да проникне през защитната ѝ броня, от искрения интерес към момчетата.

Щом искаше да са приятели, единственото разумно и честно решение беше да се държи с него по същия начин.

Впрочем, кой бе най-подходящият тоалет за „Грейсланд“?

Не че възнамеряваше да отиде. Все пак беше разумно да е подготвена. За всеки случай.

В Трета оранжерия, докато наблюдаваше как Хейли полива новия разсад, Стела се замисли как да постъпи.

— Ходила ли си в „Грейсланд“?

— О, разбира се. Това са импациденси, нали?

Погледна младите растения.

— Да. Наричат ги „Бизи Лизи“. Вървят доста добре.

— Тези също са импациденси. От Нова Гвинея.

— Точно така. Наистина усвояваш бързо.

— Е, разпознавам ги по-лесно, защото съм засаждала от тях. Както и да е. Веднъж посетих „Грейсланд“ с приятели, когато учех в колежа. Готино е. Купих си картонче за отбелязване на страници с лика

на Елвис. Не зная какво стана с него. „Елвис“ е форма на думата *elvin*, означава „елф приятел“. Странно, нали?

— По-странно ми се струва това, че го знаеш.

— Чух го случайно някъде.

— Добре. Какви са изискванията за облекло?

— Ммм? — Хейли се опитваше да разпознае друго растение по формата на листата. Бореше се с изкушението да погледне етикета на колчето. — Мисля, че няма такива. Всеки отива облечен както иска. С джинси или нещо подобно.

— Значи неофициално.

— Да. Харесва ми как мирише тук. На влажна почва.

— Значи си направила верен избор на кариера.

— Би могло да се нарече „кариера“, нали? — Ясните ѝ сини очи се насочиха към Стела. — Мога да стана добра в тази професия. Винаги съм мечтала да ръководя собствена фирма. Представях си книжарница, но това донякъде е същото.

— В какъв смисъл?

— И тук се предлагат нови издания и класика. Има различни жанрове. Едногодишни, двугодишни, многогодишни, храсти, дървета и треви. Влаголюбиви и сенколюбиви растения. Ето какво имам предвид.

— Знаеш ли, права си. Не ми бе хрумнало да погледна нещата от този ъгъл.

Обнадеждена, Хейли тръгна между редовете.

— Човек изследва и се учи — също както от книгите. Ние, персоналът на центъра, се опитваме да помагаме на хората, като им предлагаме неща, които ги карат да се чувстват щастливи или поне доволни. Да засадиш растение е като да разтвориш книга, защото и в двата случая поставяш ново начало. Градината е като библиотека. Мога да стана добра.

— Не се и съмнявам.

Обърна се и видя Стела да ѝ се усмихва.

— Когато стана добра, вече няма да бъде просто работа. Засега ми е достатъчно, но искам нещо повече от чек за заплата всеки месец. Не говоря само за парите... е, добре, и те не са без значение.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Искаш това, което Роз вече е постигнала. Да намериш своето място и да се чувстваш удовлетворена.

Да пуснеш корени... — Стела докосна листата на едно младо растение. — ... и да разцъфтиш. Знам, защото и аз се стремя към същото.

— Но ти вече го имаш. Толкова си умна и винаги знаеш какво да правиш. Отглеждаш две страхотни деца и заемаш отговорна длъжност тук. Работила си, за да я получиш. А аз едва започвам.

— И нямаш търпение да напреднеш. Също като мен на твоята възраст.

На лъчезарното лице на Хейли се изписа насмешка.

— Да, а сега си грохнала старица.

Стела избухна в смях и отметна косите си назад.

— По-голяма съм от теб с близо десет години. Много неща могат да се случат и да се променят за едно десетилетие. В някои отношения и аз едва започвам, и то цяло десетилетие по-късно от теб. Съвсем наскоро пресадих себе си и двете си скъпоценни издънки тук.

— Обзема ли те страх понякога?

— Всеки ден. — Стела положи ръка на корема ѝ. — Това е неизбежна част от приспособяването към новата почва.

— Радвам се, че тук има с кого да разговарям. Въпреки че сте били омъжени, когато сте го преживели... и двете с Роз имате опит като самотни родители. Знаете неща, които биха ми помогнали. Полезно е да имам до себе си две жени, които ги знаят и са готови да ги споделят с мен.

Хейли свърши с поливането и спря водата.

— Е — любопитства тя, — значи си решила да отидеш в „Грейсланд“?

— Не знам. Може би.

След като възложи на екипа си подготовката на терасата за Гупи и засаждането на борчетата, Лоугън се зае да нарежда плочки в двора на възрастната учителка. Нямаше да му отнеме много време и следобед щеше да наобиколи другите си обекти. Обичаше да снове между няколко места. Беше свикнал.

Ако се посветеше изцяло на един проект, би го завършил твърде бързо и не би имал време за много гениални хрумвания и внезапни приливи на вдъхновение. Нищо не можеше да се сравни с миговете, в които получаваше просветление какво може да сътвори с ръцете си.

Можеше да подобри нещо създадено или да смеси старо с ново, за да се получи по-различно цялостно творение.

Бе възпитаван да уважава земята и капризите на Природата, но по-скоро от фермерска гледна точка. Когато човек е отраснал в малка ферма и е работил, борейки се със земята, разбираше какво е тя. Или какво би могла да бъде.

Баща му също обичаше земята, но по различен начин според Лоугън. Беше изхранвал семейството си благодарение на нея и когато най-сетне бе склонил да я продаде, им осигури завидно състояние.

Лоугън не можеше да каже, че фермата му липсва. Искаше нещо повече от засята нива и тревоги за пазарните цени на житото. Но изпитваше нужда да върши работа, свързана със земята.

Навярно беше загубил част от тази магия, когато живя известно време на север. Твърде много сгради, твърде много бетон, твърде много ограничения за него. Така и не успя да свикне с климата и културата там, както и Рей — да се аклиматизира тук.

Не се беше получило. Въпреки усилията и на двамата да съхранят връзката си, бракът им просто бе свършен.

Затова се бе завърнал в родния си край и най-сетне, след предложението на Роз, бе намерил своето място в личен, професионален и творчески план. Чувстваше се удовлетворен.

Постави очертания за следващия участък от пътеката и отново хвана лопатата.

За пореден път я заби в почвата.

Какво си въобразяваше? Беше я поканил да излезе с него. Можеше да го нарича както желае, но когато един мъж канеше жена да излязат заедно, това си беше любовна среща.

Нямаше никакво намерение да започва връзка с неизменно праволинейната Стела Ротшилд. Не беше негов тип.

Е, добре, беше. Залови се да разрохква пръстта между очертанията, за да я подготви за заравняване и поставяне на черен найлон. Не бе срещал жена, която да не е негов тип.

Просто харесваше породата. Млади и стари, селски момичета и изтънчени гражданки. С ум като бръснач или наивни хубавици — почти всички привличаха вниманието му.

Дори се беше оженил за една от тях, нали? Това се оказа грешка, но човек никога не преставаше да се учи.

Може би досега не си бе падал особено по типа жени, които държат на всяка цена да стане тяхното. Но винаги имаше първи път, а Лоугън обичаше новите изживявания. Вторият и третият път вече изтощаваха нервите на един мъж.

Но той не изпитваше влечение към Стела.

Е, добре, изпитваше. Леко. Изглеждаше привлекателна жена със стройно тяло. А тези коси... Едва устояваше на изкушението да ги погали — само от любопитство дали допирът до тях е така възбуждащ, както и видът им.

Но това не означаваше, че иска да се среща с нея. Достатъчно трудно беше да работят заедно. Тази жена имаше правило, ред или някаква проклета система за всичко на света.

Може би и в леглото бе така. Може би имаше напечатан правилник с точки и подточки, задължения и забрани, придружени с дължностни характеристики.

Трябваше ѝ малко спонтанност, нарушение на строгия ред в живота ѝ. Не че изгаряше от желание той да е човекът, който ще ѝ предложи това.

Просто тази сутрин му се бе сторила адски красива, а уханието на косите ѝ — неустойчиво. Освен това на лицето ѝ се беше появила онази секси усмивка. Подвластен на импулса си, бе изрекъл поканата за „Грейсланд“.

„Няма причина за безпокойство — опита се да си внуши той. — Едва ли ще приеме.“ Жена като нея не би го направила просто ей така. Имаше чувството, че никога в живота си не е правила нещо просто ей така.

И двамата щяха да забравят, че е повдигнал въпроса.

Смятайки го за необходимо поне през първите ѝ шест месеца като управител, Стела настояваше за ежеседмични срещи с Роз, на които да ѝ докладва за постигнатия напредък.

Би предпочела да са в точно определен час на точно определено място. Но бе трудно да убеди Роз.

Вече ги бяха провеждали в оранжериите и навън. Този път я притисна в собствения ѝ хол, откъдето не можеше да избяга.

— Искам да направя седмичния си отчет.

— Е, добре. — Роз остави масивната книга за хибридизацията и свали очилата си без рамки. — Времето напредва. Земята се затопля.

— Зная. Нарцисите вече поникват. Много по-рано, отколкото съм свикнала. Продаваме доста луковици. На север се купуваха само в края на лятото и през есента.

— Изпитваш ли носталгия?

— Понякога, но вече все по-рядко. Не бих казала, че съжалявам, че не съм в Мичиган през февруари. Вчера там е натрупал петнадесет сантиметра сняг, а аз гледам как поникват нарциси.

Роз се облегна назад и кръстоса краката си, обути във вълнени чорапи.

— Някакъв проблем ли има?

— Край на илюзиите, че ще прикрия емоциите си зад маска на спокойствие. Не, никакъв. Преди малко изпълних дълга си да се обадя на майка си. Все още не съм се свързала напълно.

— Аха.

Отговорът прозвуча нехайно и Стела реши, че може да го разтълкува или като пълно безразличие, или като мълчалива подкана да сподели какво е преживяла. Гневът ѝ напираше, така че реши да се разтовари.

— Отделих ѝ почти петнадесет минути от оскъдното си свободно време, през които наду главата ми с приказки за сегашното си гадже. Така нарича мъжете, с които излиза — „гаджета“. На петдесет и девет години е и преди два месеца се разведе за четвърти път. Когато престана да мърмори, че Роки... наистина се казва така... не бил достатъчно привлекателен и отказал да я заведе на почивка на Бахамите посред зима, започна да се оплаква, че отново трябвало да ходи на пилинг и че последната инжекция за изглаждане на бръчки се оказала много болезнена. Дори не попита за момчетата, а единственото загатване за факта, че живея и работя тук, беше въпросът дали не ми е писнало от „онзи откачалник и празноглавата му кукла“, както нарича баща ми и Джолийн.

Когато изпусна всичката пара, Стела потърка страните си.

— Успяла е да вмести толкова хленчене, мърморене и злоба в петнадесет минути. Явно е много талантива жена.

Стела се замисли за миг, отпусна ръце в скута си и втренчи поглед в Роз. Изведнъж отметна глава назад и избухна в смях.

— О, да, има неизчерпаем талант. Благодаря.

— Няма проблем. Моята майка прекарваше по-голямата част от времето си — поне докато бяхме заедно на този свят — в печални въздишки за крехкото си здраве. „Не че се оплаквам“, казваше. Едва не поръчах да напишат това на надгробния ѝ паметник. „Не че се оплаквам“.

— Аз бих написала на гроба на майка си: „Не че искам твърде много“.

— Направи го. Моята остави у мен такова впечатление, че упорито тръгнах към другата крайност. Навярно дори ако си отрежа крак или ръка, няма да се разхленча.

— Господи, вероятно и аз се опитвам да бъда пълна противоположност на майка си. Караш ме да се замисля. Е, към деловата част. Продадохме всички сандъчета с луковици. Не зная дали да подготвим нови толкова късно през сезона.

— Може би още малко. Някои хора предпочитат да ги купуват разцъфнали за подарък по случай Великден или нещо подобно.

— Добре. Да покажа ли на Хейли как се прави? Знам, че обикновено сама вършиш това, но...

— Не, ще бъде от полза за нея. Наблюдавам я. — Щом видя изражението на Стела, Роз поклати глава: — Не искам да си помислиш, че непрекъснато сте под наблюдение, но обикновено ви гледам. Държа да зная всичко, което става във фирмата ми, Стела, но все пак някои неща ми убягват.

— Затова съм тук, всичко е наред.

— Точно така. Оставила съм я главно на теб. Доволна ли си от нея?

— Повече от доволна. Не е нужно да повтаряш нещо два пъти. Когато каза, че усвоява бързо, не беше просто хвалба. Жадна е за знания.

— При нас има предостатъчно възможности да утолява тази жажда.

— Има чудесен подход към клиентите. Приветлива е и никога не е припряна. И не се бои да каже, че не знае нещо, но ще го провери. В момента е навън и разглежда лехите и храстите ти. Искане да знае какво продава.

Говорейки, Стела застана до прозореца и погледна навън. Здравчаваше се, но Хейли разхождаше кучето и изучаваше многогодишните растения.

— На нейната възраст аз кроях планове за сватбата си. Струва ми се, че оттогава са минали милион години.

— А аз вече имах двама малчугани и бях бременна с Мейсън. Това наистина беше преди милион години. А ми се струва, че е било преди пет минути.

— Отново се отклонявам от темата за свършеното през седмицата, но исках да те попитам какво ще правиш, щом дойде май.

— За нас тогава все още е разгарът на сезона, когато клиентите искат да обновят летните си градини. Продаваме...

— Не, имах предвид Хейли. И бебето.

— О! Е, тя ще трябва да вземе решение, но мисля, че ако реши да остане в центъра, ще й намерим работа, която ще може да върши седнала.

— Ще има нужда от детегледачка, когато е готова да се върне на работа. Като заговорихме за детегледачки...

— Хм! Мислиш в твърде далечен план.

— Времето напредва — повтори Стела.

— Ще измислим нещо.

Обзета от любопитство, Роз застана до Стела и надникна през прозореца.

Приятно бе да гледа как млада жена, носеща нов живот, се разхожда из градината ѝ през зимата.

Някога тя бе тази млада жена, изпълнена с мечти, пристъпваща в здрача и с нетърпение очакваща пролетното пробуждане.

Времето не просто напредваше, а почти се изпаряваше.

— Сега изглежда щастлива и сигурна какво иска да прави занапред. Но може би след раждането ще промени решението си да държи бащата настрана. — Роз видя как Хейли сложи ръка на корема си и погледна на запад, където слънцето се снишаваше зад дърветата, към реката отвъд тях. — Когато вземе бебето в ръце и осъзнае, че ще трябва сама да се грижи за него, една жена преживява разтърсваща среща с реалността. Ще видим какво ще покаже времето.

— Права си. Никоя от двете ни не я познава достатъчно добре, за да прецени кое е най-добро за нея. Като стана дума за бебета, време е

да вкарам своите във ваната. Ще ти оставя седмичния си отчет.

— Добре. Ще го прегледам. Трябва да ти кажа, Стела, че съм доволна от всичко, което направи досега, от видимите промени в търговската част и новата организация в офисите. Очаквам пролетта и за първи път от години не съм изнервена и претоварена с работа. Не бих казала, че имам нещо против да съм затрупана с работа, но все пак съм доволна, че ми остава време за почивка.

— Дори когато ти досаждам с подробности?

— Дори тогава. От няколко дни насам не съм чула никакви оплаквания за Лоугън. Нито пък от него. В блажено неведение ли ме държите, или сте намерили начин да се сработите?

— Все още имаме известни разногласия и подозирам, че ще имаме и занапред, но няма причина да се безпокоиш. Всъщност той направи много приятелски жест, като ме покани да отидем в „Грейсланд“.

— Така ли? — Роз смръщи вежди. — Лоугън?

— Необичайно ли е за него?

— Не бих казала, но доколкото знам, никога досега не е канил жена, която работи тук, на среща.

— Не е среща, а просто излизане.

Заинтригувана, Роз отново седна. Реши, че има какво ново да научи от една по-млада жена.

— Каква е разликата?

— Среща означава вечеря и кино с евентуални и дори очаквани романтични последици. Да заведеш децата си в зоологическата градина е излизане.

Роз се облегна назад и изпъна крака.

— Нещата се променят, нали? Все пак, според моите убеждения, когато мъж и жена излязат заедно, това се нарича „среща“.

— Ето защо се двоумя. — Доловила интереса на събеседничката си, Стела реши да продължи разговора. Приблужи се и седна на облегалката на фотьойла срещу Роз. — Това бе първата ми мисъл. Но реших, че поканата му е просто приятелски жест. Като подаване на маслинен клонка. Ако се съглася, може би ще открием нещо общо, ще намерим ритъма и ще изгладим професионалните си отношения.

— Значи, ако разбирам правилно, ще отидеш в „Грейсланд“ с Лоугън за доброто на „В градината“.

— Нещо такова.

— А не защото е много привлекателен, динамичен и изключително сексапилен необвързан мъж.

— Не, това са екстри. — Стела изчака, докато Роз престана да се смее. — Нямам намерение да нагазвам в тези води. Да се срещаш с мъж е като да стъпваш по минирано поле.

— На мен ли го казваш? Прекарала съм повече години от теб в тази опасна военна зона.

— Харесвам мъжете. — Стела дръпна ластика на конската си опашка и я вдигна малко по-високо. — Обичам компанията им. Но връзките с тях са нещо сложно и стресиращо.

— По-добре сложни и стресиращи, отколкото откровено скучни, както доста от преживяванията ми в тази област.

— Сложни, стресиращи или откровено скучни. Затова думата „излизане“ ми звучи доста по-добре, отколкото „среща“. Слушай, знаей, че с Лоугън сте приятели. Но държа да те попитам, ако изляза с него, дали няма да допусна грешка, или да създам погрешно впечатление. Да изпратя погрешен сигнал. Или може би да прекрача границата на допустимото между колеги. Или...

— Усложняваш нещата и изживяваш твърде голям стрес заради едно обикновено излизане.

— Така е. Трябва да се сърдя на себе си. — Стела поклати глава и стана от облегалката. — Време е да напълня ваната. А утре ще покажа на Хейли как се засаждат онези луковици.

— Добре. Стела... ще излезеш ли с него?

Спря се на прага.

— Може би. Утре ще реша.

ОСМА ГЛАВА

В съня си виждаше цветя. Около нея се простираше вълшебна градина, пълна с млади, свежи цветове. Цареше съвършен ред, краищата ѝ бяха идеално изравнени и нямаше ясна граница между лехите и старателно окосените тревни площи.

Цветовете се преливаха: бяло в розово, жълто в зелено с перлен блясък, нежни пастелни тонове, които сияеха, галени от златистите слънчеви лъчи.

Успокояващите им ухания бяха привлекли рояк пеперуди и любопитно колибри. Нито един плевел не нарушаваше това съвършенство и всеки цвят бе едър и зрял, а десетки пъпки очакваха своя ред да се разтворят.

Тя бе сътворила това. Докато заобикаляше лехите, преливаше от гордост и задоволство. Беше разрохвала и подхранвала почвата, бе избрала и засадила всяко цвете на най-подходящото място. Градината изглеждаше точно възплъщение на идеите ѝ — като снимка.

Трябваша ѝ години, за да проектира, да полага труд и да твори. Но сега всичко, което се бе стремела да постигне, бе тук, разцъфнало в краката ѝ.

Пред погледа ѝ поникна стъбло, заострено и зелено, и изведнъж наруши симетрията. „Мястото му не е тук“, реши тя, по-скоро раздразнена, отколкото изненадана да го види как израства от земята и листата му се разтварят.

Далия? Тук нямаше далии. Те се намираха отзад. Лично бе засадила три високи розови в задния край на градината, точно на тридесет сантиметра една от друга.

Озадачена, наклони глава и се загледа в стъблото, което растеше и укрепваше, а над разклоненията се образуваха едри, здрави пъпки. Фантастично, толкова красиво и неочаквано.

Когато опита да се усмихне, чу... или по-скоро почувства шепот, който пропълзя по кожата ѝ и зазвуча в съзнанието ѝ.

Не бива да е тук. Не бива. Трябва да бъде изтръгната. Ще черпи все повече и повече сила, докато не остане нищо друго.

Потръпна. Изведнъж въздухът около нея стана хладен и неприятно влажен, а по небето пропълзяха мрачни облаци, които закриха прекрасното златисто слънце.

Тръпка на ужас скова тялото ѝ.

Не я оставяй да порасне. Ще задуши всичко, което си създаде.

Точно така. Разбира се, че не биваше да расте тук, да задушава всичко наоколо, да променя реда.

Трябваше да я изкорени, да намери друго място за нея. Да реорганизира всичко точно когато мислеше, че е завършила творението си. „Виж това“, каза си тя, когато пъпките наедриха, разтвориха се и разкриха тъмносини венчелистчета. Този цвят бе крайно необичаен. Твърде наситен, тъмен и ярък.

Изглеждаше прекрасна, не можеше да го отрече. Всъщност никога не беше виждала по-красива. Толкова силна, толкова жизнена. Вече бе станала висока почти колкото нея, с цветове колкото големи чинии.

Тя е измама. Измама.

Шепнещият женски глас, който издаваше някаква ярост, проникна в спящия ѝ ум. Скимтейки, тя започна неспокойно да се мята в студеното си легло.

Убий я! Убий я! Побързай, преди да е станало твърде късно.

Не, не беше способна да убие нещо толкова красиво, толкова жизнено и неповторимо. Но това не означаваше, че ще я остави там, където не ѝ е мястото, да нарушава хармонията в градината.

Всичката работа, подготовка и планиране щяха да отидат на вятъра. Просто щеше да проектира друга градина и да работи в нея. С въздишка протегна ръка, разпери пръсти и ги прокара по яркосините венчелистчета. „Ще е нужна много работа — помисли си тя. — Много усилия, но...“

— Мамо.

— Прелестна е, нали? — промълви тя. — Толкова *синя*.

— Мамо, събуди се!

— Какво?

Изтръгната от съня, бързо се опомни, когато видя Люк, застанал на колене до леглото ѝ. Господи, колко беше студено в стаята!

— Люк? — Инстинктивно го загърна с одеялото. — Какво има?

— Лошо ми е на коремчето.

— Ау? — Надигна се и машинално плъзна длан по челото му, за да провери дали няма температура. „Малко е топъл“, реши тя. — Боли ли те?

Синът ѝ поклати глава. Забеляза, че очите му блестят, сякаш са насълзени.

— Само ми е лошо. Може ли да легна при теб?

— Добре. — Отметна завивките. — Легни и се свий на кълбо, миличък. Не знам защо е толкова студено. Ще премеря температурата ти за всеки случай.

Докосна челото му с устни, когато той се сгуши на възглавницата ѝ. Определено бе леко затоплено.

Включи нощната лампа и стана, за да вземе термометъра от банята.

— Да видим дали ще мога да надникна в главата ти. — Погали косите му и допря върха на тръбичката с живак до ухото му. — Зле ли ти беше, преди да си легнеш?

— Неее. Бях...

Тялото му се стегна и от гърлото му се изтръгна тих стон. За нея бе очевидно, че ще повърне, преди още да се е случило. С бързината на опитна майка го грабна и се втурна към банята. Стигнаха тъкмо навреме и тя му шепна и милва косите му, докато спазмите стихнаха.

Най-сетне Люк извърна бледото си лице към нейното.

— Повърнах.

— Зная, миличък. Съжалявам. Скоро ще се почувстваш по-добре.

Даде му малко вода, изтри лицето му с влажна кърпа и го отнесе обратно до леглото си. „Странно“, помисли си Стела. В стаята бе станало по-топло.

— Вече не ми е лошо.

— Добре. — Все пак премери температурата му — 37.3 не бе толкова зле. Придърпа кошчето за смет до леглото. — Боли ли те някъде?

— Не, но не искам да повръщам. В гърлото ми остава лош вкус. Клати ми се още едно зъбче и ако повърна отново, може да падне и да не мога да го сложа под възглавницата си.

— Не се тревожи. Обещавам ти, че ще сложиш и него под възглавницата, както първото. А сега ще ти донеса малко джинджифилов сироп. Стой тук, връщам се след минута.

— Добре.

— Ако отново ти се доповръща, опитай се да използваш това. — Нагласи кошчето близо до него. — Няма да се бавя, миличък.

Забърза навън и изтича надолу по стълбите по нощница. Един от недостатъците на голямата къща бе, че кухнята се намиреше на километри от спалните.

Нямаше да е зле да си купи малък хладилник, като онзи в стаята ѝ в общежитието на колежа, и да го сложи във всекидневната на горния етаж.

„Лека треска“, помисли си, когато се втурна в кухнята. Навярно до сутринта щеше да отmine. Ако не, щеше да повика лекар.

Намери джинджифиловия сироп, сложи лед във висока чаша, грабна бутилка вода и хукна обратно нагоре.

— Ще пия джинджифилов сироп — чу да казва Люк, докато тя вървеше по коридора към стаята си, — защото повърнах. Въпреки че сега съм по-добре, ще го изпия. Можеш да го опитаеш, ако искаш.

— Благодаря, скъпи, но...

Когато влезе, видя сина си да седи с гръб към вратата, облегнат на възглавниците. И отново бе студено. Толкова студено, че дъхът ѝ се издигаше като пара във въздуха.

— Тя си отиде — каза Люк.

По гърба ѝ пробягаха тръпки, но не само от студ.

— Кой си отиде?

— Онази госпожа. — Сънените му очи леко се отвориха, когато видя чашата с джинджифилов сироп. — Постоя при мен, докато ти беше долу.

— Коя госпожа, Люк? Роз? Хейли?

— Неее. Онази, която идва и ни пее. Мила е. Може ли да изпия всичкия сироп?

— Само мъничко. — Ръцете ѝ затрепериха, докато го наливаше. — Къде я видя?

— Ето тук. — Люк посочи към леглото, а след това взе чашата с две ръце и отпи глътка. — Това ми харесва.

— Виждал ли си я и друг път?

— Аха. Понякога, когато се събудя, тя е до мен. Пее онази песничка — „дили-дили“.

Синя лавандула, дили-дили-дили. Зелена лавандула, дили-дили-дили. Стела се вцепени от страх, когато осъзна, че това е песента, която неволно си бе затананикала преди.

— Мислиш ли, че е... — „Не, не го плаши“, мислено се упрекна тя. — Как изглежда?

— Хубава е. Има руса коса. Мисля, че е ангел, женски ангел. Спомням си приказката за ангела охранител.

— Ангелът хранител.

— Но тя няма криле. Гевин казва, че може би е вещица, но добра, като Хари Потър.

Гърлото ѝ пресъхна.

— И Гевин ли я е виждал?

— Да, когато идва и пее. — Люк подаде чашата обратно на Стела и потърка очи. — По-добре ми е на коремчето, но ми се спи. Може ли да остана в твоето легло?

— Разбира се.

Но преди да легне при него, Стела запали лампата в банята. Нагледа Гевин и едва се сдържа да не го грабне от леглото му и да го отнесе в своето. Остави вратата между двете стаи отворена и се върна в спалнята си.

Угаси нощната лампа, преди да се пъхне под завивките до по-малкия си син.

Прегърна го и го задържа близо до себе си, докато той спеше.

На следващата сутрин Люк бе напълно здрав. Весело подскачаше и по време на закуска въодушевено разказа на Дейвид как е повърнал и после пил джинджифилов сироп.

Стела се поколеба дали да го заведе на училище, или да го остави у дома, но той вече нямаше температура, а съдейки по апетита му, нямаше и проблеми със стомаха.

— Нищо страшно — отбеляза Дейвид, когато момчетата хукнаха да вземат учебниците си. — Докато ти изглеждаш, сякаш си прекарала тежка нощ.

Наля ѝ още чаша кафе.

— Така е. Но не заради повръщането на Люк. След това се успокои и спа като бебе. Ала ми каза нещо, заради което почти не можах да мигна.

Той опря лакти на преградния плот и се наведе напред.

— Разкажи всичко на татко.

— Твърди, че... — Стела се огледа и наостри слух за стъпките на момчетата надолу по стълбите. — ... някаква русокоса жена идвала в стаята му нощем и пеела.

— Аха.

Дейвид взе кърпа и започна да забърсва плота.

— Какво искаш да кажеш с това „аха“ и тази глуповата усмивка?

— Хей, усмивката ми е израз на самодоволна насмешка и не е глуповата.

— Дейвид!

— Стела! — рече той със същото строго изражение. — Роз ти е казала, че в къщата има призрак, нали?

— Спомена, но има един малък проблем. Призраците не съществуват.

— Тогава значи някаква блондинка се промъква в къщата всяка вечер, влиза в стаята на момчетата и запява? По-правдоподобно ли ти се струва?

— Не знам какво става. Чух някого да пее и усетих... — Нервно усука каишката на часовника си. — Все пак идеята за призрак ми се струва нелепа. Но нещо става с момчетата ми.

— Страхуват ли се от нея?

— Не. Може би просто ми се е сторило, че чувам някого да пее. А Люк е на шест години. Може да си въобрази всичко.

— Попита ли Гевин?

— Не. Люк каза, че и двамата са я виждали, но...

— Аз също.

— О, моля те!

Дейвид изпра кърпата, изцеди я и я окачи на ръба на мивката да изсъхне.

— Само като дете, но я видях няколко пъти, когато гостувах тук с преспиване. Отначало адски ме плашеше, просто свикнах с присъствието ѝ. Можеш да попиташ Харпър. Той я е виждал доста често.

— Добре. Чий дух предполагаш, че витае в тази къща? — Стела тръсна ръце, когато чу забързан тропот по стълбите. — Чао.

Опитваше се да забрави и от време на време успяваше, погълната от работата си. Но мислите отново се промъкваха в съзнанието ѝ и не ѝ даваха покой, както и приспивната песен на призрака.

Около обяд остави Хейли да засажда луковици в сандъчетата, а Руби да работи в офиса, грабна бележник и се запъти към оранжерията за присаждане.

„С един куршум — два заека“, помисли си.

Днес звучеше музика от Рахманинов. Или Моцарт? От когото и да беше, партиите на флейтите и цигулките бяха изсвирени с голяма страст. Мина покрай работните маси, инструментите, чувалите с пръст и торове.

Откри Харпър на маса в далечния край, пред купчина десетсантиметрови кофички, няколко кактуса за разсаждане и тавичка с щипки за пране, ластици, лико и буркан с денатуриран спирт.

— Какво ще правиш с този коледен кактус?

Харпър продължи работата си с ножа, докато успя да отдели кактусова издънка. Стела забеляза, че има красиви ръце. С дълги пръсти на пианист.

— Клинообразна върхова присадка явно. Трудно е, но е най-подходящият метод за този вид, заради плоските стъбла. Стандартен ли ще бъде или хибрид?

Той направи вертикален разрез и отново не отговори.

— Интересувам се, защото...

Когато сложи ръка на рамото му, Харпър подскочи с приглушен вик, залитна и се блъсна в масата зад себе си.

— Мамка му! — Хвърли ножа и засмука порязания си пръст. — Мамка му! — повтори той и със свободната си ръка свали слушалките от главата си.

— Извинявай! Толкова съжалявам! Дълбоко ли е? Нека погледна.

— Само драскотина. — Извади пръста от устата си и нехайно го отърка в изцапаните си дънки. — Далеч не е така фатално, както сърдечния удар, който ти току-що предизвика.

— Дай да видя палеца ти. — Стела сграбчи ръката му. — Замърси раната.

Когато я видя да хвърля поглед към спирта, той светкавично издърпа ръката си.

— Не си го и помисляй.

— Е, трябва поне да се дезинфекцира. Искрено съжалявам. Не видях слушалките. Мислех, че ме чуваш.

— Всичко е наред. Няма страшно. Класическата музика е за растенията. Ако аз я слушам твърде дълго, ще ми се доспи.

— Аха. — Стела повдигна слушалките и доближи едната до ухото си. — „Металика“?

— Да. Моята представа за класика. — Плахо погледна към бележника ѝ. — Какво има?

— Надявам се да разбера какво ще приготвиш за голямото откриване на сезона през следващата седмица и дали на този етап би искал да преместим нещо в оранжерията за разсаждане.

— О... — Харпър се огледа наоколо. — Доста неща може би. Водя дневник за развитието на растенията в компютъра.

— Много добре. Би могъл да ми дадеш копие. Най-добре на дискета.

— Да, разбира се. Почакай. Премести табуретката си до компютъра.

— Не е нужно да го правиш точно сега, когато си зает с по-важна работа.

— Ако не го направя сега, после ще забравя. — С възхитителна бързина леко замърсените му пръсти пробягаха по клавишите. Пъхна една дискета в устройството. — Слушай, не искам да изнасяш нищо оттук в мое отсъствие.

— Няма проблем.

— Как се справя... Хейли?

— Тя е отговор на молитвите ми.

— Наистина ли? — Харпър взе кутия кока-кола и припряно отпи глътка. — Нали не вдига тежки неща и не стои близо до отрови?

— Разбира се. В момента засажда луковици.

— Заповядай.

Подаде ѝ дискетата.

— Благодаря, Харпър. Това улеснява живота ми. Никога не съм присаждала коледен кактус. — Стела пхна дискетата в бележника си. — Може ли да погледам?

— Да. Искаш ли да опиташ? Ще ти давам указания.

— С удоволствие.

— Нека довърша този. Виж, отделям пет-шест сантиметрово разклонение с разрез точно в основата. Отрязал съм пет сантиметра от върха на приемното растение. Преди да порежа пръста си...

— Съжалявам.

— Не ми се случва за първи път. Направих прецизен разрез в участъка на проводящата тъкан.

— Видях.

— По-нататък отстраняваме ивици ципа от двете страни на основата на издънката, заостряме края и оголваме проводящата тъкан.

— Дългите му красиви пръсти действаха уверено и търпеливо. — Виждаш ли?

— Ммм! Много си сръчен.

— Лесно се научих. Мама ми показва как се поставят присадки. Ашладисахме една декоративна череша, когато бях на годините на Люк. Сега ще наместим резника върху разреза на приемното стъбло. Оголените тъкани и на двете трябва да бъдат в контакт и повърхностите да прилепват възможно най-плътно. Използвам дълъг кактусов бодил...

Взе един от тавичката и го провря през областта на съединяване.

— Стабилно и естествено.

— Аха. Не обичам да ги привързвам с лико. Разхлабените щипки са по-добри. Прихващат точно там, където е съединяването, и държат здраво, без да притискат твърде силно. Почвата е две трети кактусова, смесена с фина песъчлива. Подготвил съм я предварително. Ще сложим нашето ново бебе в саксията и ще посипем пръстта с малко ситен чакъл.

— За да остава влажна, но не мокра.

— Точно така. После ще залепим етикет и ще го поставим на проветриво място, където няма да бъде изложено на пряка слънчева светлина. Двете растения трябва да се съединят за около два дни. Искаш ли да пробваш?

— Да. — Стела седна на табуретката му, след като той я освободи, и започна внимателно да изпълнява указанията му. — Тази сутрин Дейвид ми разказа легендата за къщата.

— Добре. — Очите му не откъсваха поглед от ръцете ѝ и растението. — Разрезът трябва да е много прецизен. Каква легенда?

— Нали знаеш, за призрака.

— А, да, блондинката с тъжните очи. Пееше ми, когато бях дете.

— Стига, Харпър!

Той сви рамене и си взе нова кутия кока-кола.

— Искаш ли? — Разклати кутията. — В хладилната чанта има още.

— Не, благодаря. Твърдиш, че някакъв призрак е идвал в стаята ти да ти пее?

— Докато станах на дванадесет-тринадесет години. Както и при братята ми. Но когато навлезеш в пубертета, престават да идват. Сега трябва да прикрепиш присадката.

Тя прекъсна работата си и хвърли поглед към лицето му.

— Харпър, нали се смяташ за учен?

Той ѝ се усмихна с леко присвитите си кафяви очи.

— Не съвсем. Част от това, с което се занимавам, е наука или изисква научни познания. Но всъщност съм просто градинар. — Запрати празната кутия към кошчето за смет и се наведе към хладилната чанта да си вземе друга. — Ако питаш дали не мисля, че твърденията за съществуване на призраци противоречат на науката, отново не съвсем. Науката е изследване, експериментиране и откривателство.

— Не бих оспорила определението ти. — Стела отново се съсредоточи върху заниманието си. — Но...

Харпър дръпна капачката.

— На агент Скъли ли ще се правиш?

Тя не можа да сдържи смеха си.

— Едно е дете да вярва в призраци, Дядо Коледа и...

— Опитваш се да кажеш, че Дядо Коледа не съществува? — Погледна я ужасено. — Това е лудост.

— ... а съвсем друго — вече пораснал мъж.

— Кого наричаш „пораснал“? Мисля, че ще се наложи да те изгоня от къщата си. Стела... — Докосна рамото ѝ и нехайно изтупа

ризата ѝ от пръстта, която бе полепнала по нея. — Видях каквото видях, зная каквото зная. Това е просто част от порастването в тази къща. Жената винаги е била... кротко присъствие, поне за мен и братята ми. Понякога мама се измъчваше заради нея.

— Какво искаш да кажеш? Защо се измъчваше?

— Попитай мама. Но не виждам смисъл, щом не вярваш в призраци. — Усмихна се. — Сполучлива присадка. Според семейните предания, жената е една от съпругите на фамилията Харпър, но никой от портретите у дома не е неин. — Сви рамене. — Може би е прислужница, която е умряла тук. Със сигурност познава добре къщата.

— Люк ми каза, че я е виждал.

— Така ли? — Харпър прикова поглед в нея, докато слагаше етикет на саксията. — Ако се безпокоиш, че може да навреди на него или Гевин, недей. Тя се държи... не знам как да се изразя, майчински.

— Страхотно — неидентифициран призрак, който влиза в стаята на синовете ми и се държи майчински с тях.

— Това е семейна традиция.

След този разговор Стела почувства нужда съзнанието ѝ да бъде заето с нещо смислено. Грабна касетка с теменужки за засаждане от един парник, намери няколко бетонни сандъчета в склада и ги натовари заедно с чувал пръст на количка. Събра инструменти, ръкавици и смес от торове и откара всичко отпред.

Теменужките биха понесли малко студ и не биха пострадали, ако имаше още няколко хладни дни. А веселите им лица и ярките им цветове щяха да създават пролетно настроение още от входа.

Щом постави сандъчетата на най-подходящите места, извади бележника си и описа всичко взето. Щеше да го въведе в компютъра, след като свърши.

После коленичи и се залови с това, което винаги ѝ носеше радост и утеха и винаги имаше смисъл. Да засажда цветя.

Когато завърши първото сандъче и лилавите и жълти цветя засияха на фона на сивата пръст, тя се отдръпна крачка назад да ги огледа. Искаше другото да е огледално отражение на това, доколкото е възможно.

Бе наполовина готова, когато чу хрущене на чакъл под автомобилни гumi. „Лоугън“, помисли си, вдигна поглед и позна

пикапа му. Видя го да завива към склада за материали, а после да обръща и да продължава към сградата.

Слезе от кабината, с износени ботуши и джинси, и тъмни очила на чаровен бандит.

Стела усети тръпка точно между плещите.

— Здравей — каза той.

— Здравей, Лоугън.

Застана срещу нея, пъхнал палци в джобовете на работните си панталони, с три пресни драскотини на ръцете, точно под навитите ръкави на ризата.

— Дойдох да взема няколко дървени греди и черен найлон за обекта на Доусън.

— Докъде стигна там?

— Напредвам. — Приблужи се и погледна творението ѝ. — Изглеждат чудесно. Бих могъл да ги използвам.

— За украса са.

— Ще направиш още. Аз ще занеса тези на госпожа Доусън. Веднага ще ги грабне. Продажбите на първо място, Червенокоске.

— Е, добре. — Не бе имала дори минута да ги почувства свои. — Нека поне да ги завърша. Кажи ѝ, че ще трябва да подмени тези теменужки, щом стане горещо. Няма да издържат през лятото. Ако засади нещо многогодишно в сандъчетата, да ги покрива през зимата.

— Случайно и аз разбирам нещо от растения.

— Просто държа да съм сигурна, че клиентката ще остане доволна.

„Учтив е — помисли си тя. — Дори е готов да съдейства.“ Беше дошъл да ѝ даде списък на материалите, нали? Най-малкото, което можеше да стори, бе да отвърне със същото.

— Ако поканата за „Грейсланд“ все още е в сила, мога да отделя малко време в четвъртък. — Не откъсваше поглед от растенията, а тонът ѝ беше нехаен и весел като букет маргаритки. — Стига да те устройва.

— Четвъртък?

Беше измислил куп извинения, в случай че тя повдигне въпроса. „Затрупан съм с работа, да го отложим за друг път.“

Но ето я тук, застанала на колене, с тези проклети червени къдрици, разпилени по раменете и озарени от слънцето. Тези сини очи

и този спокоен глас със северняшки акцент.

— Добре, в четвъртък. Искаш ли да те взема от къщата?

— От тук, ако нямаш нищо против. В колко часа е удобно за теб?

— Може би около един. Така ще мога да свърша малко работа сутринта.

— Идеално. — Тя стана, изтупа ръкавиците си и ги сложи, старателно сгънати, върху количката. — Почакай само да изчисля цената на тези сандъчета и да ти разпечатам формуляр за заявка. Ако не ги хареса, просто ги върни.

— Ще ги хареса. Върви да оформиш документите — Лоугън извади от джоба си лист, сгънат безброй пъти — за тях и за материалите от този списък. Ще ги натоваря.

— Добре. Чудесно.

Докато Стела вървеше към сградата, гъделът между плещите се премести малко под пъпа ѝ.

„Не е среща, не е среща — повтаряше си. Дори не бе излизане, а жест на добра воля и от двете страни. — Сега вече никой от двамата ни не може да се измъкне“, помисли, влизайки в офиса си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Не знам кога дойде четвъртък.

— Четвъртият ден от седмицата. — Хейли невинно сви рамене.

— И аз не зная.

— Питам се как толкова бързо мина времето. Четвъртият ден?

Стела извърна глава от огледалото в банята за персонала.

— Разбира се.

— Очаквам да чуя мнението ти. — Разпери ръце. — Как изглеждам?

— Много добре.

— Твърде добре? Нали разбираш — дали не съм прекалено официална и подготвена?

— Не, просто достатъчно добре. — Всъщност Хейли й завиждаше, че изглежда така със семпъл сив панталон и черен пуловер. Под дрехите й се открояваха изваяни форми. Самата тя, преди да забременее, бе твърде слаба и с плосък бюст. — Много си секси с този пуловер.

— О, господи! — Стела ужасено скръсти ръце и ги притисна към гърдите си. — Твърде секси? Сякаш казвам: Хей, вижте гърдите ми?

— Не. — Смеейки се, Хейли отмести ръцете й. — Стига! Имаш страхотни гърди.

— Неспокойна съм. Глупаво е, но съм неспокойна. Мразя да се чувствам така, което се случва рядко.

Дръпна ръкава на пуловера й и го приглади.

— Защо хората неволно правят неща, които мразят.

— Просто една следобедна разходка. — Хейли не употреби думата, започваща със „с“. Вече бяха разговаряли по въпроса. — Забавлявай се.

— Добре. Разбира се. Глупаво е. — Стела поклати глава и тръсна ръце, преди да излезе от стаята. — Имаш номера на мобилния ми телефон.

— Всички го имаме, Стела. — Хейли се спогледа с Руби, която тихо се кикотеше. — Мисля, че дори кметът го е записал в указателя си за бързо избиране.

— Ако има някакъв проблем, не се колебай да го използваш. А ако не си сигурна за нещо, можеш да позвъниш на Роз, Харпър или мен.

— Да, мамче. Не се безпокой, няма да сервират алкохол преди три.

— Ха-ха!

— И не се знае дали ще има мъжки стриптийз. — При тези думи Руби се ухили до уши и избухна в смях. — Можеш да бъдеш спокойна.

— Едва ли днес някой ще остане спокоен.

— Може ли да попитам откога не си имала среща... искам да кажа, откога не си излизала с мъж?

— Немного отдавна. От няколко месеца. — Когато Хейли завъртя очи, Стела стори същото. — Бях заета. Трябваше да свърша доста работа около продажбата на къщата, събирането на багажа, складирането на мебелите и търсенето на училища и педиатри тук. Нямах време.

— Не срещна ли някого, който да заслужава да му отделиш време? Както днес.

— Нещата не стоят така. Защо закъснява? — попита тя и погледна часовника си. — Знаех си, че ще закъснее. На челото му пише: „Страдам от хронична склонност да закъснявам за всичко“.

Влезе клиент и Хейли потупа Стела по рамото.

— Трябва да вървя. Приятно прекарване. С какво мога да ви помогна? — попита тя, докато бързаше към щанда.

Стела изчака още две минути, за да се увери, че Хейли се справя без проблем с новия клиент. Руби издаде още две касови бележки. Работата вървеше като по вода и не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака.

Реши да го прави навън и грабна якето си.

Сандъчетата ѝ изглеждаха чудесно и навярно на тях се дължеше нарасналото търсене на теменужки през последните няколко дни. В такъв случай можеха да добавят още няколко, както и тумбести саксии и висящи кошници.

Нахвърля няколко бележки и закрачи наоколо, за да избере най-подходящите места за излагане на стока и нови аксесоари, които биха привличали купувачи.

Когато Лоугън пристигна с пикапа си в един и петнадесет, тя седеше на стъпалата, записваше идеите си и разпределяше задачите за осъществяването им.

Видя го да слиза от кабината и се изправи.

— Забавих се.

— Няма проблем. Намерих си занимание.

— Нали нямаш нищо против да се повозиш в пикапа?

— Няма да ми бъде за първи път.

Стела се качи и докато закопчаваше предпазния си колан, огледа купчината листчета с бележки, скици и математически изчисления, струпани върху таблото.

— Това ли е информационната ти система?

— По-голямата част от нея. — Лоугън включи CD плейъра и оттам гръмко зазвуча *Heartbreak Hotel* на Елвис. — Струва ми се най-подходящата музика.

— Голям фен ли си?

— Краля заслужава уважение.

— Колко пъти си бил в „Грейсланд“?

— Не мога да кажа. Всеки новопристигнал в града иска да го посети. Докато си в Мемфис, непременно трябва да видиш „Грейсланд“, Бийл стрийт, патиците в парка „Пийбоди“ и да опиташ ребърцата.

„Можеш да се успокоиш“, каза си Стела. Просто си говореха — като нормални хора.

— Значи днес ще сложа първата отметка в списъка.

Лоугън задържа погледа си върху нея. Въпреки че очите му бяха скрити зад тъмните очила, по наклона на главата разбра, че са любопитно присвити.

— Тук си почти от месец, а все още не си опитала ребърца?

— Не. Ще ме арестуват ли за това?

— Вегетарианка ли си?

— Не. И обичам ребърца.

— Скъпа, твърдиш, че обичаш ребърца, а все още не си хапнала от местния специалитет. Нали родителите ти живеят тук? Мисля, че

съм ги срещал един-два пъти.

— Да, баща ми и съпругата му. Уил и Джолийн Дули.

— И не си яла ребърца?

— Не, честна дума. Има ли опасност да арестуват *тях*?

— Може би, ако се разчуе. Но засега ще си трая, за да дам шанс и на теб, и на тях.

— Всички сме ти задължени.

След *Heartbreak Hotel* започна *Shake, Rattle and Roll*. „Хитове от времето на баща ми“, помисли си тя. Изпита странно умиление, докато се возеше в пикапа и потропваше с крака в такт с музиката, която баща ѝ бе слушал като тийнейджър.

— Трябва да заведеш децата си в „Риюниън“ да хапнете ребърца — продължи Лоугън. — Оттам можете да отидете до „Бийл“ за шоуто. Но преди да хапнете, поразходете се из „Пийбоди“ и погледайте патиците. Хлапетата трябва да ги видят.

— Баща ми вече ги заведе.

— Това може да го спаси от кафеза.

— Пфу! — Оказа се по-лесно, отколкото бе предполагала, и се почувства глупаво заради няколкото банални теми за разговор, по които се бе подготвила. — Освен през годините, които си прекарал на север, винаги ли си живял в Мемфис?

— Да.

— Струва ми се странно, че съм родена тук, а не си спомням нищо. Харесва ми и ми се иска да мисля... че има и други неща, които ме свързват с този край, освен това, че обичам ребърца. Разбира се, все още не съм преживяла лято, което да помня, но ми харесва. Обожавам работата си при Роз.

— Тя е истинско съкровище.

Стела долови нотка на привързаност в тона му и леко се приближи към него.

— Казва същото за теб. Всъщност отначало си помислих, че сте...

Лоугън се усмихна широко:

— Сериозно?

— Роз е умна и красива, и имате много общи неща. Познавате се отдавна.

— Всичко това е истина. Може би именно заради дългогодишното ни познанство нещо подобно би било странно. Все пак благодаря.

— Толкова ѝ се възхищавам. Харесвам я, и съм впечатлена от всичко, което е постигнала със собствените си ръце. Да отгледа деца, да поддържа дома си и да изгради бизнес от нулата. Винаги е разчитала главно на себе си и на своите усилия.

— Това ли искаш и ти?

— Не искам собствена фирма. Преди две години обмислях тази идея. Но подобен риск при две деца? — Поклати глава. — Роз е по-смела от мен. Осъзнах, че всъщност не искам това. Харесва ми да работя за някого, да се справям с проблеми и да създавам творчески и ефективни планове за развитие и разширение. Най-добра съм като управител. — Изчака няколко секунди. — Никакви саркастични забележки по този повод?

— Запазвам ги за себе си. Ще ги изрека на глас, когато отново ме ядосаш.

— Нямам търпение. Всъщност обичам да създавам градини от самото начало. От нулата. Но още по-приятно е да се заема с някоя зле проектирана, която се нуждае от дооформяне и преобразяване. — Замълча и смръщи вежди. — Току-що си спомних нещо. Преди няколко дни сънувах градина. Беше странен сън и... не знаей, в него имаше нещо зловещо. Не мога да го назова точно, но... видях огромна, прелестна далия. Далиите са едни от любимите ми цветя, а синьото е любимият ми цвят. И въпреки това ми се струваше, че не бива да е там. Не бях я засадила, а се появи. Странно.

— Какво направи с нея?

— Не помня. Люк ме събуди и моята градина с екзотичната далия изчезна. — „А в стаята бе толкова студено“, помисли си Стела. — Не се чувствал добре. Малък проблем със стомаха.

— Сега добре ли е?

— Да. — „Още една точка в негова полза“, каза си тя. — Напълно здрав е, благодаря.

— А зъбчето?

„Охо, две точки.“ Лоугън си спомняше за разклатеното зъбче на малкия.

— Продадено на Фейта на зъбчетата за един чисто нов долар. Скоро ще падне и второ. Много сладко фъфли.

— Брат му научи ли го вече как да плюе през дупката?

Стела се намръщи.

— Не, доколкото знам.

— Значи не знаеш какво е станало с онази вълшебна далия? Сигурно все още стои разцъфнала там, в Страната на сънищата.

— Дано е така. — *Убий я!* Господи, откъде бе дошла тази мисъл? Потръпна и се отърси от нея. — Беше великолепна, доколкото си спомням. — Огледа се, когато Лоугън спря на някакъв паркинг. — Това ли е?

— От другата страна на шосето. Тук има нещо като център за посетители. Като оранжерия за подготовка на разсад. Ще си купим билети и ще влезем с група. — Угаси двигателя и се обърна с лице към нея. — Пет долара са достатъчни, за да докажеш, че си станала правоверна почитателка на Елвис.

— Правоверна почитателка? Нямам нищо против Елвис.

— Пет долара. На излизане ще си купиш поне един компактдиск с негови песни.

— Обещавам.

Имението се оказа доста по-малко, отколкото очакваше. Беше си представляла нещо огромно и бляскаво, подобно на замък от ранга на Харпър Хаус. Вместо това видя къща със сравнително скромни размери, а стаите, поне онези, в които влизаха туристите, бяха малки.

Затътри крака заедно с останалите от групата, слушайки на записа спомените на Лиса Мари Пресли.

Запита се на кого ли е хрумнала идеята за драпираните тъкани в нюанси на охра, синьо и пурпурно, които висяха от тавана и закриваха всеки сантиметър от стените на тесната стая за игри, по-голямата част от която бе заета от масата за билиард.

С почуда разгледа водопада, макетите на диви животни и туземските аксесоари под провиснал зелен балдахин в стаята джунгла.

„Някой е живял в това“, помисли си тя. Не просто някой, а идол с безграничен талант и слава. Трогателно бе да слуша жената, загубила

известния си баща още като дете и сега споделяща спомените си за човека, когото бе обичала.

Стаята с трофеи ѝ се стори изумителна и неласкавата ѝ преценка за стила моментално се измести от възхищение. Стените на безкрайните криволичещи коридори бяха отрупани от край до край със златни и платинени плочи на Елвис. Всичко това бе постигнато напълно заслужено, и то за по-малко години, отколкото тя бе живяла.

Заслушана в гласа на Елвис, продължи да разглежда наградите и изкусно изработените екстравагантни и уникални сценични костюми. После вниманието ѝ привлякоха снимките, плакатите и откъсите от интервюта.

Можеш да научиш доста за една жена, докато се разхождаш с нея из „Грейсланд“, откри Лоугън. Едни мърмореха заради поовехтелите и според представите на някои хора, кичозен интериор. Други поглъщаха всичко с широко отворени очи, изпълнени с обожание към покойния Крал. Трети не преставаха да бърборят или се притискаха към кавалерите си и ги подканваха да вървят по-бързо, за да приключат час по-скоро с разглеждането и да отидат в магазините за сувенири. После щяха да се хвалят къде са били и какво са правили.

А Стела разглеждаше всичко с интерес. И слушаше. Съдейки по леко наклонената ѝ надясно глава, внимателно следеше записа в слушалките. „Съсредоточена е“, помисли си той и би заложил повече от пет долара, че изпълнява инструкциите на касетата и натиска верния номер за всеки следващ отрязък в точния момент.

Това му се струваше мило.

Когато излязоха навън, за да направят малка разходка до гроба на Елвис край басейна, тя за първи път свали слушалките.

— Не знаех всички тези неща — сподели Стела. — Само най-основните факти. Продад е над милиард плочи? Умът ми не го побира. Не мога да си представя какво е да *постигнеш* толкова много и... На какво се смееш?

— Обзалагам се, че ако сега се явиш на тест за Елвис, ще се представиш блестящо.

— Престани!

Но и тя се засмя, а после отново стана сериозна, когато стигнаха до градината за медитация и гроба на Краля.

Имаше истински цветя, клюмнали от слънцето, и изкуствени, които изглеждаха поизбледнели. Мястото с малкия мемориал до плувния басейн бе ексцентрично, но много подходящо. Около тях защракаха фотоапарати и до слуха ѝ достигнаха тихи ридания.

— Някои хора твърдят, че са виждали духа му ето там — посочи Лоугън. — Впрочем, ако наистина е мъртъв.

— Но ти не вярваш в това?

— О, Елвис си отиде от този свят преди доста време.

— Имам предвид, за духа.

— Е, ако ме споходи, разбира се, ще повярвам.

Стигнаха до микробуса на групата си.

— В този край хората приемат историите за призрци доста нехайно.

Беше му нужна минута, за да се досети за какво говори.

— Аха, Печалната невеста. Видя ли я вече?

— Не. Но може би просто защото тя не съществува. Да не би да кажеш, че ти си я виждал?

— Не. Мнозина казват, че са я виждали, както онези, които твърдят, че Елвис е хапвал сандвичи с фъстъчено масло и банани в някакво заведение десет години след смъртта си.

— Именно! — Бе така приятно изненадана от трезвото му мислене, че приятелски го потупа по рамото. — Хората виждат това, което им се иска да видят или са били възпитавани да очакват. Въображението им се развихря, особено при подходящи атмосферни условия, както избуяват растенията в градините, не мислиш ли?

— Не разваляй приятния следобед.

— Прав си. Да не говорим за работа. Вместо това ще ти благодаря, че ме доведе тук. Не знам кога бих се накарала да дойда сама.

— Какви са впечатленията ти?

— Интересно, трогателно и малко тъжно. — Стела върна слушалките си на екскурзозода и се качи в микробуса. — Интериорът на някои от стаите е... да кажем, уникален.

Ръцете им се притискаха и търкаха една в друга, докато седяха на тесните седалки. Косите ѝ се плъзгаха по рамото му, но за негово

съжаление, тя ги отметна назад.

— Познавам един откачен фен на Елвис, който преди време искаше да превърне къщата си в копие на „Грейсланд“. Купи си платове като онези в билиардната зала и облицова стените и таваните си.

Тя се обърна към него и го изгледа втренчено.

— Шегуваш се.

Лоугън сложи ръка на сърцето си.

— Дори надраска масата си за билиард така, че да бъде точно като тази на Елвис. Когато искаше да си поръча и от онези жълти орнаменти...

— В цвят охра.

— Както и да е. Когато заговори за тях, жена му постави ултиматум. Или тя, или Елвис.

Загледан в лъчезарното ѝ лице, той престана да чува бърборенето на другите пътници. Имаше нещо в усмивката ѝ, което го опияняваше.

— Какъв беше изборът му?

— А?

— Какво избра твоят познат? Жена си или Елвис?

— О! — Лоугън изпъна крака, но остана заклещен до нея на седалката. През стъклата струеше слънчева светлина и правеше огненочервените ѝ къдрици още по-ярки. — Задоволи се да пресъздаде обстановката само на приземния етаж и се опита да я придума да направи умален модел на градината за медитация в задния двор.

Смехът ѝ бе наслада за ушите му. Когато отпусна глава на облегалката, косите ѝ отново докоснаха рамото му.

— Ако успее, дано възложи работата на нас.

— Бъди сигурна. Този човек е чичо ми.

Стела се смя, докато остана без дъх.

— Господи, нямам търпение да се запозная с роднините ти. — Тя извърна глава към него. — Ще ти призна единствената причина да дойда днес: струваше ми се редно да отвърна на благородния ти жест. Не очаквах да се забавлявам така.

— Не беше благороден жест, а импулсивна постъпка. Косите ти ухаеха чудесно и това замъгли здравия ми разум.

На лицето ѝ затанцува насмешка, когато отново отметна коси назад.

— Е, и? Би трябвало да кажеш, че и на теб ти е било забавно.

— Наистина беше. — Когато микробусът спря, той се изправи и се отдръпна, за да й стори път. — Впрочем косите ти ухаят страхотно и сега.

Усмивната му хвърли поглед през рамо и по дяволите, накара го да почувства стягане в корема. Обикновено това усещане предвещаваше вълнуващо приключение, но с нея го прие като предупреждение за неприятности.

Все пак бе възпитан да довежда всяко начинание до край и майка му щеше да е ужасена, ако разбереше, че не е завел жена, с която е прекарал целия следобед на ресторант.

— Гладна ли си? — попита той, когато слезе след нея.

— О... рано е за вечеря, а за обяд е твърде късно. Най-добре е да...

— Да направим нещо щуро. Да хапнем, когато не е време нито за вечеря, нито за обяд.

Сграбчи ръката ѝ и се изненада, че тя не се възпротиви, когато я задърпа към една от близките гостилници.

— Не трябва да се бавя. Казах на Роз, че ще се върна около четири.

— Знаеш ли, ако продължаваш да се престараваш толкова, скоро ще стигнеш до пълно изтощение.

— Не се престарavam — възрази тя. — Просто съм отговорна.

— Роз не държи хронометър в оранжерията, а и не е нужно много време, за да изядеш един хотдог.

— Да, но...

Симпатията, която Стела изпита към него, бе неочаквана, както и тръпките, пробягали по кожата ѝ, когато едрата му загрубяла ръка притисна нейната. Отдавна не се бе чувствала толкова приятно в компанията на мъж. Защо да бърза да сложи край?

— Добре. — Осъзна, че е излишно да изразява съгласие, защото вече бяха влезли в гостилницата и вървяха към бара. — Щом съм тук, не бих имала нищо против после да разгледам един-два магазина.

Лоугън поръча два хотдога и две кутии кока-кола и ѝ се усмихна.

— Добре, умнико. — Тя отвори дамската си чанта и извади петдоларова банкнота от портмонето си. — Ще си купя компактдиск. Нека моята кока-кола бъде диетична.

Изяде хотдога и изпи колата. Купи компактдиск и за разлика от всяка друга жена, която Лоугън познаваше, явно не смяташе за свой религиозен дълг да огледа и опипа всичко в магазина. Свърши това, за което бе влязла бързо и без разтакаване.

Докато вървяха обратно към пикапа, той я видя да поглежда дисплея на мобилния си телефон. За пореден път.

— Проблем ли има?

— Не. — Стела прибра телефона си. — Просто проверявам дали съм получила съобщения.

Но, изглежда, всички се бяха справили и без нея за един следобед.

Освен ако нещо не бе наред с мобилния оператор. Или просто бяха загубили номера ѝ. Или...

— Например, че градинарският център е нападнат от психопати, поклонници на петунния фетиш. — Лоугън ѝ отвори вратата. — И докато си говорим тук, целият персонал е вързан и със запушени уста в оранжерията за разсаждане.

Стела решително затвори ципа на чантата си.

— Няма да ти се струва толкова смешно, ако открием, когато се върнем, че се е случило точно това.

— Права си, няма да ми е смешно.

Той заобиколи пикапа и седна зад волана.

— Аз съм маниакално праволинейна и целенасочена натура със силен стремеж към организираност.

Остана мълчалив за миг.

— Радвам се, че ми каза. Бях си създал погрешното впечатление, че си вятърничава жена.

— Е, стига толкова за мен. Защо...

— Защо правиш това толкова често?

Тя зарови ръце в косите си.

— Кое?

— Защо все наместваш фибите си?

— Защото се разхлабват.

Загуби ума и дума, когато Лоугън протегна ръка, дръпна фибите и ги хвърли на пода.

— Защо изобщо ги слагаш?

— О, за бога! — Намръщено сведе поглед към фибите. — Колко пъти в седмицата ти казват, че си самонадеян и нагъл?

— Не ги броя. — Той излезе от паркинга и се вля в потока от коли. — Имаш толкова секси коси. Остави ги на мира.

— Благодаря за съвета относно прическата ми.

— Обикновено една жена не се цупи, когато някой мъж ѝ каже, че е секси.

— Не се цупя, а и ти не си казал, че съм секси. Говореше за косите ми.

Лоугън откъсна очи от пътя за няколко мига и плъзна поглед нагоре-надолу по тялото ѝ.

— И останалата част от теб си я бива.

Явно с нея ставаше нещо странно, щом този полуциничен комплимент я накара да почувства топлина в корема. Най-добре бе да смени темата с по-безопасна.

— Да се върнем на въпроса, който опитах да ти задам, преди да ме прекъснеш. Защо се насочи към проектирането на градини?

— Работа през лятото, която се превърна в професия.

Тя изчака един миг, два. Три.

— Добре, Лоугън, няма смисъл да ме отегчаваш с подробности, нали?

— Извинявай. Никога не се сещам да млъкна. Отраснах във ферма.

— Така ли? Харесваше ли ти, или я мразеше?

— Бях свикнал с повечето неща. Обичам да работя на открито и нямам нищо против тежкия физически труд.

— Бърборко — подметна Стела, когато той отново замълча.

— Нямам какво друго да кажа. Не желаех да се занимавам със земеделие, а и баща ми продаде фермата преди няколко години. Но ми е приятно да върша работа, свързана със земята. Това ми харесва и в него съм добър.

— Ще ти задам един въпрос. Как разбра, че си добър?

— Не ме уволниха, което беше доказателство. — Не можеше да разбере защо ѝ е толкова интересно, но бе настойчива и той реши да задоволи любопитството ѝ. — Нали знаеш как е в училище, да кажем, по история. Слушаш за битката при Хейстингс, прекосяването на Рубикон и бог знае какво още. Влязло през едното ухо и излязло през

другото. — Докосна главата си. — Натъпквах всичко това тук, докато мине тестът, а после изветряваше. Но когато работех, шефът казваше, че тук ще засадим розоцветни храсти, а там махония, и аз запомнях. Как се наричат растенията, от какво се нуждаят. Харесваше ми да ги засаждам. Човек се чувства удовлетворен, след като изкопае дупка, подготви почвата и промени облика на градината. Успял е да я направи по-приятна за окото.

— Разбира се — съгласи се тя. — Вярваш или не, аз изпитвам същото удовлетворение, когато подреждам информацията във файловете си.

Лоугън ѝ хвърли поглед, от който устните ѝ затрепериха.

— Щом казваш, значи е така. Понякога ми хрумва, че тези розоцветни храсти биха изглеждали по-добре ето там, а вместо махонии, по-подходящи за този ъгъл са кипариси. Затова се захванах с проектиране.

— Преди време и аз исках да се занимавам с това. Но не ми се удава — каза тя. — Осъзнах, че ми е трудно да съчетая вижданията си с тези на екипа... или на клиента. Твърде много задълбавах в математическата и научната част и не можех да премина към творческата.

— Кой проектира твоята градина на север?

— Аз самата. Ако ми хрумнеше нещо, което изискваше машини или повече сила, отколкото имахме двамата с Кевин, съставях списък. — Усмихна се. — Много подробен списък, с графики върху хартия. И се мотаех из двора. Шампионка съм в това отношение.

— И никой не те е блъснал в някоя дупка и не те е заровил?

— Не, защото съм много тактична и любезна с хората. Може би, когато си купя къща, ще те повикам за консултант по оформянето на градината.

— Аз не съм тактичен и любезен.

— Вече забелязах.

— Не е ли твърде лекомислено за една маниакално праволинейна маниачка да ми гласува доверие, след като е видяла само един от обектите ми, при това на ранен етап?

— Не одобрявам термина „маниачка“. Предпочитам термина „целенасочена личност“. Впрочем видях няколко твои завършени обекта. Извадих адресите от компютъра и ги посетих. Така действам

— продължи тя, когато Лоугън натисна спирачките при знак „Стоп“ и прикова поглед в нея. — Отделям известно време, за да наблюдавам Харпър, Роз и другите служители. Поставих си задачата да видя осъществени проекти. Харесвам работата ти.

— А ако не я харесваше?

— Тогава не бих казала нищо. Роз е собственичка на фирмата и очевидно я харесва. Все пак направих проучване за други проектанти и ѝ предоставих списък. Това е работата ми.

— Мислех, че работата ти е да ръководиш центъра и да ме тормозиш с разни формуляри.

— Така е. Част от управлението е да се грижа всички служители и сътрудници, доставчици и техника да бъдат не просто подходящи за „В градината“, а най-добрите, които Роз може да си позволи. Ти вземаш скъпо — добави Стела, — но проектите ти си струват.

Когато видя, че все още е намръщен, докосна ръката му.

— Обикновено мъжете не се цупят, когато една жена хвали работата им.

— Да, мъжете никога не се цупят, просто ги обзема мрачно настроение.

Но тя имаше право. Явно знаеше доста неща за него. Лични неща, например колко пари изкарва. Когато се запита какви чувства събужда това у него, отговорът бе: „Не особено приятни“.

— Работата ми, възнаграждението и цените ми са само между мен и Роз.

— Вече не — шеговито каза Стела. — Разбира се, тя има последната дума, но аз изпълнявам длъжността управител. Искам да кажа, че според мен Роз е проявила далновидност и забележителен бизнес усет, като те е привлякла. Плаща ти добре, защото го заслужаваш. Има ли причина да не приемеш това като комплимент и да преминеш към мрачната фаза?

— Не зная. Колко плаща на теб?

— Това вече е между нас двете, но нищо не ти пречи да попиташ нея. — От чантата ѝ зазвуча музикалната тема на „Междузвездни войни“. — Гевин я избра — обясни тя, когато извади мобилния си телефон. На екрана бе изписано, че обаждането е от къщата. — Ало? Здравей, скъпи.

Въпреки че все още бе малко раздразнен, Лоугън се усмихна, щом видя лицето ѝ да засиява.

— Така ли? Браво на теб! Аха. Обещавам. Чао. — Тя затвори и прибра апарата. — Гевин е получил „отличен“ на теста по правопис.

— Ооо!

Стела се засмя.

— *Нямаш* представа какво означава това. Трябва да купя пица „Пеперони“ на път за дома. В нашето семейство наградата не е морковче или нещо подобно, а пица „Пеперони“.

— Подкупваш децата си?

— Често, без колебание.

— Хитро. Значи им върви в училище?

— Да. Всички тревоги и самообвинения се оказаха безпочвени. Ще ги запазя за в бъдеще. Беше голяма промяна за тях. Нов дом, ново училище, нови хора. Люк се сприятелява лесно, но Гевин е малко срамежлив.

— Не ми се стори такъв. Будно дете. И двамата са будни.

— Намерихте обща тема за разговор — комиксите. Всеки, който харесва Спайди, е техен приятел. Бързо свикват. Мога да зачеркна от списъка на тревогите си травмата, която съм причинила на децата си, като ги разделих със старите им приятели.

— Не се и съмнявам, че имаш такъв списък.

— Като всяка майка. — Стела издаде дълга въздишка на задоволство, когато свиха към паркинга на градинарския център. — Беше чудесен ден. Това място е страхотно нали? Само се огледай. Оригинално, атрактивно, ефективно, приятно. Завиждам на Роз за предвидливостта ѝ и още повече за куража ѝ.

— И на теб не ти липсва кураж.

— Това комплимент ли е?

Лоугън сви рамене.

— Просто коментар.

Почувства доволство, че я смята за куражлийка, и не сподели, че се е страхувала през по-голямата част от времето. Редът и рутината бяха солидни защитни стени срещу страха.

— Е, благодаря. За коментара и за следобеда. Оценявам и двете. — Отвори вратата и скочи от пикапа. — Скоро ще предприема една разходка из града за ребърца и другите задължителни неща.

— Няма да съжаляваш.

Лоугън слезе и заобиколи от нейната страна. Не знаеше със сигурност защо. „По навик“, предположи той. Заради маниерите, които майка му се бе постарала да вкорени в него още от малък. Но ситуацията не беше такава, че да се чувства длъжен да изпрати момичето до вратата и да го целуне за лека нощ.

Хрумна ѝ да му подаде ръка като на приятел, преди да се разделят, но реши, че ще е твърде суховато и смешно. Затова само се усмихна.

— Ще пусна компактдиска на момчетата. — Разклати чантата си. — Да видим какво ще кажат.

— Добре. Чао засега. — Лоугън тръгна обратно към своята страна, но тутакси изруга под нос, сложи слънчевите си очила на покрива на пикапа и се обърна. — Не, първо трябва да направя още нещо.

Не бе нито бавно загреваща, нито наивна. Отгатна намерението му още когато се намираше на крачка разстояние от нея. Но остана неподвижна.

Издаде тих звук, не точно дума, щом пръстите му преминаха през косите ѝ, обхванаха тила ѝ и я накараха да се повдигне на пръсти. Видя очите му, сиво-зелени на златисти петънца, ситни като пращинки.

В следващия миг погледът ѝ се премрежи и усети допира на горещите му устни до своите.

Нямаше никаква нерешителност, плахо изучаване или приятелска ласка. Бе жадна и яростна целувка на мъж, твърдо решен да постигне това, което желае. „Ето какъв е — помисли си тя. — Държи да осъществи всичко, което е намислил, но сякаш никога не е напълно удовлетворен.“

Сърцето ѝ подскочи до гърлото, запулсира там и заглуши всички думички, дори спря дъха ѝ. Пръстите на ръката ѝ, която инстинктивно бе повдигнала към рамото му, се вкопчиха в него и бавно се плъзнаха към лакътя му, щом той вдигна глава.

Все още с пръсти, заровени в косите ѝ, Лоугън промърмори:

— По дяволите!

Обгърна талията ѝ и отново застанала на пръсти, тя се озова притисната към него. Когато устните му се впиха в нейните, всяка капчица разум, която все още не я бе напуснала, сега сякаш се изпари.

Не биваше дори да му хрумва да я целуне. Но щом го бе сторил, би било глупаво да си тръгне и да остави недовършено това, което е започнал. Сега здравата бе загазил, защото не можеше да се откъсне от тези буйни коси, това възбуждащо ухание и тези нежни устни.

Когато целувката стана по-дълбока, тя издаде съблазнителен тих стон. Нима бе възможно в такъв момент един мъж да не изпита неудържимо желание?

Косите ѝ бяха като лабиринт от заплетени копринени спирали, а чувствените извивки на тялото ѝ прилепваха съвършено към неговото. Колкото по-дълго я притискаше и усещаше вкуса ѝ, толкова по-тих и далечен ставаше звънът на предупредителните камбанки в съзнанието му, които му напомняха, че не би искал да влиза в интимни отношения с нея. За кратко или за дълго.

Когато най-сетне я пусна и се отдръпна, видя поруменелите ѝ страни. Сините ѝ очи изглеждаха още по-ярки и големи. Искеше му се да я метне на рамо и да я отвлече някъде, където да продължават това, към което целувката бе прелюдия. Този порив го накара да почувства напрежение в корема и той направи още крачка назад.

— Добре. — Струваше му се, че говори спокойно, но не можеше да е сигурен, защото ушите му бучаха от нахлулата кръв. — Чао засега.

Върна се до пикапа си и се качи. Намери сили да запали и да включи на задна скорост. После изведнъж удари спирачките, щом слънцето заслепи очите му.

Видя как Стела изтича да вдигне слънчевите му очила, които бяха паднали на чакълената алея. Спусна стъклото, когато тя се приближи.

Не откъсна поглед от очите ѝ, докато му ги подаваше.

— Благодаря.

— Моля.

Сложи очилата, завъртя волана и излезе от паркинга.

Щом остана сама, Стела издаде дълга треперлива въздишка, а после жадно си пое дъх. Изпусна го, докато се изкачваше по стъпалата към площадката пред входа.

Едва стигнала до най-горното, просто седна на него.

— Пресвета Богородице! — промълви тя.

Остана там, когато излезе клиентка и влезе друга. Всичко в нея кипеше и бушуваше. Чувстваше се, сякаш е паднала от скала или

сякаш висеше от нестабилния ѝ ръб само на лепкавите си пръсти.

Какво трябваше да направи? И как да го проумее, когато бе загубила разсъдъка си?

Реши, че е безсмислено да опитва, докато не възвърне способността си да мисли. Изправи се и изтри потните си длани в крачоците на панталона си. Сега щеше да довърши работата за деня, да поръча пица и да се прибере при синовете си. Да се върне към нормалния си живот.

Справяше се по-добре, когато всичко бе нормално.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Харпър разкопа пръстта около корените на клематиса, пълзящ нагоре по желязната ограда. В този край на градината цареше тишина. Храстите и декоративните дървета, пътеките и лехите отделяха постройката, която той все още наричаше „къща за гости“, от главната сграда.

Нарцисите тъкмо започваха да разтварят ярките си жълти чашки, грейнали на фона на пролетната зеленина. Скоро лалетата щяха да ги последват. Те бяха любимите му цветя, цъфтящи през сезона, и затова бе засадил леха с луковици точно до вратата на кухнята си.

Къщата представляваше малка постройка, някога гараж за файтони, и всяка жена, която бе водил, бе възхитена от нея. Обикновено я наричаха „куклен дом“. Нямаше нищо против, въпреки че на него му приличаше по-скоро на кантон с варосани кедрови дъски и стръмен покрив. Беше удобна — отвътре и отвън — и идеална за неговите нужди.

Само на няколко крачки от задната врата имаше малка оранжерия, която бе личното му владение. Живееше на достатъчно разстояние от голямата къща, за да се чувства самостоятелен и да не се смущава понякога да прекарва нощите си в женска компания. Същевременно се намираше достатъчно близо, за да стигне дотам за минути, в случай че майка му има нужда от него.

Не му харесваше да е сама, въпреки че можеше да разчита на Дейвид. Благодареше на Бога за него. Майка му бе най-силният и уверен човек, когото Харпър познаваше, но просто не одобряваше идеята да броди сама из огромното здание ден след ден, нощ след нощ.

Все пак определено би предпочел това, отколкото да живее с негодника, за когото се бе омъжила. Не можеше да опише с думи дълбоката си ненавист към Брайс Кларк. Увлечението на майка му по този тип беше доказателство, че и тя не е безгрешна, но за човек, който рядко допуска грешки, тази се оказа огромна.

Въпреки че го бе изритала незабавно и безмилостно, Харпър се безпокоеше, че той няма да се примири със загубата на Роз, къщата, парите и охолството.

Проклетникът се беше опитал да проникне с взлом веднъж, седмица преди окончателния развод. Харпър не се съмняваше, че майка му би се справила и сама, но се радваше, че се бе оказал наблизо.

Изпитваше доволство, че и той има заслуга за изгонването на алчното невярно копеле.

Но бе изминало достатъчно време, а и майка му вече не живееше сама в къщата. Две жени и две деца бяха добра компания. Покрай тях и бизнеса си, бе по-заета от всякога.

Може би беше време Харпър да помисли за собствено жилище.

Проблемът се състоеше в това, че не можеше да намери основателна причина. Обичаше тази къща, както никога не бе обичал жена. С всеотдайна страст, уважение и благодарност.

Чувстваше и градините като свой дом, по-скъп и от къщата. Почти всеки ден излизаше през входната си врата, правеше дълга здравословна разходка из тях и отиваше на работа.

Нямаше никакво желание да се мести в града. Толкова шум, толкова хора. Мемфис бе страхотно място да прекара вълнуваща нощ — клубове, жени, срещи с приятели. Но ако останеше там дори месец, щеше да се задуши.

Не би живял и в предградията. Тук имаше всичко, което желаше: малка кокетна къща, обширни градини, оранжерия и работа на две крачки.

Седна на петите си и намести бейзболната шапка, която придържаше косите му назад. Пролетта настъпваше. Нищо не можеше да се сравни с нея в дома му. Уханията, гледките и дори звуците.

Наближаваше здрач и светлината отслабваше. Когато слънцето залезе, щеше да стане хладно, но мразовитите зимни вечери бяха отминали.

След като свърши със засаждането, щеше да си вземе бира, да поседи навън в тъмнината и да се наслаждава на уединението си.

Отдели една свежа жълта теменужка и започна да заравя корените ѝ.

Не я чу да се приближава. Бе толкова съсредоточен, че дори не видя сянката ѝ, когато се надвеси над него. Приятелският ѝ поздрав така го стресна, че сърцето му едва не изскочи.

— Извинявай. — Хейли се засмя и потърка корема си. — Сякаш си на милиони километри отгук.

— Така изглежда.

Изведнъж усети пръстите си отекли и непохватни, и разсъдъкът му се замъгли. Тя стоеше с гръб към залязващото слънце и когато вдигна поглед към нея, видя ореол от лъчи около главата ѝ, а лицето ѝ остана в сянка.

— Просто се разхождах. Чух музиката ти. — Кимна към отворения прозорец, през който звучеше песен на REM. — Веднъж отидох на техен концерт. Страхотни са. Теменужки? Много са актуални.

— Да, обичат хладното време.

— Зная. Защо ги засаждаш тук? Няма ли да пречат на това пълзящо растение?

— Клематис. Корените му трябва да бъдат на сянка. Затова засаждам едногодишни цветя около тях.

— Аха. — Хейли приклепна да погледне по-отблизо. — В какъв цвят цъфти клематисът?

— Лилав. — Не бе сигурен дали е добре една бременна жена да прикляква. Нямаше ли опасност да притисне бебето вътре? — Искаш ли стол или нещо друго за сядане?

— Не, удобно ми е. Имаш хубава къща.

— Да, и на мен ми харесва.

— Като от книжка с приказки са тези градини. Голямата къща е разкошна, но малко страховита. — Хейли направи гримаса. — Не искам да ме сметнеш за неблагодарна.

— Не, разбирам те. — Най-добре бе да продължи със засаждането. Тя не ухаеше като бременна жена. Ухаеше секси. Но не биваше да му хрумват подобни мисли. — Великолепна е и нито динамит, нито стадо диви коне биха прогонили майка ми от нея. Само че е твърде голяма.

— Беше ми нужна цяла седмица, докато престана да ходя на пръсти и да шепна. Може ли аз да засадя една?

— Нямах ръкавици. Да ти донеса...

— Нямам нищо против да поизцапам ръцете си. Днес дойде една жена, която каза, че засаждането на растения носело късмет на бременните. Предполагам, че има нещо общо с плодородието и плодовитостта.

Харпър не желаше да мисли за плодовитост. Тази дума го караше да изпитва ужас.

— Ето, продължи ти.

— Благодаря. Искях да кажа... — По-лесно бе, когато ръцете ѝ са заети. — Зная какво може да си помислиш за жена, която се появява без предизвестие пред прага на майка ти, но не желая да се възползвам от роднинската си връзка с нея. Не искам да смяташ, че съм способна на това.

— Познавам само един човек, който се осмели да опита и успя, но не за дълго.

— Вторият ѝ съпруг. — Хейли кимна, докато отъпкваше с длани пръстта около цветето. — Поразпитах Дейвид за него, за да не изтърся някоя глупост. Каза ми, че е бъркал в сейфа с парите ѝ и ѝ е изневерявал. — Избра още една теменужка. — Когато Роз разбрала, веднага го изритала, и то така жестоко, че изминал половината път до Мемфис на бегом. Заслужава възхищение, че е събрала сили да го стори, когато чувствата ѝ са били толкова наранени. Освен това никак не е приятно да знаеш, че хората говорят зад гърба ти... Ох!

Притисна ръка към корема си и Харпър пребледня.

— Какво? Какво има?

— Нищо. Бебето помръдна. Понякога ме разтърсва цялата.

— Не бива да стоиш клекнала. Трябва да седнеш.

— Нека само да довърша тази. Когато започна да ми личи, някои хора в родния ми град просто решиха, че съм загазила и момчето отказва да поеме отговорността си. За бога, живеем в двадесет и първи век, нали? Както и да е, изпитвах гняв, но и неудобство. Мисля, че донякъде това бе причината да замина. Трудно е непрекъснато да се срамуваш. Готово. — Отъпка пръстта. — Много са красиви.

Той скочи на крака, за да ѝ помогне да се изправи.

— Искаш ли да поседнеш за малко? Да те изпратя ли?

Хейли докосна корема си.

— Безпокоиш се заради него, нали?

— Изглежда.

— Аз също. Но съм добре. Сигурно искаш да ги засадиш, преди да се стъмни. — Отново кимна към цветята, към къщата и градините около нея и издължените ѝ бледосини очи сякаш погълнаха всичко с поглед.

Най-сетне се спряха върху лицето му и гърлото му пресъхна.

— Тук наистина ми харесва. Ще се видим на работа.

Той остана като закован на мястото си и я проследи с поглед, докато тя бавно се отдалечи по криволиещата пътека и изчезна в здрача.

Осъзна, че е изтощен, сякаш е участвал в някакъв щур маратон. Щеше да пийне бирата сега, а после да засади последните няколко теменужки.

Когато децата изведоха Паркър на вечерната му разходка, Стела се залови да разчиства трохите от пицата, оставени от двете момчета и кучето.

— Следващия път, когато поръчаме пица, аз ще черпя — каза Хейли, слагайки чашите в съдомиялната машина.

— Добре. — Стела хвърли поглед към нея. — Когато бях бременна с Люк, исках само италианска храна. Пица, спагети, маникоти. Нямаше да се учудя, ако вместо да плаче, когато се роди, бе запял *Amore*.

— Аз нямам специални предпочитания. Хапвам от всичко. — На светлината на прожекторите отвън Хейли видя момчетата и кучето да се надбягват. — Бебето доста се движи. Нормално е, нали?

— Разбира се. Гевин кротуваше и подремваше и трябваше да го смушкам, или да пийна кока-кола, за да го накарам да се размърда. А Люк непрекъснато правеше гимнастика. Успяваш ли да поспиш нощем?

— Рядко, но не се оплаквам. Струва ми се, че сме сами на света, аз и той... или тя.

— Зная за какво говориш. Но, Хейли, ако някога си будна и разтревожена или просто не се чувстваш добре, винаги можеш да дойдеш при мен.

Изведнъж буцата, заседнала на гърлото ѝ, се разсея.

— Наистина ли? Сигурна ли си?

— Разбира се. Понякога е полезно да поговориш с някого, който вече го е преживял.

— Не съм сама — тихо промълви Хейли, загледана в момчетата навън, — както очаквах. Бях готова да се справям сама... поне така мисля. — Очите ѝ се насълзиха и тя примигна и ги потърка. — Хормони. Господи!

— Плачът също помага. — Стела потърка раменете ѝ. — Каж ми, ако искаш някой да дойде с теб, когато имаш час при лекаря си.

— Последния път той каза, че всичко е наред. Плодът се развива нормално. Посъветва ме да се запиша в курс за бъдещи майки. Подготовка за раждането. Но държат бременната да го посещава с партньор.

— Избери мен.

Хейли се засмя и се обърна към нея:

— Наистина ли си готова да го направиш за мен? Не мога да искам толкова много.

— С удоволствие. Ще бъде почти сякаш самата аз очаквам още едно дете.

— Би ли се решила да имаш трето? Ако...

— Планът беше за две, но скоро след раждането на Люк си помислих: „Нима никога вече няма да преживея това? Би било забавно да направим опит за момиче. Или още едно момче“. — Наведе се над плота и погледна през прозореца. — Страхотни са, нали? Момчетата ми.

— Да.

— Кевин толкова се гордееше с тях, обожаваше ги. Мисля, че би искал да има поне шест.

Хейли долови промяната в тона ѝ и този път тя докосна рамото на Стела.

— Мъчно ли ти е, когато говориш за него?

— Вече не. Дълго време беше. — Стела взе кърпа и забърса плота. — Останаха само хубавите спомени. Да ме топят, предполагам. Трябва да повикам момчетата.

Но в този миг чу тракане на токчета по паркета. Роз влезе в стаята с енергична походка и тя затаи дъх. Спомни си за първото си впечатление, че Розалинд Харпър е красавица, но досега не я бе виждала да подчертава естествените си дадености.

Беше облякла прилепнал костюм в нежен цвят на разтопена мед, в съчетание с който кожата ѝ сияеше. Късата пола и обувките с тънки високи токчета подчертаваха дългите ѝ стройни крака със златист загар. Над гърдите ѝ се спускаше изящен филигранен медальон с цитрини в капковидна форма.

— Дейвид? — Роз огледа стаята и драматично завъртя кафявите си очи. — Ще закъснея заради него.

Стела прочувствено въздъхна:

— Ще кажа само: „Ооо!“.

— Да. — Роз се усмихна и се завъртя в полукръг. — Беше пълна лудост да си купя тези обувки. Ще ми убият. Но когато трябва да се появя на поредния благотворителен прием, държа да отправям послание с външността си.

— Този път посланието ще бъде: „Аз съм неотразима“ — увери я Хейли. — Супер си!

— Това беше целта.

— Изглеждаш зашеметяващо. Едновременно секси и стилно. Всеки мъж на приема ще поиска да те изпрати.

— Е... — Роз се засмя и поклати глава. — Страхотно е да има други жени в къщата. Кой би предположил? Ще отида да подканя Дейвид. Ако не го сритам, ще стои пред огледалото още час.

— Забавлявай се.

— Определено не изглежда като нечия майка — промълви Стела.

„Как ли ще изглеждам аз след двадесет години?“, запита се Хейли. Погледна отражението си, докато втриваше масло с витамин Е в кожата на корема и гърдите си. Дали щеше да може да се облича елегантно и да знае, че е привлекателна?

Разбира се, не беше надарена колкото Роз. Спомняше си, че веднъж баба ѝ бе казала, че красотата зависи от скелета. Когато погледнеше Роз, разбираше какво е имала предвид.

Никога нямаше да притежава неповторимата осанка на Роз или впечатляващите форми на Стела, но харесваше външността си. Грижеше се за кожата си и изпробваше различни трикове с грим, за които четеше в списанията.

Привличаше вниманието на мъжете.

„Разбира се“, помисли си тя с усмивка на самосъжаление, когато сведе поглед към корема си.

По-рано го бе привличала. Повечето мъже не хлътваха по бременни и това бе добре дошло за нея, защото точно сега не би проявила интерес към никого. Единственото важно нещо за нея бе детето ѝ.

— Правя всичко заради теб, хлапе — каза тя, докато нахлузваше възголяма тениска.

След като се пъхна в леглото, повдигна възглавницата и взе една книга от купчината на нощното си шкафче. Всичките бяха за бременност, раждане и развитие на детето в най-ранна възраст. Прочиташе по няколко страници всяка вечер.

Когато усети, че клепачите ѝ натежават, затвори книгата.

Угаси нощната лампа и се сгуши под завивките.

— Лека нощ, бебчо — прошепна.

Докато се унасяше, усети вече познатия студ и сигурност, че не е сама. Пулсът ѝ се ускори и затуптя в ушите ѝ. Събра смелост леко да повдигне клепачи.

Видя силуета, надвесен над леглото ѝ. Светлите коси и красивото тъжно лице. Хрумна ѝ да се разкрещи, както всеки път, когато го видеше, но прехапа устни и добила кураж, посегна да го докосне.

Когато ръката ѝ премина през тази на жената, Хейли издаде тих вик. В следващия миг беше сама и разтреперана в леглото си и търсеше ключа за лампата.

— Не си въобразявам! Не!

Стела стъпи на столчето, за да окачи поредната висяща кошница за украса. Беше видяла цифрата на миналогодишните продажби и си бе поставила за цел да ги увеличи с петнадесет процента.

— И аз мога — настоя Хейли. — Няма да падна от проклетото столче.

— В никакъв случай. Подай ми онези бегонии.

— Прекрасни са. Толкова буйни.

— Роз и Харпър са засадили повечето от тези цветя през зимата. Бегониите и импациенсите се продават като топъл хляб. Щом ги

отглеждат хора като Роз и Харпър, можем да ги продаваме на едро и на ниска цена. Това е основната ни стока.

— Хората могат да ги отглеждат сами по-евтино.

— Разбира се. — Стела слезе, премести стълбата и се качи на нея. — Каскадно мушкато — реши тя. — Трудно е да устоиш на толкова цветове и пъстрота. Дори най-запалените градинари, които умеят да отглеждат разсад, не биха отминали едрите, красиви съцветия. Разцъфналите цветове, скъпа моя ученичке, водят до продажби.

— Значи ще сложим от тези кошници навсякъде.

— За примамка. Почакай, докато преместим някои от едногодишните навън, отпред. Всички тези ярки багри привличат клиенти. Както и ранно цъфтящите многогодишни. — Избра нова кошница. — Сама ще я взема. Ще изпратиш ли съобщение на Роз? Искam да ги види и да ми разреши да закача двадесетина в Трета оранжерия, при допълнителния разсад. И избири една саксия от онези, които през миналата година не са вървели. Ще засадя цветя в нея и ще я сложа до щанда. Със сигурност ще хваща око. Всъщност избири две. Ще сменя цената и не просто ще потръгнат, а ще донесат тлъста печалба.

— Разбрано.

— Нека едната да бъде от онези с кобалтовото покритие — извика тя. — Нали знаеш кои? И не се навеждай.

Стела започна мислено да съставя план. Бели цветове — хелиотроп, импациенс, сладък игловръх, сребристи акценти от иглика и градински чай. Още ред бели петунии. Щеше да каже на Хейли да вземе една от сивите саксии. Би изглеждала добре в контраст с кобалта. Щеше да ги направи прелестни. С яркочервени мушката, лобелия, върбинка, червени новогвинейски импациенси.

Одобряваше и отхвърляше растения, пресмяташе наум цените на саксиите, разсада, почвата. Усмихна се на себе си, докато закачаше друга кошница.

— Не трябваше ли да се занимаваш с документацията?

Щеше да падне от столчето, ако една ръка не бе обхванала ханша ѝ и не ѝ бе помогнала да се задържи права.

— Това не е единствената ми работа. — Опита да слезе, но осъзна, че така е достатъчно висока, за да го гледа право в очите. —

Можеш да отместиш ръката си, Лоугън.

— Тя няма нищо против да стои там. — Но я отпусна и я пхна в джоба си. — Хубави кошници.

— Би ли си купил от тях?

— Може би. Имаше интересно лице, когато влязох.

— Лицето ми е такова, каквото е винаги.

— Не, беше лице на жена, която си мисли как да впечатли един мъж.

— Така ли? Сигурен ли си? — добави Стела. — Далеч си от истината. Мислех как да превърна две залежали върху рафтовете саксии в привлекателна гледка, за да донесат приходи. — Докато тя закачаше кошницата, той без усилие взе друга и само с едно повдигане на ръката успя да я сложи.

— Правиш се на супергерой.

— А ти си дребосъче.

Хейли прекрачи прага, но веднага направи кръгом и излезе.

— Забравих нещо — извика тя и продължи.

Стела въздъхна и тъкмо да помоли за друга кошница, той вече я беше вдигнал и я закачаше.

— Свършил си доста работа — отбеляза тя.

— Миналата седмица времето беше хладно и сухо.

— Ако си дошъл да вземеш храстите за обекта на Пит, ще оформя документите.

— Работниците ми ги товарят. Искам да се видим отново.

— Е, видяхме се.

Лоугън не откъсна поглед от лицето ѝ.

— Не си глупачка.

— Разбира се, че не съм. Не съм сигурна...

— Аз също — прекъсна я той. — Но това не ми пречи да искам да се видя с теб. Изнервящо е само да мисля за теб.

— Благодаря. Всеки момент ще падна с въздишка в обятията ти.

— Не искам да падаш. Ако исках, би било достатъчно да ритна столчето под краката ти.

Стела сложи ръка на гърдите си, примигна и направи трогателен опит да имитира южняшкия акцент:

— Господи, цялата тази сладникава романтика ми идва в повече.

Лоугън се усмихна широко.

— Харесваш ми, Червенокоске. Понякога. Ще намина да те взема в седем.

— Какво? Тази вечер? — За миг неохотната насмешка премина в откровена паника. — Не мога така импулсивно да реша да изляза. Имам две деца.

— В къщата живеят трима възрастни. Можеш ли да измислиш причина, поради която не биха гледали децата ти няколко часа?

— Не, но не съм ги *помолила* — концепция, която, изглежда, е непозната за теб. Освен това... — Тя нервно отметна косите си с ръка. — ... може да имам други планове.

— Имаш ли?

Стела наклони глава встрани и примигна.

— Винаги имам планове.

— Не се и съмнявам. Е, отмени ги. Заведе ли вече момчетата да хапнат ребърца?

— Да, миналата седмица, след...

— Добре.

— Знаеш ли колко често ме прекъсваш по средата на изречението?

— Не, но ще започна да броя. Здравей, Роз.

— Здравей, Лоугън. Стела, тези цветя изглеждат чудесно. — Роз спря в средата на пътеката, огледа кошниците, кимна и разсеяно потупа с калните си ръкавици по вече изцапаните си джинси. — Не бях сигурна дали е добра идея да има толкова много, но сега се убеждавам, че изобилието от цвят привлича внимание. — Свали бейзболната си шапка, пхна я в задния джоб на работния си панталон, а ръкавиците в другия. — Прекъснах ли нещо?

— Не.

— Да — възрази Лоугън. — Но всичко е наред. Можеш ли да се позанимаваш с момчетата на Стела тази вечер?

— Не съм казала...

— Разбира се. Ще бъде забавно. Ще излизате ли?

— Малка вечеря. Ще остава фактурата на бюрото ти — обърна се той към Стела. — До довечера в седем.

Уморена да стои права, тя седна на столчето и намръщено погледна Роз, докато Лоугън се отдалечаваше.

— Никак не ми помогна.

— Мисля, че го направих. — Роз протегна ръце нагоре и завъртя едната кошница, за да провери симетрията на цветовете. — Излез и прекарай една приятна вечер. Не се тревожи за момчетата си, ще се радвам да постоят при мен. Ако не искаше да излезеш с Лоугън, нямаше да го направиш. Не би се поколебала да кажеш „не“ на висок глас.

— Може би си права, но бих искала да имам повече време, да не бъде така... внезапно.

— Той е такъв, какъвто е. — Роз докосна коляното ѝ. — Хубавото е, че не те кара да се питаш какво крие или каква роля играе. Лоугън е... не бих казала „чудесен човек“, защото понякога е доста труден. Но е честен. Мога да те уверя, че това означава много.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Ето защо толкова рядко си струва да излезеш с мъж“, помисли си Стела. Стоеше по бельо пред гардероба си, двоумеше се, размишляваше и отчаяно се питаше какво да облече.

Дори не знаеше къде ще отидат. Мразеше да не знае къде ще я заведат. Как да реши за какво да се подготви?

Думата „вечеря“ не носеше достатъчно информация. Дали подходящото облекло бе малка черна рокля, спортно-елегантен тоалет или марков костюм от разпродажба? Дънки, тениска и яке или дънки и копринена блуза?

Освен това той бе казал, че ще я вземе в седем, и не ѝ бе оставил време да се преоблече на спокойствие, още по-малко да умува какво да избере.

Романтична среща. Как можеше нещо, което като тийнейджърка бе очаквала с огромно желание и вълнение, а на двадесет години бе приемала за естествено, сега, след тридесетте, да представлява трудно и често досадно задължение?

Причината не се криеше в това, че бракът я е променил или е забравила как да се държи с мъжете. Срещите между зрели хора ѝ се струваха сложни и изтощителни, защото участниците в тях почти винаги имаха поне по една преживяна сериозна връзка и раздяла, и носеха мъчително бреме на плещите си. Вече си бяха извадили начин на живот, бяха изяснили очакванията си и изпълнявали ритуала на сближаване толкова често, че им се искаше да го прескочат като нещо банално и да преминат същественията част... или просто да се приберат у дома и да гледат Летърман.

Като добавеше към това и факта, че поканата за тази среща бе дошла като гръм от ясно небе и мъжът не бе благоволил да ѝ даде поне известна насока, за да знае в какъв вид да се появи, бе сигурна, че ще е пълен провал още преди да е започнала.

„Е, добре. Ако изборът ми не е правилен, ще обвиня него.“

Докато обличаше елегантната черна рокля, вратата на общата баня се отвори с трясък и Гевин се втурна в стаята ѝ.

— Мамо! Готов съм с домашното. Люк все още не е, но аз свърших. Може ли да сляза долу? Може ли?

Добре че все още стоеше по чехли и без чорапогащник, защото Паркър направи опит да се покатери по крака ѝ.

— Не забрави ли нещо? — попита тя Гевин.

— Неее. Написах всички нови думи.

— А да почукаш, преди да влезеш?

— О!... — промълви той с трогателна невинна усмивка. — Много си хубава.

— Ласкател. — Стела се наведе и го целуна по главата. — Но когато вратата е затворена, трябва да почукаш.

— Добре. Може ли да сляза сега?

— След минута. — Отиде до тоалетката и сложи сребърните обици халки, които бе приготвила. — Искам да обещаеш, че ще слушаш мис Роз.

— Ще ядем чийзбургери и ще играем видеоигри. Тя каза, че може да ни победи на „Смакдаун“, но аз не мисля така.

— Никакво боричкане с брат ти. — „Напразни надежди“, помисли си Стела. — Дайте си малко почивка тази вечер.

— Може ли да сляза?

— Върви. — Леко го шляпна отзад. — Телефонът ми ще е включен, в случай че имате нужда от мен.

Когато синът ѝ се втурна навън, Стела сложи обувките и тънък черен пуловер. След един поглед в огледалото реши, че аксесоарите правят роклята подходяща и за официална, и за по-непретенциозна обстановка, към което се бе стремела.

Взе чантата си, провери съдържанието ѝ и влезе в съседната стая. Люк лежеше изтегнат на пода в любимата си поза по корем и умърлушено бе навел глава над учебника си по аритметика.

— Проблем ли има, хубавецо?

Той вдигна глава и я погледна така жално, както само малко момче би могло.

— Мразя домашните.

— Аз също.

— Гевин изтанцува танца на победата, защото пръв написа своето.

Разбрала причината за унинието му, Стела седна на леглото до него.

— Да видим какво имаш.

— Защо трябва да зная колко е две плюс три?

— Как иначе ще знаеш по колко пръста имаш на ръцете?

Люк събра вежди, а после изведнъж на лицето му грейна усмивка на задоволство.

— Пет!

След като преодоля кризата, тя му помогна и с останалите задачи.

— Ето, готов си. Не беше таткова зле.

— Все пак мразя домашните.

— Може би, но е време за танца на победата.

Той скочи на крака и със смях обиколи стаята в тръс.

Всичко в нейния малък свят отново беше подредено.

— Ти защо няма да вечеряш тук? Ще ядем чийзбургери.

— Честно казано, не зная. Нали ще слушаш мис Роз?

— Аха. Тя е добра. Веднъж излезе на двора и хвърли топката на Паркър. Дори не се намръщи, когато ѝ я донесе олигавена. Някои момичета се мръщят. Нали мога да сляза? Защото съм гладен.

— Разбира се.

Когато остана сама, Стела се изправи и машинално събра разхвърляните играчки и дрехи, които някой бе забравил да сложи обратно на етажерката и в гардероба.

Прокара пръсти по съкровищата на децата си. Любимите комикси на Гевин, бейзболната му ръкавица. Скъпоценното камионче на Люк и окъсаното мече, с което все още не се срамуваше да заспива.

Хладна тръпка между плещите я накара да застине. Дори под пуловера кожата на ръцете ѝ настръхна. С крайчеца на окото си вижда силует — по-скоро отражение или сянка — в огледалото над бюрото.

Когато се обърна, в стаята влезе Хейли.

— Лоугън току-що спря пред къщата — започна тя, но изведнъж замълча. — Добре ли си? Изглеждаш пребледняла.

— Да. Добре съм. — Прокара трепереща ръка през косите си. — Просто ми се стори... Нищо. Нищо. Освен бледа, как изглеждам?

Отново застана срещу огледалото, но този път видя само себе си и Хейли, която се приближаваше.

— Върхът си. Имаш страхотна коса.

— Лесно е да го кажеш, когато не се будиш с нея всяка сутрин. Мислех да я вдигна на кок, но реших, че ще е твърде официално.

— Точно така. — Хейли направи още няколко крачки и доближи главата си до нейната. — Веднъж пробвах дали ми отива червена. Пълна трагедия. Кожата ми изглеждаше жълта.

— Този наситен кестеняв цвят е чудесен.

„Господи, какво лице — помисли си Стела с мъничко завист. — Няма нито една бръчка.“

— Да, но червеното е толкова модерно. Е, аз слизам да правя компания на Лоугън, докато... Изчакай още няколко минути, за да отидем в кухнята и да ви оставим насаме. Ще си устроим голямо пиршество с бургери.

За бога, нямаше намерение да си придава важност и да го впечатлява. Но Хейли вече бе излязла, а и тя искаше да се огледа още веднъж. И да се успокои.

Поне подготовката за срещата... този път безспорно истинска среща... бе изместила всички тревоги на заден план. Но отражението в огледалото не приличаше на Хейли. Макар да я беше зърнала само за миг, бе убедена, че жената имаше руси коси.

Възвърнала увереността си, тръгна по коридора. Чу смеха на Хейли от площадката над стълбището.

— Сега ще дойде. Мисля, че е излишно да ти казвам да се чувстваш като у дома си. Аз отивам в кухнята, където са останалите от компанията. Предай на Стела, че ще кажа на всички „чао“ от нейно име. Приятно прекарване.

„Това момиче да не е ясновидка?“ запита се тя. Хейли сякаш бе изчислила с точност до секундата кога да излезе и докато се отдалечаваше по коридора, Стела слезе до площадката. Лоугън вдигна поглед към стълбите.

„Хубав черен панталон“, забеляза тя. Чудесна синя риза, но не с вратовръзка и сако, а със спортно яке върху нея. Все пак не бе твърде скромно облечен.

— Добре изглеждаш.

— Благодаря. Ти също.

— Хейли ще каже на всички, че излизаш. Готова ли си?
— Да.
Тръгна с него и огледа черния „Мустанг“, паркиран отпред.
— Имаш и кола.
— Не е просто кола, само жена би го нарекла така.
— Говориш като сексист. Добре, щом не е кола, какво е?
— Машина.
— Приемам поправката. Не ми каза къде ще ходим.
Лоугън отвори вратата пред нея.
— Ще разбереш.

Докато караше към града, той пусна тиха музика, непозната за нея. Стела знаеше, че е блус, но бе невежа в тази музикална област. Когато нехайно призна това, не само му се стори шокиращо, а стана тема на разговора през целия път.

Тя научи най-основното за музиканти като Джон Лий Хукър, Мъди Уотърс, Би Би Кинг и Тадж Махал.

Докато се движеха из центъра, осъзна, че разговорът помежду им никога не е проблем. След като паркира, Лоугън се обърна и за дълго прикова поглед в нея.

— Сигурна ли си, че си родена тук?
— Пише го в удостоверението ми за раждане.
Той поклати глава и слезе.

— Щом си толкова непросветена за блуса, би трябвало отново да провериш. — Влязоха в ресторант, където всички маси вече бяха заети и бе доста шумно. Щом седнаха, той отпрати сервитьора. — Да почакаме с питиетата, докато избереш какво ще ядеш. Ще поръчаме бутилка вино.

— Добре.

След като бе решил да пропуснат аперитива, Стела отвори менюто си.

— Специалитетът на заведението е морска котка. Яла ли си? — попита Лоугън.

Тя вдигна очи и срещна погледа му.

— Не. Но с риск отново да бъда наречена „янки“, ще поръчам пиле.

— Добре. Може да опиташ от моята, за да разбереш какво изпускаш. Предлагат добро калифорнийско шардоне, подходящо и за риба, и за птиче месо. Има чудесен привкус.

Стела остави менюто и се наведе напред.

— Наистина ли знаеш това, или си измисляш?

— Обичам вино, затова го зная.

Облегна се назад, когато Лоугън махна на сервитьора. След като поръчаха, тя го погледна с присвити очи.

— Какво правим тук, Лоугън?

— Лично аз мисля да хапна вкусна морска котка и да пийна чаша добро вино.

— Досега проведохме няколко разговора, главно делови.

— Както и няколко спора — добави той.

— Вярно. Веднъж излязохме заедно и приятната разходка завърши с доста интимна случка.

— Понякога ми е забавно да те слушам, Червенокоске. Имам чувството, че говориш на чужд език. Подреждаш фактите, сякаш прокараваш пътека от плочи към нещо важно.

— Може би е така. Факт е, че сега седя тук с теб, на вечеря в ресторант. Преди двадесет и четири часа няхах подобни намерения. Отношенията ни са чисто професионални.

— Аха. Като заговорихме за това, новата ти система все още ме дразни.

— Много изненадващо. Впрочем днес следобед забрави да оставиш онази фактура на бюрото ми.

— Така ли? — Той повдигна рамене. — Сигурно съм я пхнал някъде.

— Имам предвид...

Стела замълча, когато сервитьорът донесе виното и показа на Лоугън етикета на бутилката.

— Това е. Нека дамата го опита.

Стела бавно доближи чашата до устните си, отпи глътка и повдигна вежди.

— Добро е... има чудесен привкус.

Лоугън се усмихна широко.

— Тогава да започваме.

— Исках да кажа — отново заговори тя, — че е разумно и полезно и за двамата ни да изградим приятелски взаимоотношения, но може би за никого от нас не би било добре да прераснат в нещо друго.

— Аха. — Лоугън опита виното на свой ред, взирайки се в нея със зелените си котешки очи. — Мислиш, че не бива да те целувам, защото не е разумно и полезно?

— Дойдох на ново място, започнах нова работа, доведох децата си в нова къща. Поставям тях преди всичко.

— Вярвам, че е така, но не вярвам това да е първата ти вечеря с мъж, откакто си загубила съпруга си.

— Предпазлива съм.

— Не бих го предположил. Как загина той?

— При самолета катастрофа, на връщане от командировка. Бях включила телевизора и чух новините. Не споменаха имена, но знаех, че става дума за самолета на Кевин. Знаех, че е сред жертвите още преди да ми го съобщят.

— Помниш с какво си била облечена, когато си чула новините, какво си правила, къде си стояла. — Говореше тихо и я гледаше право в очите. — Помниш всяка подробност от деня.

— Защо казваш това?

— Защото е бил най-ужасният ден в живота ти. Спомените ти за предишния и следващия се губят, но няма да забравиш дори една подробност от този ден.

— Прав си. — Интуицията му я изненада и трогна. — И ти ли си загубил някого?

— Не така, както предполагаш. Но нима жена като теб би се омъжила и би останала омъжена, ако целият ѝ свят не се върти около един мъж? Нещо изтръгва този център от живота ти и никога не ще го забравиш.

— Не мога. — Беше се запечатало в сърцето ѝ. — Това е най-точният и най-утешаващият израз на съчувствие, който съм получавала. Дано не те обидя като споделя, че съм изненадана.

— Не се обиждам толкова лесно. Загубила си бащата на децата си, но си им създала условия за живот, и то доста добри, което изисква усилия. Не си първата жена с деца, към която съм проявявал интерес. Уважавам майчинството и приоритетите, свързани с него. Но това не ми пречи, когато погледна над тази маса, да си те представям гола.

Стела зяпна за миг и отново затвори уста.

— Е, поне си откровен.

— Ако беше различен тип жена, досега да сме скочили в леглото. — Докато слушаше сподавения ѝ смях, той повдигна чашата си. Изчака, докато им сервираха предястието. — Но както стоят нещата... щом прекарваме приятна вечер заедно в ресторант, бих казал, че си от предпазливите жени.

— Искаш да кажеш от задръстените.

Лоугън се усмихна и я изгледа изпитателно.

— Човек никога не знае. Освен това и двамата работим за Роз, а аз не бих направил нищо, с което мога да ѝ навредя. Макар и непреднамерено. Ти имаш две деца, за които си загрижена. Не знам доколко си превъзмогнала загубата на съпруга си. Затова, вместо да те завлека в леглото, ще хапнем и ще си поговорим.

Стела поразмишлява няколко минути. Не откри нито една слабост в тази логика. Всъщност бе напълно съгласна с нея.

— Добре. Първо, за Роз. Аз също не бих направила нищо, с което мога да ѝ навредя. Затова, каквото и да се случи тук, нека се разберем занапред да бъдем учтиви един с друг, докато работим заедно.

— Не непременно учтиви, но ще разговаряме само за работа.

— Добре. Второ, момчетата ми са моят първи и последен приоритет. Не защото трябва да бъде така — добави тя, — а защото аз искам. Нищо няма да промени този факт.

— Ако мислех, че е възможно нещо да ги измести, не бих те уважавал толкова.

— Е... — Изчака само миг, защото отговорът му отново бе не просто откровен, а достоен. — Що се отнася до Кевин, много го обичах. Когато го загубих, сякаш бях разкъсана на две. Част от мен искаше да се предаде и да умре, а другата бе готова да преодолее скръбта и гнева и да продължи да живее.

— Нужна е смелост, за да продължиш.

Очите ѝ запариха и тя плахо си пое дъх.

— Благодаря. Трябваше да стъпя на крака. Заради децата и заради себе си. Никога няма да изпитвам към друг мъж точно същите чувства. Не мисля, че бих могла. Но това не означава, че няма да проявя интерес и влечение към никой друг. Не съм се обрекла на вечна самота.

Лоугън помълча няколко секунди.

— Как е възможно толкова разумна жена да изпитва емоционална привързаност към формуляри и фактури?

— Как е възможно толкова талантлив мъж да бъде толкова неорганизиран? — По-спокойна, отколкото бе очаквала, Стела с наслада хапваше от салатата си. — Отново минах покрай обекта на Доусън.

— А. Така ли?

— Знам, че има довършителни дейности, които трябва да почакаш, докато отmine студът, но държа да ти кажа, че си свършил добра работа. Не, не просто добра, а изключителна.

— Благодаря. Направи ли още снимки?

— Да. Ще използваме някои от тях — преди и след промените, в раздела за оформяне на градини в уебсайта, който проектирам.

— Без майтап.

— Напълно сериозно. Опитвам се да увелича приходите на Роз. Ако тя печели повече, и ти ще печелиш, Лоугън. Сайтът ще донесе повече поръчки на отдела ти. Гарантирам.

— Трудно е да намеря повод за възражение.

— Знаеш ли за какво ти завиждам най-много?

— За това, че съм изключителна личност.

— Не, в теб няма нищо изключително. За мускулите.

— Завиждаш ми, че имам мускули? Не мисля, че биха ти отивали, Червенокоске.

— Всеки път, когато започнеш проект у дома... в стария ми дом, трябваше да търся помощ. Имам идеи, може би не толкова гениални, колкото твоите, но мога да си представя това, което искам, и съм сръчна. Само тежката физическа работа не е за мен. Чувствам се неудовлетворена, защото много ми се иска да можех да върша всичко сама. А не мога. Затова ти завиждам, че имаш мускули, което означава, че ти можеш.

— Мисля, че независимо дали работиш, или даваш указания на други хора, постигаш това, което желаш.

Стела се усмихна над чашата си.

— Разбира се. Чух, че си купил къща, недалеч от имението на Роз.

— На около два километра.

Когато им донесоха основното ястие, Лоугън отрязва парче от морската си котка и го сложи в чинията ѝ. Стела втренчи поглед в рибата.

— Е... Хм!

— Сигурно казваш на децата си, че не могат да знаят дали нещо им харесва, докато не го опитат.

— Едно от предимствата да си възрастен е това, че можеш да говориш подобни неща, без самият ти да се вслушваш в тях. Все пак добре. — Подготвена за най-лошото, набоде малка хапка и я изяде. — Интересно — каза тя след миг, — няма вкус на котка. Поне какъвто бих предположила, че е вкусът на котешкото. Всъщност не е лошо.

— Започваш да се връщаш към южняшките си корени. Следващия път ще опиташ овесена каша.

— Не мисля. Вече я опитах. Впрочем сам ли работиш там? В своята градина?

— Почти винаги. Има чудесни леки хълмчета и добър наклон за оттичане. Част от старите дървета са от северната страна. Два прекрасни чинара и няколко ореха, диви азалии и планински лаври. От южната има открита тревна площ, предостатъчно място за цветни лехи и малък поток, който пресича задния край.

— А къщата?

— Какво?

— Къщата? Каква е тя?

— А, двуетажна дървена постройка. Може би е твърде голяма за мен, но я получих заедно със земята.

— След няколко месеца ще търся нещо подобно. Ако дочуеш, че има такава къща, обявена за продан, кажи ми.

— Разбира се, мога да направя това за теб. Как се чувстват децата у Роз?

— Чудесно, но все някога ще трябва да си потърсим собствено жилище. Важно е за тях. Не искам нищо претенциозно... не мога да си го позволя. Дори и да се нуждае от ремонт, нямам нищо против. Сръчна съм. И определено бих предпочела да живея в къща, която не е обитавана от духове.

Стела замълча, когато срещна въпросителния му поглед. Поклати глава.

— Сигурно съм замаяна от виното, защото не знам от къде ми хрумна това.

— Защо го каза?

— Видях... стори ми се, че виждам — поправи се тя — призрака, за който се говори, че живее в Харпър Хаус. В огледалото, в спалнята ми, малко преди да ме вземеш. Не беше Хейли. Тя влезе след секунди и се опитах да си внуша, че е било нейното отражение. Но не беше. В същото време едва ли е била друга жена... просто е невъзможно.

— Говориш, сякаш все още не си напълно убедена.

— Нарече ме „разумна жена“, не помниш ли? — Докосна слепоочието си. — Разумните жени не виждат призрци, нито пък ги чуват да пеят приспивни песни. И не усещат присъствието им.

— Как да го усещат?

— Странен хлад... просто някакво чувство. — Бързо разтърси рамене и се засмя. — Не мога да го обясня, защото противоречи на здравия разум. Но тази вечер бе много осезаемо. Кратко, но осезаемо. Долових враждебност. Не, не точно. „Враждебност“ е твърде силно казано. По-скоро неодобрение.

— Защо не поговориш с Роз за това? Може да ти разкаже историята, доколкото я знае.

— Навярно. Казваш, че ти никога не си я виждал?

— Никога.

— Или усещал?

— Не бих казал. Но понякога, докато работя, вървя в градината или копая, чувствам нещо. Засаждаш нещо и дори и да загине, част от него остава в почвата. Защо и човек да не оставя нещо след себе си?

Имаше върху какво да поразмишлява, но когато е посъсредоточена. Точно сега нямаше желание да мисли за друго, освен за вечерята и непринудения разговор, който водеха. А и първичното животинско привличане не бе за пренебрегване. Ако продължеше да се наслаждава на компанията му и това привличане не изчезнеше, накрая щяха да се озоват в леглото.

Представи си неизбежните последици и усложнения. Техният свят бе малък. Работеха за един и същ човек в една и съща фирма. В подобна атмосфера двама души не можеха да имат зряла връзка, без всички около тях да разберат.

Не биваше да забравя *това*, както и колко неловко би се чувствала, ако личният ѝ живот стане обществено достояние.

След вечеря повървяха пеш до Бийл стрийт, за да погледат вечерния карнавал. Туристи, жители на Мемфис, решили да излязат, двойки и младежки компании бродеха по улиците, осветени от неонов лампи. През вратите звучеше музика и цели тълпи влизаха и излизаха от магазините.

— Преди време тук е имало клуб, наречен „Монарх“. Трудно ли ти е да ходиш с тези обувки?

— Не.

— Добре. Впрочем имаш страхотни крака.

— Благодаря. Имам ги от години.

— Точно на гърба на клуба — продължи той — имало погребално бюро. За собствениците било лесно да се отърват от трупове след престрелки.

— Това ли е било най-характерното за Бийл стрийт?

— О, имало е и много други неща. Блус, рок... тук е домът и на двете. Вуду, комар, секс, скандали, контрабанда на уиски, кражби и убийства.

Музиката, която се носеше от един клуб, заглуши думите му и силна миризма на типични за Юга пържени храни лъхна Стела.

— Всичко това се е случвало точно тук — отново заговори Лоугън. — Но и сегашният карнавал е забавно зрелище.

Застанаха сред насъбралите се на тротоара хора, които гледаха как три момчета изпълняват акробатични номера в средата на улицата.

— И аз мога да правя това.

Стела кимна към едно от момчетата, което измина на ръце разстоянието до кутията, в която събираха пари.

— Аха.

— Мога. Няма да го демонстрирам тук, но наистина мога. Шест години тренирах спортна гимнастика. Мога да се сгъвам надве като парче мек кашкавал. Е, вече не толкова мек, но едно време...

— Да ме възбудиш ли искаш?

Тя се засмя:

— Не.

— Значи е просто страничен ефект. Ще ми покажеш ли как го правиш?

— Може, но когато съм облечена по-подходящо.

— Наистина се *опитваш* да ме възбудиш.

Стела отново се засмя и се загледа в акробатите. Най-сетне Лоугън остави пари в кутията и продължиха по тротоара.

— Коя е Бети Пейдж и защо продават тениски с нейна снимка?

Лоугън внезапно спря.

— Сигурно се шегуваш.

— Не.

— Като че ли не си живяла на север, а в пещера. Бети Пейдж, легендарната сексбогиня от петдесетте.

— Откъде знаеш? Дори не си бил роден тогава.

— Държа да познавам културната история на страната си, особено факти, свързани с прелестни жени, които се събличат. Погледни това лице. Съседката с тяло на Венера.

— Едва ли е можела да ходи на ръце — подметна Стела и продължи с нехайна походка, когато той се засмя.

Вървяха ту по единия, ту по другия тротоар, докато въздействието на виното отшумя и тежестта в стомаха ѝ след обилната вечеря изчезна. Той се опита да я изкуши с предложение за блус клуб, но след кратка вътрешна дилема Стела поклати глава:

— Наистина не мога. Вече се забавих повече отколкото бях предвидила. Утре ще имам натоварен ден, а и твърде дълго ангажирах Роз тази вечер.

— Ще го запазим за друг път.

— Ще добавя и блус клуб към списъка си с неща, които не бива да пропускам. Тази вечер сложих достатъчно отметки. Бийл стрийт и морска котка. Вече съм истинска южнячка.

— Още малко и ще започнеш сама да пържиш рибата и да слагаш фъстъчени ядки в кока-колата си.

— Защо да слагам фъстъци в кока-колата си, за бога? Няма значение. — Махна с ръка, докато излизаха от града с колата. — Южняшки навик. Какво ще кажеш, ако споделя, че прекарах чудесна вечер?

— Радвам се.

„Не беше толкова сложно — осъзна тя, — нито пък скучно или стресиращо.“ Поне през първите няколко минути. Почти бе забравила

какво е да чувства едновременно спокойствие и приятно вълнение в компанията на мъж.

Или да се пита — нямаше смисъл да отрича, че ѝ хрумват подобни мисли — какво би било да усети как тези едри, задебели от работа длани се плъзгат по тялото ѝ.

Роз бе оставила запалени лампи заради нея. На площадката отпред, във фойето и в спалнята ѝ. Видя светлината им, докато се приближаваха към къщата. Това бе продиктувано от майчински инстинкт. „По-скоро сестрински“, помисли си Стела, защото Роз не бе достатъчно възрастна, за да ѝ бъде майка.

Майка ѝ беше твърде заета със собствения си живот и интереси, за да мисли за незначителни подробности като лампата на площадката. Може би затова самата тя се безпокоеше твърде много за тях.

— Невероятно красива къща — каза Стела. — Цялата свети нощем. Нищо чудно, че Роз я обича толкова.

— Няма друга като нея. Когато дойде пролетта, градините просто те карат да онемееш.

— Трябва да ги превърне в туристическа атракция.

— Преди време развеждаше туристи веднъж годишно, но не и откакто разкара онзи негодник Кларк. Няма да повдигна въпроса пред нея. Ако желае да поднови тази дейност, ще го направи.

Вече познаваше стила му и изчака, докато заобиколи колата и отвори вратата ѝ.

— Нямам търпение да видя градините в цялото им великолепие. Благодарна съм за шанса да поживея тук известно време и децата ми да научат нещо за местните традиции.

— Има още една традиция. Целувката за лека нощ.

Този път той се приближи по-бавно и ѝ остави миг очакване. Чувствените тръпки тъкмо започваха да танцуват по кожата ѝ, когато устните му срещнаха нейните.

После, препускайки, прокараха пътека до корема ѝ, до гърлото ѝ, след като езикът му обходи устните ѝ и се плъзна между тях. Плъзна ръце през косите ѝ, по раменете ѝ и надолу към ханша ѝ, където ги задържа дълго.

„Мускули — помисли си тя, замаяна. — Господи, определено ги има.“ Сякаш усещаше допира на нагорещена гладка стомана. Той се раздвижи и я притисна между себе си и вратата. Докато стоеше

заклещена там и езикът му навлизаше в устата ѝ, Стела се почувства уязвима, опиянена и тръпнеща от желание.

— Почакай — промълви тя. — Почакай!

— Нека първо довърша това.

Лоугън искаше много повече, но вече знаеше, че трябва да се задоволи с една целувка. Затова не бързаше тя да свършва. Устните ѝ бяха неустойими, а лекият трепет в тялото ѝ безмилостно разпалваше еротични усещания. Представи си как ненаситно поглъща тази чувственост или вкусва от нея на малки хапки, докато обезумее от наслада.

Когато се отдръпна назад, замъглените ѝ очи го накараха да повярва, че можеше да стори и двете неща — друг път, на друго място.

— Има ли смисъл да се преструваме, че ще спрем дотук?

— Не мога...

— Нямам предвид тази нощ — увери я той, когато я видя смутено да хвърля поглед към вратата.

— Тогава прав си, няма смисъл.

— Добре.

— Но не мога безразсъдно да се впусна в подобна авантюра. Трябва да...

— Да планираш — довърши Лоугън. — Да организираш.

— Не си падам по спонтанните постъпки, а и подобна спонтанност е почти невъзможна, когато имаш... две деца.

— Тогава планирай. Организирай. И ми кажи, когато си готова. Аз мога да бъда спонтанен. — Отново я целуна, а коленете ѝ се подкосиха и тя едва се задържа на крака. — Имаш телефонните ми номера. Обади ми се. — Отдалечи се на крачка от нея. — Влез, Стела. Традицията повелява не само да целуна момичето, а и да изчакам, докато влезе, преди да си тръгна, питайки се кога ще имам шанса да го сторя отново.

— Лека нощ.

Стела влезе вътре, изтича нагоре по стълбите и забрави да угаси лампите. Все още сякаш летеше, когато тръгна по коридора, затова приспивната песен стигна до съзнанието ѝ едва на две крачки от спалнята на синовете ѝ.

Измина разстоянието с един скок. Този път наистина видя силуета, блясъка на русите коси на слабата светлина и очите, които се

вгледаха в нейните.

Студът я връхлетя като удар, внезапен и гневен. След миг и той, и жената изчезнаха.

Олюлявайки се, тя се втурна към двете легла, погали косите на Гевин и Люк и докосна бузите и раменете им, както правеше, когато бяха съвсем малки. Това бе начинът една разтревожена майка да се убеди, че детето ѝ диша.

Паркър лениво се обърна на другата страна, поздрави я с ръмжене и тупване с опашка и отново заспа.

„Той ме усеща, познава мириса ми. Дали и с нея е същото? Защо не лае по нея? Или просто съм загубила ума си?“

Пригответи се за лягане, взе одеяло и възглавница и се върна в спалнята на синовете си. Настани се между тях и прекара нощта там, за да ги пази от немислимото.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Роз бе в оранжерията и поливаше касетки с едногодишни растения, които бе подготвила през зимата. Скоро трябваше да ги изложи за продан. Дълбоко в себе си винаги тъгуваше, че няма да ги засади самата тя. И знаеше, че не за всяко от тях ще бъдат полагани добри грижи.

Някои щяха да бъдат напълно забравени и да загинат, други щяха да получават твърде много или недостатъчно слънчева светлина. Сега бяха зелени, красиви и изпълнени с живот.

И нейни.

Трябваше да ги остави да поемат по свой път, както синовете си, и да се надява, че ще разгърнат потенциала си, ще разцъфтят и разкрият цялата си красота.

Липсваха ѝ нейните малки момчета. Още повече сега, когато си бе припомнила какво е в дома ѝ да има детски смях и разтурия. Близкото присъствие на Харпър ѝ помагаше, понякога толкова много, че ѝ беше трудно да престане да разчита на подкрепата му.

Но етапът, на който ѝ принадлежеше изцяло, бе минало. Макар и да живееше достатъчно близо, за да я чуе, когато го повика, и често да работеха заедно, никога вече нямаше да е само неин.

Трябваше да се задоволи с редки гостувания, телефони обаждания и писма по електронната поща от другите си синове. И с мисълта, че са щастливи, докато изграждат собствения си живот. Тя им бе дала почва, в която да пуснат корени, беше ги отгледала, възпитала и позволила да следват пътя си.

Не желаше да бъде от властните, задушаваци майки. Синовете, както и растенията се нуждаеха от пространство и въздух. Но понякога ѝ се искаше да се върне с десет, дори двадесет години назад и да задържи безценните момчета при себе си малко по-дълго.

„Сантименталността навява само тъга“, напомни си тя и спря водата точно когато в оранжерията влезе Стела.

Роз вдъхна с наслада от топлия въздух.

— Нищо не може да се сравни с мириса на влажна почва, нали?

— Не и за хора като нас. Погледни тези невени. Моментално ще се разграбят. Липсваше ми тази сутрин.

— Искях да дойда рано. Следобед трябва да отида на сбирка на градинарския клуб. Реших да подреда десетина средно големи саксии на централно място.

— Добра реклама. Просто исках отново да ти благодаря, че гледа момчетата ми снощи.

— Беше забавно. Много. Ти добре ли прекара?

— Чудесно. Ще бъде ли проблем за теб, ако с Лоугън се виждаме?

— Защо да бъде?

— При обстоятелството, че работим заедно...

— Зрелите хора имат право да живеят живота си при всякакви обстоятелства. И двамата сте необвързани зрели хора. Предполагам, че самите вие трябва да решите дали има някакъв проблем да се виждате.

— И двете използваме израза „да се виждаме“ като евфемизъм.

Роз започна да изправя стъблата на няколко петунии.

— Стела, ако не искаше да правиш секс с мъж, който изглежда като Лоугън, бих се разтревожила за теб.

— Тогава няма за какво да се тревожиш. Все пак държа да ти кажа... Работя за теб и живея в къщата ти, така че държа да ти кажа, че не съм лекомислена жена.

— Сигурна съм, че не си. — Роз вдигна поглед за миг. — Ти си твърде предпазлива, твърде целенасочена и отговорна, за да бъдеш лекомислена с мъжете.

— Тактичен начин да ме наречеш „задръстениячка“.

— Не точно. Но ако беше лекомислена, и това щеше да си бъде твоя работа. Нямах нужда от моето одобрение.

— Искам да го получа... защото работя за теб и живея в дома ти. И защото те уважавам.

— Е, добре. — Роз се премести до импациенсите. — Имаш го. Една от причините да настоявам да живееш в къщата беше желанието ми да те опозная отблизо, в личен план. Когато те назначих, аз ти дадох нещо много важно за самата мен. Така че ако след първите няколко седмици бях решила, че не си от типа хора, които харесвам и

уважавам, щях да те уволня. Не е толкова трудно да се намери компетентен служител.

— Благодаря. Предполагам, че е така.

— Ще внесе някои от вече засадените мушката. Така ще си спестя време и усилия, а имаме предостатъчно от тях.

— Кажете ми колко и ще направя промени в каталога. Роз, исках да поговорим за още нещо.

— Говори — подкани я Роз и започна да избира растения.

— За призрака.

Роз повдигна розово мушкато и го огледа от всички страни.

— Какво за нея?

— Струва ми се глупаво да обсъждам тази тема, но... Чувствала ли си се някога застрашена от нея?

— Застрашена? Не. Не бих употребила толкова силна дума. — Сложи мушкатото в пластмасова касетка и избра друго. — Защо?

— Защото, както се досещаш, аз я видях.

— Не е неочаквано. Печалната невеста спохожда майки и малки момчета. От време на време и момичета. Самата аз я виждах понякога, когато бях малка, а след раждането на момчетата — доста често.

— Кажете ми как изглежда.

— Висока е долу-горе колкото теб. — Докато говореше, Роз продължаваше да избира мушката за градинарския клуб. — Слаба. На около двадесет и шест-седем години, предполагам, въпреки че е трудно да се каже. Не изглежда добре. Дори за призрак — добави тя с вяла усмивка. — Впечатлението ми е, че някога е притежавала завидна красота, но известно време е била болнава. Руса е, очите ѝ са сиво-зеленикави. И много тъжни. Облечена е със сива рокля... или поне изглежда сива и виси на нея като на закачалка, сякаш е измършавяла.

Стела въздъхна.

— Точно нея видях. Звучи налудничаво, но я видях.

— Трябва да се чувстваш поласкана. Рядко се явява на хора извън семейството... доколкото съм чувала. Няма от какво да се страхуваш, Стела.

— Но се изплаших. Снощи, когато се прибрах и влязох да нагледам момчетата, първо я чух. Пее някаква приспивна песен.

— „Синя лавандула“. Това би могло да се нарече „запазена марка“. — Роз извади малка ножица и отрязва хилаво разклонение. —

Доколкото съм чувала, не е говорила на никого, но вечер пее на децата в къщата.

— „Синя лавандула“. Да, точно така. Чух я и се втурнах в стаята. Беше застанала между леглата им. Погледна ме. Беше само за секунда, но в очите ѝ нямаше тъга, Роз, имаше гняв. Врълхлетя ме студена вълна, сякаш тя хвърли нещо към мен. Не както друг път, когато просто усещах студ.

Заинтригувана, Роз се вгледа в лицето на Стела.

— Няколко пъти имах чувството, че съм я ядосала. Просто промяна на тона. Точно както го описа, предполагам.

— Случи се.

— Вярвам ти, но доколкото си спомням, почти винаги беше кротка и миловидна. Приемах редките ѝ моменти на гняв просто като мрачни настроения. Предполагам, че призраците също ги имат.

— Предполагаш, че призраците също имат мрачни настроения — бавно повтори Стела. — Просто не разбирам подобни твърдения.

— Хората изпадат в тях, нали? Защо това да се променя след смъртта им?

— Добре — каза Стела след миг. — Ще се опитам да помисля по въпроса, сякаш не е пълна лудост. Може би не одобрява присъствието ми в къщата.

— През последните стотина години Харпър Хаус е имала много обитатели и гости. Би трябвало да е свикнала. Ако предпочиташ, се премести в другото крило...

— Не, не виждам какво би било по-различно. Въпреки че снощи бях толкова разтревожена, че спях в стаята на момчетата, гневът ѝ не бе насочен към тях, а само към мен. Коя е била?

— Никой не знае със сигурност, но въпреки че я наричат Печалната невеста, има предположения, че е била слугиня, дойка или гувернантка. Моята теория е, че някой от мъжете в къщата я е прелъстил и вероятно изоставил, след като е забременяла. Привързана е към децата, следователно е логично да е била свързана с тях. Почти е сигурно, че е умряла в къщата или близо до нея.

— Има архиви, нали? Семейна Библия, актове за раждане и смърт, снимки, печати, каквото и да е.

— О, купища.

— Бих искала да ги прегледам, ако нямаш нищо против. Ще се опитам да открил коя е. Искам да зная с кого или с какво си имам работа.

— Добре. — С ножицата в ръка, Роз опря юмрук на хълбока си. — Странно е, че досега никой не е опитал, включително и аз. Ще ти помогна. Ще бъде интересно.

— Това е страхотно! — Хейли огледа масата в библиотеката, където Стела бе подредила семейни албуми, дебела Библия, кашоните със старите архиви, лаптопа си и няколко тетрадки. — Сякаш сме екипът на Скуби Ду.

— Не мога да повярвам, че и ти си я виждала, а не си ни казала нищо.

Хейли продължи да обикаля из стаята.

— Мислех, че ще ме вземете за смахната. А и освен това един-единствен път, забелязах жената само за миг с периферното си зрение. — Сложи ръка до слепоочието си. — Никога не бях виждала истински призрак. Това е супер.

— Радвам се, че на една от нас ѝ е забавно.

Наистина бе така. Двамата с баща ѝ обожаваха книгите и бяха превърнали хола си в нещо подобно на библиотека — с претъпкани рафтове и няколко дълбоки кресла.

Беше красива и уютна стая.

Но тази тук бе *истинска* библиотека. Етажерки за книги от масивно тъмно дърво обграждаха високите прозорци и се издигаха покрай стените, а върху подиум стоеше дълга маса. Навярно имаше стотици книги, но всичко това не вдъхваше страхопочитание, защото бе съчетано с успокояващия зелен цвят на стените и топлия сив гранит на камината. Харесваха ѝ големите черни свещници и подредените на групи семейни снимки над камината.

Тук-там бяха разпръснати още снимки и вещи. Интересни украшения: купи, статуетки и кристален часовник с куполовидна форма. Цветя, разбира се. Почти във всяка стая в къщата имаше цветя. Тук бяха лалета с тъмновиолетови чашки, които сякаш извираха от широка прозрачна ваза.

Бе пълно с кресла с кожена тапицерия в нежен бледожълт цвят, имаше дори един диван. Въпреки че полилеят в средата на тавана осветяваше етажерките, имаше още лампи, чиито абажури изглеждаха от рисувано стъкло. Килимите с причудливи шарки на екзотични птици покрай кантовете изглеждаха доста стари.

Не можеше да си представи какво е да си собственик на такава стая, още по-малко да знаеш как да я обзаведеш, за да е толкова... единствената дума, която ѝ хрумна, бе „великолепна“... и все пак уютна като малката библиотека в нейния бивш дом.

Но Роз знаеше. Според Хейли, Роз беше „бомба“ във всяко отношение.

— Мисля, че това е любимата ми стая в къщата — реши тя. — Разбира се, така си мисля за всяка, след като за първи път прекарам пет минути в нея. Но тази наистина е върхът, като снимка от описание „Живот на юг“, но с акцент върху думата живот. Човек спокойно може дори да подремне на дивана.

— Разбирам какво искаш да кажеш. — Стела остави албума със снимки, който разглеждаше. — Хейли, не забравяй, че не бива да споменаваши нищо пред децата.

— Разбира се. — Хейли се върна до масата и най-сетне седна. — Хей, защо не проведем сеанс? Ще бъде малко страховито, но интересно.

— Все още не съм откачила чак толкова — отвърна Стела и извърна глава, когато влезе Дейвид.

— Подкрепление за ловците на духове — съобщи той и сложи подноса на масата. — Кафе, чай, бисквити. Хрумна ми да направя специалния си сладкиш за ангели, но реших, че ще го приемете като подигравка.

— Смешно ли ти се струва?

— Дяволски. Но съм готов и аз да запретна ръкави и да се поровя във всичко това. Ще бъде чудесно най-сетне тя да има име. — Докосна компютъра на Стела. — Защо си го донесла?

— За бележки. Информация, факти, разсъждения. Не зная, за първи ден съм на тази работа.

Роз влезе с кашон върху количка. На бузата ѝ имаше петно от прах, а по косите ѝ — копринени нишки от паяжина.

— Домашното счетоводство от тавана. Има и още, но това е достатъчно за начало. — Стовари кашона на масата и се усмихна. — Ще бъде истински забавно. Не зная как не съм се сетила по-рано. Откъде искате да започнем?

— Предложих да проведем сеанс — заговори Хейли. — Може би сама ще ни разкрие коя е и защо духът ѝ, така да се каже, е заклещен в това ниво на съществуване. Такава е участва на призраците. Намират се като в капан и понякога дори не знаят, че са мъртви, не ви ли побиват тръпки?

— Сеанс. — Дейвид потри ръце. — Къде ли оставих тюрбана си?

Когато Хейли избухна в гръмогласен смях, Стела тропна с пръсти по масата.

— Нека се опитаме да се владеем, когато ни е смешно. Предлагам да започнем с нещо по-земно. Например да установим кога точно е живяла.

— Никога не ми е хрумвало — замислено сподели Дейвид, — но съм съгласен. Не бих излязъл с гадже, което се облича така.

— Да познаем кога е живяла по дрехите ѝ — предложи Стела и му хвърли укорителен поглед. — Ще отгатнем поне приблизително по кое време е била на този свят.

— Модата ще ни помогне — кимна Роз и си взе бисквита. — Добра идея.

— Умна — съгласи се Хейли. — Но не забелязах с какво е облечена, изчезна много бързо.

— Сива рокля — намеси се Роз. — С високо деколте. Дълги ръкави.

— Може ли някой от нас да скицира? — попита Стела. — Аз съм добре с правите линии и извивките, но пълна трагедия с фигурите.

— Роз е твоят човек.

Дейвид потупа Роз по рамото.

— Можеш ли да я нарисуваш, Роз? По памет?

— Мога да опитам, разбира се.

— Купих тетрадки.

Стела подаде една на Роз и я накара да се усмихне.

— Разбира се. Бих се обзаложила, че всички моливи са идеално подострени. Също като в първия учебен ден.

— Иначе се пише трудно. Дейвид, докато тя е заета с това, разкажи ни за своите преживявания с... засега ще я наричаме Печалната невеста.

— Имал съм само няколко, и то когато бях дете и идвах тук да си играя с Харпър.

— Какво си спомняш за първия път?

— Човек никога не забравя първия си път. — Намигна ѝ, седна и си наля кафе. — Бях дошъл на гости с пренощуване и се преструвахме на заспали, за да не влезе Роз и да се разфучи. Шепнехме...

— Така си мислеха винаги — обади се Роз, докато нахвърляше скицата.

— Мисля, че беше пролет. Спомням си, че прозорците бяха отворени и полъхваше лек вятър. Навярно е било около девет. Запознах се с Харпър в училище и въпреки че беше с един клас назад от мен, веднага си допаднахме. Познавахме се от няколко седмици, когато дойдох да спя тук. И така, говорехме си в тъмнината — шепнешком, както мислехме — и той ми разказа за призрака. Реших, че си съчинява, за да ме изплаши, но се закле в зениците на очите си, че е истина и че я е виждал много пъти. Сигурно сме заспали. Помня, че се събудих, защото усетих нечия ръка да ме гали по главата. Предположих, че е Роз, и бях малко смутен. Затова повдигнах единия си клепач да видя. — Дейвид отпи кафе и присви очи, докато ровеше в паметта си. — И я видях. Премести се до леглото на Харпър и се наведе над него като майка, която целува детето си за лека нощ. После отиде в другия край на стаята. В ъгъла имаше люлеещ се стол. Седна и започна да се люлее и да пее. — Остави чашата си. — Не зная дали съм издал някакъв звук или съм се раздвижил, но погледна право към мен — усмихна се. Мислех, че плаче, но се усмихна. И сложи пръст пред устните си, за да ми каже да си мълча. След миг изчезна.

— Какво направи ти? — прошепна Хейли, поразена.

— Завих се презглава и останах така до сутринта.

— Изплаши ли се от нея? — попита Стела.

— Деветгодишно момче, видяло призрак... при това доста чувствително по натура. Но страхът ми не трая дълго. На сутринта вече го приемах като сън, и то хубав. Тя ме галеше и ми пееше. И беше красива. Нямаше дрънчене на вериги и зловещи викове. Приличаше на ангел, така че не се боях от нея. Споделих с Харпър и той каза, че

сигурно сме братя, защото никой от другите му приятели не я е виждал. — Усмихна се, унесен в спомени. — Почувствах се много горд и няхах търпение да я зърна отново. Видях я още няколко пъти, но когато станах на тринадесет... посещенията, така да ги наречем, престанаха.

— Говорила ли ти е някога?

— Не. Само пееше. Една и съща песен.

— Само в спалнята ли я виждаше? Нощем?

— Не. Веднъж всички си направихме палатков лагер отзад. Беше лято, горещо и пълно с буболечки, но не оставихме Роз на мира, докато не ни позволи. Не издържахме цялата нощ, защото Мейсън поряза крака си на един камък. Помниш ли, Роз?

— Да. В два часа през нощта натоварих четирите хлапета в колата, за да откарам едното от тях в спешното отделение за шевове.

— Разпънахме палатката малко преди залез в западния край на имението. В десет на всички ни се гадеше от хотдог и сладкиши и се плашихме с историите за призраци, които си разказвахме. Летяха светулки — продължи той с притворени очи. — Наближаваше краят на лятото и бе задушно. Всички се бяхме съблекли по бельо. По-малките заспаха, но ние с Харпър останахме будни до по-късно. Доста по-късно. Навярно съм задрямал, защото следващото, което си спомням, е, че Харпър разтърсваше рамото ми. „Ето я там“, каза и я видях да се разхожда из градината.

— Господи! — промълви Хейли и се приближи към Дейвид, а Стела продължаваше да пише на компютъра. — Какво стана по-нататък?

— Харпър просъска в ухото ми, че трябва да я проследим, а аз се опитах да го разубедя, без да жертвам мъжката си чест. Другите се събудиха и Харпър каза, че тръгва, а ние можем да си стоим в лагера, щом сме страхливи кутрета.

— Не се и съмнявам, че веднага сте скочили — отбеляза Стела.

— Момче в компанията на други момчета не би се примирило да го наричат „страхливо кутре“. Всички тръгнахме. Мейсън беше на не повече от шест, но заприпка след нас, опитвайки се да ни настигне. Луната светеше и ние виждахме жената, но Харпър каза, че трябва да стоим на разстояние, за да не ни забележи тя. Кълна се, беше съвсем тихо. Дори едно листо не трепваше. Тя не издаваше никакъв звук,

докато вървеше по пътеките и през храстите. В онази нощ в нея имаше нещо различно. Едва много по-късно осъзнах какво.

— Какво? — Задъхана, Хейли се наведе напред и сграбчи ръката му. — Какво беше различното?

— Косите ѝ бяха разпуснати. По-рано винаги ги носеше прихванати високо, и от върха на главата ѝ се спускаха старомодни масури. Но в онази нощ бяха разпилени по гърба и раменете ѝ. И бе облечена с нещо бяло и ефирно. Изглеждаше точно като призрак — повече от всякога. И се страхувах повече, отколкото първия и всеки следващ път. Издигна се над пътеката и запристъпва над цветята, без да ги докосва. Чувах учестеното си дишане и навярно съм забавил крачките си, защото Харпър вървеше далеч напред. Тя отиваше към старите конюшни и някогашния гараж за файтони.

— Който сега е къщата за гости? — почти изпищя Хейли. — Където живее Харпър?

— Да. Тогава все още не живееше там — добави той със смях. — Нямаше и десет години. Тя вървеше към конюшните, но трябваше да заобиколи гаража отдясно. Затова се спря, завъртя се и погледна назад. Застинах и сигурно съм пребледнял като платно.

— Разбира се! — прочувствено възкликна Хейли.

— Сякаш бе обезумяла и ми се струваше по-страховита от мъртвец. Преди да реша дали да изтичам след Харпър или да се втурна назад като страхливо кутре, Мейсън се разпищя. Помислих, че му е сторила нещо, и самият аз едва не изпищях. Но Харпър веднага дотича. Оказа се, че Мейсън е стъпил на остър камък и е порязал стъпалото си. Когато отново погледнах към старите конюшни, тя беше изчезнала. — Замълча, потръпна и тихо се засмя. — Тръпки ме побиват.

— И мен — плахо сподели Хейли.

— Направиха му шест шева. — Роз повдигна бележника срещу Стела. — Ето как я виждам аз.

— Това е тя. — Стела разгледа скицата на слабата жена с тъжни очи. — Така ли изглеждаше, когато я виждаше ти, Дейвид?

— Да, освен в онази нощ.

— Хейли?

— Доколкото мога да кажа.

— Същата е и при мен. Тук е с доста семпла вталена рокля с високо деколте и копчета отпред. Добре. Ръкавите са леко бухнали над лактите и тесни надолу до китката. Полата е права в ханша, а след това се разширява. Косите ѝ са къдрави, с много масури, вързани на върха на главата. Ще направя проучване в интернет за модата, но явно е след 1860-а, нали? Тогава са се носели кринолини като на Скарлет О'Хара. И преди 1920-а, когато са се появили по-късите поли.

— Мисля, че е около края на деветнадесети век — заявя Хейли, но сви рамене, когато всички втреничаха погледа в нея. Зная много безполезни неща. Прилича на така наречения стил „пясъчен часовник“. Искам да кажа, че макар тя да е много слаба, напомня за този стил. Деветдесетте години на деветнадесети век.

— Браво! Добре, все пак да проверим.

Стела написа нещо на клавиатурата.

— Трябва да отида до тоалетната. Дано не намерите нещо важно, преди да се върна. — И Хейли побягна навън, доколкото позволяваше състоянието ѝ.

Стела прегледа изредените сайтове и избра един за дамската мода през 90-те години на XIX век.

— Късновикториански стил — заяви тя, щом прочете текста и разгледа снимките. — „Пясъчен часовник“. Тези тук изглеждат малко по-екстравагантни, но мисля, че идеята е същата. — Премина към края на десетилетието и началото на двадесети век. — Не, вижте, ръкавите са доста бухнали в раменете. Наричат се *буфан*, а корсажите на дневните рокли са малко по-прилепнали. — Върна назад. — Не, тук полите са с басти. Мисля, че Хейли има право. Някъде около 1890-а.

— Деветдесетте години на деветнадесети век? — Хейли се втурна в библиотеката. — Точка за мен.

— Не бързай. Ако е била слугиня — напомни им Роз, — е възможно да не се е обличала по последна мода.

— По дяволите!

Хейли изтри мислено точката си.

— Но дори и да е така, можем да кажем, че е живяла между 1890-а и 1910-а — предположи Стела. — Ако тръгнем от това и приблизителната ѝ възраст, около двадесет и пет години, заключението е, че е родена между 1865-а и 1885-а. — Въздъхна тежко. — Твърде дълъг период и доста голяма вероятност за грешка.

— Косата — каза Дейвид. — Дори да е била слугиня и да е износвала чужди дрехи, нищо не би ѝ попречило да си прави модерни прически.

— Отлично. — Стела отново въведе дума и прегледа сайтовете. — Добре. Дамската прическа „Хибсън“, или пригладен помпадур, е станала популярна след 1895-а. Ако приемем, че прическата на нашата героиня е била модерна за времето си, ще стесним отрязъка между 1890-а и 1895-а или, да кажем, до 98-а, ако е изоставала малко. Тогава можем да приемем, че е починала през това десетилетие на... между двадесет и две и двадесет и четири години.

— Първо, семейната Библия — реши Роз. — От нея ще разберем дали някоя от жените в семейство Харпър, дъщеря или съпруга, от същата възрастова група е починала тогава.

Придърпа я към себе си. Подвързията бе от черна кожа със сложни релефни шарки. Някой, Стела предположи, че самата Роз — редовно я забърсваше и лъскаше.

Роз прегледа семейното родословие.

— Започва от 1793-а с брака на Джон Андрю Харпър и Фиона Макрой. Посочени са рождените дати на осем деца.

— Осем? — Хейли ококори очи и сложи ръка на корема си. — Мили боже!

— Ти го каза. Шест от тях са доживели до пълнолетие — продължи Роз. — Оженили са се и са се множили, множили, множили... — Внимателно прелисти страниците. — Ето тук има няколко женски рожби, родени от браковете на Харпър между 1865-а и 1870-а. Една от тях, Алис Харпър Дойл е починала при раждане през октомври 1893-а, на двадесет и две годишна възраст.

— Ужасно — каза Хейли. — Била е по-млада от мен.

— И вече е раждала два пъти — изтъкна Роз. — Тежка е била съдбата на жените преди Маргарет Сангър^[1].

— Но в тази къща ли е живяла? — попита Стела. — Тук ли е умряла?

— Вероятно. Омъжила се е за Даниъл Франсис Дойл, от Начес, през 1890-а. Може да видим годината в смъртния ѝ акт. Открих още три жени, починали през този период, но възрастта не отговаря. Да видим. Алис е била най-малката сестра на Реджиналд Харпър. Имал е още две, никакви братя. Щял е да наследи къщата и имението.

Разликата му с всяка от сестрите е голяма. Вероятно е имало помятания. — Хейли издаде тих звук и Роз я погледна. — Не искам да те разстройвам.

— Добре съм, добре съм — каза тя и дълбоко си пое дъх. — Значи Реджиналд е бил единственият наследник от мъжки пол от този клон на родословното дърво?

— Да. Много братовчеди. Имението е щяло да бъде населено от някого от тях след смъртта му, но е имал син... Няколко дъщери и най-сетне син, през 1892-а.

— А жена му? — попита Стела. — Може би е тя.

— Не. Живяла е до 1925-а. Преклонна възраст.

— Тогава първо ще направим проучване за Алис — реши Стела.

— И ще видим какво ще изровим за слугините през периода. Не бих се изненадала, ако открием, че Реджиналд се е забавлявал с някоя дойка или камериерка, докато съпругата му е била бременна. Като имаме предвид, че е бил мъж...

— Хей! — обидено извика Дейвид.

— Извинявай, скъпи. Да кажем, че е бил мъж от фамилията Харпър, а през този период мъжете с високо обществено положение са имали любовници и без колебание са лягали със слугините си.

— Така е по-добре донякъде, но не съвсем.

— Сигурни ли сме, че той и семейството му са живели тук през дадения период?

— В Харпър Хаус винаги е живял някой от фамилията — отговори Роз на Стела. — Доколкото си спомням от семейната ни история, Реджиналд е бил този, при когото са преминали от газени лампи на електричество. Най-вероятно е останал тук до смъртта си през... — Направи справка в книгата. — ... 1919-а. Къщата е била наследена от сина му — Реджиналд младши, който се е оженил за Елизабет Харпър Маккинън, четвърта братовчедка, през 1916-а.

— Добре, значи първо проверяваме дали Алис е умряла тук и преглеждаме архивите, за да разберем дали е имало слугиня на точната възраст, починала през периода. — Стела записваше точките от плана за проучването в тетрадката си. — Роз, знаеш ли кога са започнали... да ги наречем „явяванията“ поради липса на по-подходяща дума?

— Не, и едва сега осъзнавам, че е странно. Би трябвало да знам повече. Историята на фамилията Харпър се предава от поколение на

поколение — устно и писмено. Но що се отнася до призрака, който, доколкото зная, броди тук повече от столетие, не помня почти нищо друго, освен че баща ми я наричаше Печалната невеста.

— Какво знаеш за нея?

Стела се подготви да води записки.

— Как изглежда, и песента, която пее. Виждах я като дете, когато идваше в стаята ми да пее онази приспивна песен, както при предишните поколения. Бях... спокойна. Тя излъчваше нежност. От време на време се опитвах да я заговоря, но мълчеше. Само се усмихваше. Понякога заплакваше. Благодаря, скъпи — каза Роз, когато Дейвид ѝ наля още кафе. — На тринадесет престанах да я виждам и не се сещах за нея твърде често. Като тийнейджърка умът ми бе зает с други неща. Но си спомням следващия път, когато я видях.

— Не ни дръж в напрежение — подкани я Хейли.

— Случи се в началото на лятото, през юни. С Джон бяхме женени отскоро, и живеехме тук. Вече бе горещо, една от онези задушни летни нощи, в които въздухът е тежък като мокро одеяло. Не можех да заспя и излязох от прохладната къща в горещата градина. Бях неспокойна и раздразнителна. Предполагах, че съм бременна. Искях го толкова много, че не можех да мисля за нищо друго. Седнах на онази стара дървена люлка, замечтано се загледах в луната и отправих молитва наистина да съм заченала. — Издаде кратка въздишка. — Бях едва на осемнадесет. Както и да е, докато седях там, тя дойде. Нито я чух, нито я видях да се приближава, просто стоеше на пътеката. Усмихваше се. Нещо в усмивката ѝ ме накара да се почувствам сигурна, напълно сигурна, че нося дете. Останах там в среднощната жега и заплаках от радост. Когато отидох на лекар след две седмици, вече знаех, че очаквам Харпър.

— Това е толкова хубаво. — Хейли примигна, за да спре сълзите си. — Толкова вълнуващо!

— През следващите години я виждах често и винаги в началото на бременност, преди да бъде сигурна. Щом я видех, се убеждавах, че ще имам дете. Когато най-малкият ми син стана юноша, престана да ми се явява.

— Със сигурност има нещо общо с децата — заключи Стела и подчерта думата „бременност“ два пъти. — Това е връзката. Виждат я деца, жени с деца и бременни. Теорията за жена, починала при

раждане, ми се струва добра. — Изведнъж потръпна. — Извинявай, Хейли, прозвуча ужасно.

— Зная какво имаш предвид. Може би тя е Алис. Може би се опитва да ни предаде послание, че иска да я наричаме с името ѝ.

— Добре. — Стела хвърли поглед към кашоните и книгите. — Нека проверим.

През нощта, със съзнание, изпълнено с въпроси и мисли за призраци, отново сънува своята съвършена градина и синята далия, която упорито растеше в средата ѝ.

Цвете, поникнало на неподходящо място, е плевел.

Чу гласа в съзнанието си, глас, който не бе нейният.

— Разбира се, разбира се — промълви тя. — Но е толкова красива. Толкова силна и жизнена.

Така изглежда, но това е измама. Ако остане, ще промени всичко. Ще властва тук и ще унищожи всичко, което си създаде. Всичко, което имаш. Би ли го рискувала заради едно омайно красиво цвете? Растение, което ще загине при първия студ?

— Не зная. — Огледа градината и потърка ръцете си, когато кожата ѝ настръхна от безпокойство. — Може би трябва да променя плана. Бих могла да я използвам като централна фигура.

Отекна гръм и небето притъмня, докато тя стоеше край градината, както бе стояла в кухнята си в онази бурна вечер.

И скръбта, която бе изпитала тогава, отново я прониза, сякаш някой бе забил нож в сърцето ѝ.

Спомняш ли си чувството? Би ли искала да го изпиташ отново? Нима би поела такъв риск заради това?

— Не мога да дишам. — Тя падна на колене, раздирана от болка. — Задушавам се. Какво става с мен?

Не го забравяй. Мисли за него. Спомни си за невинността на децата си и смачкай цветето. Изкорени го, преди да стане късно! Не видя ли как се опитва да засенчи другите? Не виждаш ли как краде от светлината им? Понякога красотата е отрова.

Събуди се, тръпнейки от студ. Сърцето ѝ препускаше и се бореше с болката, която не изчезваше и наяве.

Знаеше, че не може да остане сама — дори в съня си.

[1] Маргарет Сангър (1883–1966) — лидер на движението за контрол на раждаемостта. — Б.пр. [↑](#)

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В почивния си ден Стела заведе синовете си в зоопарка, където се срещнаха с баща ѝ и съпругата му. След час момчетата вече бяха натоварени с гумени змии и балони и ближеха фунийки сладолед.

Стела отдавна бе приела факта, че работата на бабите и дядовците е да разглезват децата, и тъй като съдбата бе решила нейните да имат само тази двойка, тя им даваше пълна свобода.

Когато решиха следващата спирка от разходката да бъде терариумът, категорично отказа да участва и изцяло повери контрола на дядо им.

— Майка ви винаги се е мръщила, щом чуе за змии — каза Уил на момчетата.

— И не се срамувам да го призная. Вървете, аз ще ви почакам отвън.

— Ще ти правя компания. — Джолийн намести светлосинята си бейзболна шапка. — Винаги бих предпочела да бъда със Стела, отколкото с боа, която може да изпотроши костите ми.

— Момичета — каза Уил с шеговито пренебрежение и се спогледа с внуците си. — Хайде, мъжкари, към змийската яма!

Тримата с боен вик се отправиха към входа на сградата.

— Толкова е добър с тях — рече Стела. — Държи се така естествено и непринудено. Радвам се, че живеем наблизо и могат да се виждат често.

— Едва ли си по-щастлива от нас. Кълна се, че през последните два дни сякаш самият той стана дете и нямаше търпение да дойде тук. Много се гордее с трима ви.

— Мисля, че сме пропуснали много неща, докато растях.

— Добре е, че сега имате възможност да наваксате.

Стела погледна Джолийн, докато вървяха към една пейка.

— Ти никога не говориш за нея. Никога не си я критикувала.

— Сладурче, нямаш представа колко пъти съм прехапвала езика си през последните двадесет и седем години.

— Защо?

— Е, скъпа, когато си втора съпруга и мащеха, така е най-разумно. Освен това ти стана силна, умна и всеотдайна жена и отглеждаш най-красивите, най-будните и най-чаровните момчета на света. Каква полза би имало от критика?

„Но тя те критикува“, помисли си Стела.

— Казвала ли съм ти някога, че според мен си най-хубавото нещо в живота на баща ми?

— Може би един-два пъти. — Страните на Джолийн чаровно поруменияха. — Но нямам нищо против да го чуя отново.

— Ще добавя, че си и едно от най-хубавите неща в моя живот. И в този на децата.

— О, стига! — Този път очите на Джолийн се насълзиха. — Разчувства ме. — Извади от чантата си носна кърпичка, поръбена с дантела. — Това е най-милото нещо, което съм чувала, най-милото. — Заподсмърча и се опита едновременно да изтрие сълзите си и да прегърне Стела. — Безкрайно много те обичам. Винаги съм те обичала.

— Винаги съм го чувствала. — Обзета от сантименталност, Стела потърси хартиена кърпичка в чантата си. — Господи, и двете размазахме грима си.

— Струваше си. Понякога малко плач се отразява толкова добре, колкото и секс. Цялото ми лице ли е в черно от спиралата?

— Не. Само малко... — Стела изтри петното под окото ѝ с крайчеца на своята кърпичка. — Готово. Всичко е наред.

— Чувствам се, сякаш съм спечелила милион долара, освободени от данък. Е, разкажи ми как вървят нещата при вас, преди отново да се разцивря.

— В работата — като по мед и масло. Готови сме за пролетната треска и я очаквам с нетърпение. Момчетата са доволни, завързват приятелства в училище. Всъщност, между нас да си остане, но мисля, че Гевин е хлътнал по една къдрокоса блондинка от класа си. Казва се Мелиса и когато я спомене, ушите му се изчервяват.

— Много сладко. Нищо не може да се сравни с първата детска любов, нали? Спомням си своята. Бях луда по едно момче. Имаше безброй лунички по лицето и зализан перчем. Щях да умра от радост, когато ми подари малка подскачаща жаба в кутия от обувки.

— Жаба?

— Е, скъпа, бях селско момиче на осем години, така че всъщност беше добра идея за подарък. Накрая се ожени за моя приятелка. Бях на сватбата, облечена с най-ужасната розова рокля — с толкова голям кринолин, че можех да скрия кон под нея и да го яздя до църквата. Цялата беше в къдрички и приличах на ходеща сватбена торта. — Махна с ръка, докато Стела се заливаше от смях. — Не зная защо заговорих за това, но е от травмиращите преживявания, които човек никога не забравя, дори след повече от тридесет години. Сега живеят в другия край на града. Понякога вечеряме заедно. Все още има лунички, но зализаният перчем отдавна изчезна, както и по-голямата част от косата му.

— Предполагам, че знаеш много за хората и историята на този край, щом си прекарала целия си живот тук.

— Мисля, че да. Когато и да отида в „Уол Март“, през деня или вечер, срещам най-малко петима-шестима познати.

— Какво знаеш за призрака на Харпър Хаус?

— Хм! — Джолийн извади пудриерата и червилото си, за да освежи лицето си. — Само това, че винаги е бродила из имението, поне откакто се помнят всички. Защо?

— Ще ти се стори лудост, особено като го чуеш от мен, но... видях я.

— Мили боже! — Джолийн затвори пудриерата. — Разкажи ми всичко.

— Няма много за разказване.

Все пак сподели какво ѝ се е случило и с какво се е заела.

— Толкова е вълнуващо! Сякаш си детектив. Може би баща ти ще ти помотае. Знаеш, че обича да си играе с компютъра. Стела!... Тя притисна ръката ѝ над лакътя. — Сигурно е била *убита*, съсечена с брадва или нещо подобно, и заровена някъде. Или хвърлена в реката... нарязана на парчета. Винаги съм си го мислила.

— Изключено. Тялото ѝ... поне на призрака, е цяло. Освен това най-ценната ни нишка е прабаба, починала при раждане — напомни ѝ Стела.

— А, да. — Джолийн се намръщи за миг, явно разочарована. — Е, ако се окаже, че е тя, ще бъде тъжно, но далеч по-малко интригуващо от убийство. Кажи това на баща си и ще видим какво

можем да направим. И двамата разполагаме с достатъчно време. Ще бъде забавно.

— За мен е отклонение от нормата — сподели Стела. — Напоследък направих доста съществени отклонения.

— Имат ли нещо общо с мъж? Висок, широкоплещест мъж с дяволита усмивка?

Стела присви очи.

— Защо питаш?

— Помниш ли третата ми братовчедка — Люсил? Веднъж те запознах с нея. Случайно вечеряла в града преди няколко дни и те видяла в същия ресторант с много привлекателен млад мъж. Не дошла до масата ви, защото била с приятеля си, който все още не е разведен с втората си съпруга. Всъщност срещат се от година и половина, а той не се развежда, но Люсил си е такава. — Джолийн махна с ръка. — Е, кой е привлекателният млад мъж?

— Лоугън Кътридж.

— Ооо!... — промълви тя на три срички. — *Наистина* е привлекателен. Мислех, че не го харесваш.

— Не че не го харесвах. Просто ме дразнеше и ми бе трудно да работя с него. Вече се разбираме по-добре и няколко пъти излязохме заедно. Все още не мога да реша дали искам отново да се видим.

— Какво има за решаване? Или искаш, или не.

— Любопитна съм, но... не е редно да те моля да клюкарстваш.

Джолийн се настани по-близо до нея на пейката.

— Скъпа, кого да разпиташ за клюките, ако не мен?

Стела се засмя и хвърли поглед към терариума, за да се увери, че момчетата все още не са излезли.

— Преди да хлътна сериозно, искам да разбера дали се среща с много жени.

— Интересува те дали е женкар.

— Мисля, че това е подходящата дума.

— Бих казала, че мъж като него лесно би си намерил компания, ако я търси, но никой не шушука зад гърба му: „Този Лоугън Кътридж е похотлив опасен тип“, както за сина на сестра ми, Къртис. Мнозина, главно жени, се питат що за човек е бившата му съпруга, щом го е изпуснала, и как все още не се е намерила друга хитруша да го хване. Мислиш ли за обвързване?

— Не. Не, определено не.

— Може той да има подобни намерения.

— Бих казала, че и двамата просто опипваме почвата. — Стела видя баща си и момчетата. — Ето ги ловците на змии. Нали няма да кажеш нищо по този повод пред тях?

— Устата ми е заключена.

„В градината“ отвори в осем, подготвен за рекламираното откриване на пролетния сезон като за война. Стела бе строила войските и прегледала арсенала заедно с Роз. Имаха подкрепления, закалени в битки, а бойното поле според нея изглеждаше безупречно организирано и оформено.

В десет вече бяха обсадени от клиенти, които се тълпяха в търговските помещения, градините и оранжериите, отворени за посетители. Касовите апарати звъняха като църковни камбани.

Стела сновеше от сектор в сектор, готова във всеки момент да предложи помощта си там, където най-много се нуждаят от нея. Отговаряше на въпросите на персонала и клиентите, участваше в товаренето на колички, когато другите служители не смогваха, и лично помагаше на безброй клиенти да сложат покупките в колите, пикапите и микробусите си. Използваше радиостанцията на колана си като генерал.

— Госпожице? Тук ли работите?

Стела се спря, обърна се и видя зад себе си жена с широки дънки и износен памучен пуловер.

— Да, госпожо. Аз съм Стела. С какво мога да ви помогна?

— Не мога да намеря кандилките, напръстниците и... не откривам нищо от списъка си. Всичко е променено.

— Направихме реорганизация. Кажете какво търсите и ще ви помогна.

— Количката ми вече е натоварена. Не мога да я влача до припадък из целия център.

— Явно сте решили здравата да се потрудите в градината си — весело каза Стела. — Избрали сте чудесни неща. Стив, ще откараш ли тази количка отпред, надписана за госпожа... извинете...

— Хагърти. — Жената нацупи устни. — Добре. Внимавай някой да не отмъкне нещо от нея. Загубих доста време, докато намеря всичко това.

— Не се безпокойте. Как сте, госпожо Хагърти?

— Добре. Как са майка ти и баща ти?

— И те са добре. — Стив повдигна дръжката на количката. — Госпожа Хагърти има една от най-хубавите градини на света — каза той на Стела.

— Ще направя няколко нови лехи. Пази количката ми Стив, или лошо ти се пише. Е, къде са кандилките, за бога?

— Насам. Ще взема друга количка, госпожо Хагърти.

Стела придърпа една.

— Значи вие сте новото момиче, което е назначила Роз.

— Да, госпожо.

— Севернячката?

— Виновна съм.

Госпожа Хагърти отново нацупи устни и се огледа наоколо с нескрито раздражение.

— Разместили сте всичко.

— Зная. Надявам се новата схема да спестява на клиентите време и усилия.

— На мен днес не ми спести нищо. Почакайте. — Спря, повдигна периферията на овехтялата си сламена шапка срещу слънцето и разгледа саксиите с бял равнец. — Този равнец изглежда здрав и силен, нали? Издържа на горещина и има дълъг сезон на цъфтеж. Не е зле да избира нещо и за дъщеря си, щом съм дошла тук.

Взе три саксии и продължи. Докато вървяха, Стела заговори за растенията и успя да я предразположи. Преди да преминат към многогодишните, вече бяха напълнили втората количка и наполовина трета.

— Признавам, че знаете доста за цветята.

— Мога да отвърна на комплимента ви, като споделя нещо: завиждам ви, че ви предстои да засадите толкова много.

Госпожа Хагърти се спря и отново се огледа. Но този път замислено.

— Знаете ли, както сте подредили нещата тук, изкушавате ме да купя доста повече, отколкото възнамерявах.

Този път Стела се усмихна до уши.

— Наистина ли?

— Хитро. Харесва ми. Близките ви на север ли са?

— Не, всъщност баща ми и съпругата му живеят в Мемфис. Местни са.

— Така значи. Е, заповядайте да видите градината ми някой ден. Роз ще ви каже как да ме намерите.

— С най-голямо удоволствие. Благодаря.

В дванадесет на обяд Стела пресметна, че е извървяла близо петнадесет километра.

В три следобед престана да брои километрите, килограмите, които вдига и въпросите, на които отговаря.

Вече мечтаеше за дълъг хладен душ и бездънна чаша вино.

— Тук е същинска лудница — промълви Хейли, докато дърпаше поредната празна количка от паркинга.

— Кога беше последната ти почивка?

— Не се тревожи, прекарвам повечето време седнала. Работя на щанда, бърбям си с клиентите. Честно казано, искам да изпъна краката си.

— Затваряме след час, а и вече е малко по-спокойно. Защо не потърсиш Харпър или някого от временните работници да те замести?

— Добра идея. Хей, това не е ли пикапът на мистър Съвършено тяло?

Стела надникна през оградата и забеляза пикапа на Лоугън.

— Мистър *Съвършено тяло*!

— Подхожда му. Е, аз да се залавям за работа.

Стела също трябваше да продължи работата си, но остана загледана в него, докато минаваше покрай купчините чували с пръст и тор. Скочи от едната страна на пикапа, а от другата слязоха двамата му работници. След като размениха няколко думи, той запристъпва по чакълената алея към нея.

Стела тръгна срещу него.

— Един клиент реши да вземе червеникава горска пръст с тор. Можеш да отбележиш четвърт тон.

— За кой клиент?

— Джеймисън. Ще му закараме, преди да приключим за деня. Утре ще донеса формуляра.

— Можеш да ми го дадеш сега.

— Трябва да го попълня. Ако се забавя, няма да доставим проклетата пръст навреме и клиентът няма да е доволен.

Тя изтри потта от челото си с ръка.

— За твое щастие, нямам сили да споря.

— Преуморила си се.

— Не мога да ти опиша какво беше днес. Страхотно. Обзалагам се, че сме счупили всички рекорди. Краката ми са подути като пушени наденички. Впрочем скоро ще мина да видя къщата ти.

Очите му се вгледаха в нейните и по гръбнака ѝ пробягаха горещи тръпки.

— Можеш да дойдеш още тази вечер. Имам време.

— Тази вечер не мога. Какво ще кажеш за сряда, след като затворим? Ако Роз се съгласи да гледа момчетата.

— За мен няма проблем. Ще намериш ли къщата?

— Да. Около шест и половина?

— Добре. Чао.

Докато той вървеше обратно към пикапа, Стела реши, че това е най-странният разговор за секс, който е водила.

Вечерта, след като децата ѝ се нахраниха и започна полагащият им се час за игри преди лягане, Стела най-сетне се наслади на дългия душ. Докато водата отмиваше умората и мускулната треска, вълнението ѝ нарастваше.

„Направихме голям удар!“, помисли си тя.

Все още малко се безпокоеше за голямото количество стока в някои сектори и евентуалния недостиг в други, но опиянена от успеха, си казваше, че не бива да се съмнява в предприемаческия усет на Роз.

Ако днешният ден означаваше нещо, то бе, че са завоювали солидни позиции.

Загърна се с хавлиен халат, уви косите си в кърпа и излезе от банята, танцувайки буги.

Едва не изпищя, когато видя жената, застанала на прага на спалнята ѝ.

— Извинявай. Извинявай. — Роз не можа да сдържи смеха си. — Аз съм от плът и кръв.

— Господи! — Краката ѝ се бяха подкосили и тя се отпусна на ръба на леглото. — *Господи!* Сърцето ми спря.

— Имам нещо, от което отново ще започне да бие.

Роз показва бутилката шампанско, която бе държала скрита зад гърба си.

— „Дом Периньон“? Охо! Мисля, че вече долавям пулс.

— Ще празнуваме. Хейли е в хола. Ще ѝ дам половин чаша от това. Никакви лекции.

— В Европа позволяват на бременните и дори ги съветват да пият по чаша вино на седмица. Аз ще изпия цяла чаша и ще си представям, че сме във Франция.

— Ела. Изпратих момчетата при Дейвид. Ще се състезават на видеоигри.

— Е, добре. Нямам нищо против. Имат още половин час преди къпане и лягане. Това хайвер ли е? — попита Стела, когато влязоха в хола.

— Роз казва, че не бива да ям от него. — Хейли се наведе и помириса лъскавия черен хайвер в сребърна купичка. — Защото не бил полезен за бебето. Всъщност не зная дали би ми харесал.

— Добре. Значи ще има повече за мен. Шампанско и хайвер. Вие сте шеф от класа, госпожо Харпър.

— Беше страхотен ден. Винаги започвам сезона с мъничко тъга. — Роз отвори бутилката. — Всичките ми бебчета ме напускат. После съм твърде заета, за да мисля за това. — Наля шампанско в чашите. — А в края си напомням, че създадох тази фирма, за да продавам и да печеля, като върша нещо, което обожавам. Когато се прибера у дома, тъгата отново се връща. Но не и тази вечер. — Сложи чашите на масата. — Все още не разполагам с цифри и точна информация, но знам каквото знам. Днес е най-успешният ден в историята ни.

— С десет процента повече от миналата година. — Стела повдигна чашата си за тост. — Аз имам цифрите и точната информация.

— Разбира се. — Роз се засмя и смая Стела, като обгърна раменете ѝ, сграбчи я в енергична прегръдка и я целуна по бузата. — Разбира се, по дяволите! Свършихте адски добра работа. И двете.

Всички. Трябва да призная, Стела, че с решението си да те назнача направих голяма услуга на себе си и „В градината“.

— О! — Стела отпи глътка, за да отпусне гърлото си. — Няма да възразя. — Още една, за да усети приятния гъдел от мехурчетата на шампанското по езика си, преди да опита от хайвера. — Но колкото и да ми се иска да си припиша цялата заслуга за десетпроцентното увеличение, не мога. Стоката е страхотна. Двамата с Харпър сте изключителни растениевъди. Мисля, че могат да ми се признаят пет от десетте процента.

— Беше забавно — намеси се Хейли. — През голяма част от времето изнервящо, но забавно. Толкова хора, толкова шум и тракане на колички, бутани към вратата. Всички изглеждаха истински щастливи. Навярно близостта до растенията и мисълта, че ще станат твои, прави чудеса.

— Доброто обслужване също има нещо общо с тези безброй щастливи лица. А ти... — Стела повдигна чашата си към Хейли. — ... просто си ненадмината в това отношение.

— Добър екип сме. — Роз размърда пръстите на босите си крака. Днес ноктите ѝ бяха лакирани в бледокремаво. — Сутринта ще направим подробна ревизия и ще видим в кои сектори ние с Харпър трябва да добавим нещо. — Наведе се напред и си намаза препечена филийка с хайвер. — Но тази вечер просто ще се порадваме на успеха.

— Това е най-приятната работа, която съм имала. Държах да го споделя. — Хейли погледна Роз. — Не само защото мога да пия марково шампанско и да гледам как хапвате хайвер.

Роз я потупа по рамото.

— Трябва да поговорим и на една друга тема. Вече казах на Дейвид. Позвъних на няколко места и попитах за смъртния акт на Алис Харпър Дойл — каза тя. — Начес. Според официалните архиви е починала в Начес, в дома, в който е живяла със съпруга си и двете си деца.

— По дяволите! — Стела се намръщи над виното си. — Струваше ми се прекалено лесно.

— Просто ще трябва да продължим да преглеждаме домашния архив и да извадим имената на прислужниците през периода.

— Огромен труд — отбеляза Стела.

— Хей, добри сме. — Обемът на работата не плашеше Хейли. — Ще се справим. Знаете ли какво си мисля? Дейвид каза, че са я видели близо до старите конюшни, нали? Може да е имало нещо между нея и някого от конярите. Скарали са се и той я е убил. Може би неволно, а може би не. Предполага се, че насилствената смърт е едно от нещата, които задържат призраците тук.

— Убийство — замислено каза Роз. — Възможно е.

— Говорите като мащехата ми. Разказах ѝ — обърна се Стела към Роз. — Двамата с баща ми са готови да ни помогнат с проучването, ако се нуждаем от помощ. Надявам се, че нямате нищо против.

— Аз нямам. Мислех си дали тя ще се яви на някоя от вас, след като започнахме да се ровим в миналото. Да се опита да ни покаже вярната посока.

— Имах съновидение. — Стела се почувства глупаво, когато заговори за това, и отново отпи глътка. — Нещо като продължение на друг сън отпреди няколко седмици. Никой от двата не беше много ясен... или поне подробностите се губят в паметта ми. Но знаая, че и в двата имаше градина, създадена от самата мен, и синя далия.

— Съществуват ли сини далии? — попита Хейли.

— Да. Редки са — обясни Роз, — но при кръстосването може да се получи хибрид със синкав оттенък.

— Това цвете не приличаше на никое, което съм виждала. Беше... искрящо, наситено. Удивително яркосиньо и огромно. И тя беше в съня ми. Не я видях, но усещах присъствието ѝ.

— Хей! — Хейли изправи гръб. — Може да се е казвала Далия.

— Добро предположение — отбеляза Роз. — Щом издирваме призрак, не е нелогично да решим, че сънят има някаква връзка.

— Може би. — Смръщила вежди, Стела пак отпи глътка шампанско. — Чувах я, но не я виждах. Дори долавях нещо мрачно, страховито. Тя искаше да унищожа цветето. Говореше настойчиво, гневно и... не знам как да го обясня, но беше там. Как е възможно да е влязла в съня ми?

— Не знаая — отвърна Роз. — Но това не ми харесва.

— На мен също. Сънищата са нещо... твърде лично. Не беше приятно да чувам шепота ѝ в главата си. — Дори сега Стела потръпна. — Когато се събудих, знаех, че е била в стаята ми, както в съня.

— Страшничко е — съгласи се Хейли. — Всеки сън би трябвало да бъде само за сънуващия, освен ако не пожелае да го сподели. Мислиш ли, че цветето е имало нещо общо с нея? Не мога да си обясня защо е искала да го унищожиш.

— За жалост нямам представа. Възможно е да е някакъв символ, свързан с градините тук, с разсадника. Не знам. Но далията е едно от любимите ми цветя, а тя искаше да я изкореня.

— Още нещо, за което да държим сметка. — Роз бавно отпи шампанско. — Да си починем тази вечер, преди да се побъркаме от страх. Мога да отделя малко време през седмицата, за да потърся имена.

— Плахо кроя планове за сряда след работа. Ако нямате нищо против да наглеждате момчетата няколко часа.

— Мисля, че ще можем — съгласи се Роз.

— Нова среща с мистър Съвършено тяло?

Роз се засмя и хапна още хайвер.

— Предполагам, че това е Лоугън.

— Според Хейли — потвърди Стела. — Мисля да намина да разгледам къщата му. Да видя с очите си как е оформил градината. — Отпи още малко вино. — Въпреки че това е самата истина, основната цел на посещението ми ще бъде секс. Може би. Освен ако не променя решението си. Или той своето. — Тя остави чашата си. — Е, това е.

— Не зная какво очакваш да кажем — каза Роз след миг.

— Приятно прекарване? — предложи Хейли. После сведе поглед към корема си. — Но умната.

— Казвам ви, защото така или иначе ще разберете, или поне ще подозирате и ще се питате. Мисля, че е по-добре да не увъртам. Не ми се струва редно да ви моля да гледате децата ми... докато аз се забавлявам, без да бъда честна с вас.

— Животът си е твой, Стела — изтъкна Роз.

— Да. — Хейли се наслади на последната си глътка шампанско. — Не че не бих искала да чуя подробностите. От дълго време насам мога само да слушам за секс. Така че, ако имаш желание да ги споделиш...

— Ще го имам предвид. Е, време е да строя синовете си. Благодаря за почерпката, Роз.

— Заслужихме я.

Докато се отдалечаваше, Стела чу Роз да казва с насмешка зад гърба ѝ:

— Мистър Съвършено тяло, а?

Последва женски смях на два гласа.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Чувство за вина терзаеше Стела, докато бързаше към къщата, за да се преоблече преди срещата с Лоугън. „Не, не среща“, поправи се тя, когато влезе под душа. За среща се крояха планове. Просто щеше да наминат да се видят.

Значи досега бяха имали едно излизане, една среща и едно наминаване. Това се оказваше най-странната връзка в живота ѝ.

Но както и да го нарече, не преставаше да се чувства виновна. Днес нямаше да сервира вечеря на децата си и да слуша за приключенията им през деня, докато се хранят.

Не беше длъжна през всеки миг от свободното си време да е с тях. Напомни си това, докато излизаше от банята. Не би било добре нито за тях, нито за нея. Нямаше да умрат от глад, ако тя не стоеше там да ги нахрани.

Все пак ѝ се струваше ужасно егоистично от нейна страна да ги остави в ръцете на други хора, за да прекара вечерта с мъж. В интимни отношения с мъж, ако нещата се развиеха според очакванията ѝ.

„Извинявайте, деца, мама няма да бъде с вас на вечеря, защото ще прави горещ, страстен секс.“

Господи!

Намаза тялото си с крем, все още разкъсвана между нетърпеливото очакване и угризенията.

Навярно трябваше да го отложи. Безспорно беше прибързано и не в стила ѝ. Когато правеше нещо, което не е в стила ѝ, обикновено се оказваше грешка.

Бе на тридесет и три години и имаше право на физическа връзка с мъж, който я привлича и разпалва у нея желание. Мъж, с когото бяха открили изненадващо много неща.

Тридесет и три. През август щеше да навърши тридесет и четири. Потръпна при тази мисъл. Тридесет и четири бе доста по-близо до тридесет и пет, отколкото тридесет. Проклятие!

Е, добре, нямаше да мисли за това. „Забрави цифрите.“ Просто можеше да се нарече „зряла жена“, което бе хубаво.

„Зряла жена“, каза си Стела. Облече халата си и се зае да поработи върху лицето си. Необвързана зряла жена. Необвързан зрял мъж. Общи интереси и непринудени разговори. Силна сексуална тръпка.

Как можеше една жена да разсъждава трезво, когато не спираше да си представя какво би било ръцете на един мъж да...

— Мамо!

Продължи да се взира в частично гримираното си лице в огледалото.

— Да?

Настойчивото чукане по вратата на банята прозвуча като картечен откос.

— Мамо! Мога ли да вляза? Мога ли? Мамо!

Сама отвори вратата и видя Люк с почервенияло от гняв лице и свити юмруци.

— Какво има?

— Той пак ме гледа.

— О, Люк!

— С онзи поглед, мамо, с онази... физиономия.

Физиономията ѝ бе добре позната. Гевин присвиваше очи и ехидно се усмихваше, когато искаше да тормози брат си. Знаеше, че той старателно репетира пред огледалото.

— Просто не го гледай.

— Тогава започва да издава онези звуци.

Звуците бяха съскане и пъхтене, което можеше да продължи с часове, ако някой не се намеси. Стела бе установила, че дори най-печеният агент на ЦРУ не би издържал на това брутално мъчение.

— Добре.

Как, за бога, да се подготви за секс, когато трябваше да влезе в ролята на рефер? Бързо закричи през банята и стаята на момчетата към всекидневната от другата страна на коридора, където се бе надявала синовете ѝ да прекарат двадесетте минути, докато тя се облече подходящо, в кротко гледане на анимационни филми.

„Глупачка — помисли си тя. — Голяма глупачка.“

Гевин вдигна поглед към нея от пода, където лежеше изтегнат. Лицето му изглеждаше възмущение на самата невинност под разрошените руси коси.

„На подстригване следващата седмица“, мислено си набеляза тя.

Държеше количка от „Мачбокс“ и разсеяно търкаляше колелата ѝ, докато на екрана се разиграваше битка. Около него лежаха още няколко колички, обърнати на една страна или върху покрива си като след ужасяваща катастрофа. За нещастие миниатюрната линейка и полицейската кола бяха претърпели страховит челен сблъсък.

Отникъде не идваше помощ.

— Мамо, лицето ти изглежда разкривено.

— Зная. Гевин, искам да престанеш.

— Не правя нищо.

Осезаемо почувства острите ръбове на пронизителен крясък, който напираше в гърлото ѝ. „Не го хокай — каза си тя. — Не го хокай.“ Нямаше да крещи на децата си, както ѝ бе крещяла нейната майка.

— Може би искаш да не правиш нищо, затворен в стаята си цяла вечер.

— Не съм...

— Гевин! — Сне забраната, която си бе наложила, но едва след като потисна крясъка. Заговори със сериозен и заплашителен тон: — Не гледай брат си с онзи поглед. Не съскай. Знаеш, че го дразниш, и именно затова го правиш, но настоявам да престанеш.

Невинното лице се намръщи, когато Гевин стовари последната количка сред нахвърляните в безпорядък други превозни средства.

— Защо винаги аз загазвам?

— Защо ли? — сопна се Стела в отговор също толкова гневно.

— Той просто се държи като бебе.

— Не съм бебе. Ти си жалко копеле без топки.

— Люк! — Смаяна и едва сдържайки смеха си, Стела рязко се обърна към него. — Къде чу това?

— Някъде. Неприлично ли е?

— Да, и не искам да го казваш отново.

„Дори и да е уместно“, помисли си тя, когато видя Гевин да прави познатата физиономия.

— Гевин, мога да отменя плановете си за вечерта. Искаш ли да си остана у дома? — Говореше спокойно, с почти ласкав тон. — Ще прекараме часа за игри в подреждане на стаята ти.

— Не. — Признал поражението си, той наведе глава над купчината колички. — Вече няма да го гледам така.

— Тогава, ако нямате нищо против, ще отида да довърша подготовката си.

Зад гърба си Стела чу Люк да прошепва на Гевин:

— Какво значи „копеле без топки“?

Завъртя очи към тавана и продължи.

— Тази вечер са врагове — каза тя на Роз.

— Всички братя се спречкват понякога. — Роз поглед към двора, където момчетата, кучето и Хейли се закачаха. — Сега всичко изглежда наред.

— Така е на пръв поглед, но под повърхността се надига вулкан. Единият от тях просто очаква удобен момент да се нахвърли върху другия.

— Ще видим дали ще успеем да отвлечем вниманието им. Ако не успеем и се развилнеят, просто ще ги окова във вериги в различни ъгли, докато се върнеш. Запазила съм онези, които използвах за своите синове. За спомен.

Стела се засмя, вече напълно спокойна.

— Добре. Но ми се обади, ако решат да се държат като непоправими глезльовци. Ще се прибера навреме, за да ги сложа да си легнат.

— Тръгвай и приятно прекарване. И да не се прибереш, ще се справим.

— Твърде много ме улесняваш — каза Стела.

— Няма нужда да бъде трудно. Нали знаеш как да стигнеш?

— Да, това е най-лесната част.

Качи се в колата си, леко натисна клаксона и помахаше. „Не се безпокой за тях“, каза си, докато гледаше в огледалото за обратно виждане как момчетата се търкалят по земята с Паркър. Не би могла да потегли, ако не бе сигурна в това.

Далеч не бе така сигурна, че и при нея всичко ще е наред.

Приятно беше да шофира с отворени прозорци и да се наслаждава на пролетния бриз, който галеше лицето ѝ. Дърветата бяха започнали да се покриват с нежна зеленина, а разцъфналите дрян timer я разнообразяваха с ярки розови петна.

Мина покрай градинарския център и почувства прилив на гордост, защото вече бе част от него.

Пролетта настъпваше в Тенеси и тя бе тук, за да я посрещне. Струваше ѝ се, че с вятъра до нея достига мирисът на реката. Лек полъх на нещо величествено и могъщо, в контраст със сладостното ухане на магнолии.

Явно контрастите бяха хитът на деня — приказното великолепие на къщата, в която живееше сега, и силата, която се таеше в нея, топлият въздух, полъхващ далеч преди началото на астрономическата пролет, докато в света, останал зад гърба ѝ, все още разчистваха снежни преспи.

Самата тя, предпазлива и практична жена, караше към дома на мъж, когото не разбираше напълно, за да прекара вечерта в леглото му.

Вече нищо не ѝ се струваше съвършено подредено. „Синя далия“, помисли тя. В живота ѝ, както в съня, поникваха сини далии, които променяха предназначенията ѝ планове.

Поне тази вечер щеше да им позволи да разцъфтят.

Докато следваше извивките на пътя, съзнанието ѝ бе заето с мисли как ще се справят със суетнята в градинарския център през почивните дни.

Всъщност никой — нито от персонала, нито от клиентите — не се суетеше, ако не броеше себе си.

Идваха, разхождаха се, разглеждаха, разговаряха или просто съзерцаваха. Бяха обслужвани с безкрайно внимание и предразполагащи реплики.

Понякога бавното темпо я караше да изпитва желание да грабне нещо и сама да свърши работата. Но фактът, че издаването на касова бележка често отнема повече време от необходимото според нея, вече не я смущаваше.

Не биваше да забравя, че едно от задълженията ѝ като управител е да съчетава ефективността с култура на обслужването в центъра, който ръководи.

Още един контраст.

Във всеки случай въведеният от нея график щеше да осигури достатъчно работна ръка, за да не чакат клиентите. Двете с Роз вече бяха заредили още десетина бетонни сандъчета и утре щяха да ги засадят. Можеше да повери няколко на Хейли. Момичето имаше усет за красотата.

Баща ѝ и Джолийн щяха да вземат децата при себе си в събота и тя не можеше да се чувства виновна за това, защото всички го очакваха с нетърпение.

Трябваше да провери дали има достатъчно пластмасови касетки и кутии за разсад, да нагледа цветята на открито и...

Мисълта ѝ секна, когато видя къщата. Не можеше да каже какво е очаквала, но не и това.

Беше разкошна.

Може би се нуждаеше от ремонт. Бе леко очукана по ръбовете, но изглеждаше красива и пълна с потенциал. Два етажа, облицовани с посивели кедрови дъски, се издигаха върху висока тераса. Старото дърво бе напукано от честите силни ветрове. На широката площадка с навес, която според Стела можеше да се нарече веранда, имаше стар люлеещ се стол, люлка и пейка с висока облегалка. Между тях се гушеха подредени саксии и кошници с цветя. Отстрани стърчеше тераса, а няколко стъпала водеха от нея до красив вътрешен двор.

Там също имаше столове и още саксии — о, вече започваше да се влюбва — и далечният му край се съединяваше с тревната площ, отвъд която се намираше малката горичка.

Лоугън беше засадил храсти на стъпаловидните тераси: японска андромеда с цветове като малки урни, лаври с лъскави листа, орлови нокти, наподобяващи фонтан, и внушителна редица азалии, които всеки момент щяха да се покрият с цвят.

„Оригинална идея — помисли си тя, докато бавно се приближаваше с колата си, — да сложи флокс, иберис и хвойна на най-ниската тераса, като стъпало към храстите точно над оградата.“

По-нагоре в двора бе засадил дръвчета: магнолия, все още млада и крехка, и дрян, разцъфнал в яркорозово. В далечния край имаше млада череша.

Някои от тях се оказаха фиданките, за които бе мърморил при първата им среща. Какво говореше за сегашните ѝ чувства към него усмивката, с която си спомни за тази случка?

Спря на алеята до пикапа му и огледа тревната площ.

Имаше колчета, подредени във вълнообразна линия от алеята до площадката. Да, досети се какво е решил да направи. Криволичеща пътека до къщата, край която навярно щеше да засади още храсти и ниски дръвчета. Прекрасно. Забеляза купчина камъни и предположи, че са предназначени за алпинеум. Там, точно където свършваха дърветата, беше идеалното място.

Дограмата се нуждаеше от пребоядисване, а каменните основи — от укрепване. „Окосена трева ето там — помисли си Стела, докато слизаше. — Нарциси в началото на горичката.“ Покрай пътя би засадила ниски храсти, кремове, а защо не и ириси.

Люлката също трябваше да се боядиса и да се постави маса ето там... и там. Пейка близо до черешата, може би още една пътека, водеща до нея отзад. С плочки или красиви естествени камъни с мъх или мащерка, растящи между тях.

Спря, когато стигна до площадката. „Навярно той има свои планове“, каза си Стела. В неговия дом, според неговите планове. Колкото и да ѝ харесваше къщата, тя не беше нейна.

Все още не бе започнала да търси свое жилище.

Пое си дъх, пооправи косите си и почука.

Чака дълго — или поне така ѝ се стори — и заусуква каишката на часовника около пръста си. Тръпки на напрежение започнаха да танцуват в бърз ритъм в корема ѝ, докато стоеше пред прага му във вечерния хлад.

Когато вратата най-сетне се отвори, положи усилия да се усмихне. Той изглеждаше толкова *мъжествен*. Високото му мускуесто тяло бе облечено в изтъркани дънки и бяла тениска. Косите му бяха разрошени, както винаги. Бяха твърде буйни, за да стоят пригладени, а и нямаше да му отива.

Подаде му сандъчето с далии, което носеше.

— Напоследък далиите не излизат от ума ми — сподели тя. — Дано има къде да ги сложиш.

— Със сигурност ще намеря място. Благодаря. Заповядай.

— Къщата ти ми харесва — започна тя, — както и това, което правиш с нея. Неволно започнах да си представям как засаждам...

Изведнъж замълча. Влизаше се направо в помещение, което можеше да е хол или всекидневна, но беше съвсем празно. Стените

бяха голи, дъските на пода — издраскани, а над опушената камина нямаше полица.

— За какво говореше?

— Страхотен изглед.

Не можа да каже нищо друго, но това беше истина. Огромните прозорци разкриваха цялата красота на градината. Но *вътре* бе тъжна картина.

— В момента не ползвам тази стая.

— Очевидно.

— Имам планове за нея в далечно бъдеще, когато намеря време и реша да се заема с това. Влизай навътре, преди да се разплачеш.

— В такова състояние ли се намираше, когато я купи?

— Вътре ли? — Сви рамене, вървейки по сводест коридор към стая, вероятно предвидена за трапезария, но също празна. Тапетите на стените бяха избелели и окъсани. Виждаха се по-светли петна, където навярно бяха висели картини. — Ще покрия тези дъски с мокет. От течовете през зимата целият таван на горния етаж е на петна. Има и щети от термити. Миналата зима бяха прояви стените.

— За какво ще използваш тази стая?

— Все още не съм решил.

Влезе през друга врата. Стела въздъхна.

— Надявам се, че тук ще се чувстваш по-уютно — каза Лоугън.

Сложи цветята на светлобежовия гранитен плот и се отдръпна назад, за да й даде възможност да разгледа.

У нея не остана и следа от съмнение, че сам е проектирал кухнята. Беше обзаведена с мъжки вкус. Светлобежовият цвят на плотовете, същият като на теракотата на пода, чудесно се съчетаваше с по-тъмните стени. Шкафовете бяха от тъмно масивно дърво, с врати от матово стъкло. В керамични сандъчета върху широкия перваз над двойната мивка и над малката камина в ъгъла растяха подправки.

На дългия Г-образен плот имаше достатъчно площ за действие, както и място за хранене на диагоналния, отделящ кухнята от просторния хол, където той бе сложил диван и две големи кресла с кожени тапицерии.

Най-много й хареса стъклото, с което бе заменил задната стена. Човек можеше да седи там и да се чувства, сякаш е в създадените от

Лоугън градини навън. Само няколко крачки — и можеше да прекоси каменната тераса и да се озове сред дърветата и цветята.

— Чудесно е! Чудесно! Сам ли направи всичко това?

В мига, в който видя изражението ѝ, Лоугън изпита желание да я увери, че дори е отлял стъклото сам.

— Почти! През зимата работата навън замира, така че мога да се заема с интериора, когато си го поставя за цел. Познавам хора, които вършат добра работа или срещу заплащане, или услуга за услуга. Искаш ли нещо за пиене?

— Хм! Да. Благодаря. Другата стая е подходяща за официална трапезария, в която да каниш гости за вечеря. Разбира се, по-късно всички ще се прехвърлят тук. Обстановката е толкова примамлива. — Стела се върна в кухнята и взе чашата, която той ѝ подаде. — Ще стане страхотно. Уникално, красиво и уютно. Харесват ми цветовете, които си подбрал.

— Последната жена, която доведох тук, ги нарече скучни.

— Какво ли е разбирала! — Стела отпи глътка и поклати глава. — Не, според мен са естествени и подходящи за теб и къщата. — Хвърли поглед към плота, върху който имаше дъска с нарязани зеленчуци. — Очевидно можеш да готвиш, така че се нуждаеш от удобна кухня. Какво ще кажеш да се поразходя с това вино и да те оставя да вечеряш на спокойствие?

— Не си ли гладна? Тогава превъзходната ми риба тон ще отиде на вятъра.

— О! — Стомахът ѝ закъркори. — Нямах намерение да се самопоканя на вечеря... Просто си помислих...

— Обичаш ли риба тон на скара?

— Да. Да, обичам.

— Добре. Кога предпочиташ да хапнем — преди или след?

В лицето ѝ нахлу кръв, която после изведнъж се оттегли.

— А...

— Преди или след като те разведе из къщата?

Насмешката в гласа му ѝ даде да разбере, че се е досетил какви мисли минават през ума ѝ.

— След. — Стела отпи вино за кураж. — После. Най-добре е да разгледаме градината, докато навън е светло.

Изведе я на верандата и нервите ѝ се поуспокоиха, докато разговаряха за разположението на имота и плановете му за него.

Тя оглеждаше заравнената земя и кимаше, възхитена от идеите му за цветни лехи до кухнята, алпинеуми и шадравани. Сърцето ѝ се изпълни с вълнение.

— Ще махна тези стари изпочупени тухли — обясни Лоугън. — Познавам един зидар, който ще направи тристенна ограда, шест-седем квадрата навътре.

— Ще имаш вътрешна градина. Господи, ще се разплача! Винаги съм мечтала за такава. Дворът ми в Мичиган просто не беше подходящ. Обещах си, когато купя нова къща, да си направя. С малък шадраван, каменни пейки и тайни кътчета.

Стела бавно се завъртя. Очевидно тук вече беше положен къртовски труд, а предстоеше още повече. Струваше си да познава човек, който има волята и желанието за това.

— Завиждам ти и ти се възхищавам за всеки сантиметър тук. Ако имаш нужда от още помощници, обади ми се. Липсват ми заниманията в градината за удоволствие.

— Има с какво да помогнеш, а ако доведеш момчетата, ще се намери работа и за тях. — Когато я видя да повдига вежди, той добави: — Няма да ми пречат, ако се тревожиш за това. Няма смисъл да проектирам градина, в която децата не са добре дошли.

— Защо нямаш свои деца?

— Мислех, че до тази възраст вече ще имам. — Протегна ръка и погали косите ѝ, доволен, че този път не са прихванати с фиби. — Но нещата невинаги се развиват според плановете ни.

Тръгнаха заедно обратно към къщата.

— Мнозина казват, че разводът е като смърт.

— Не мисля. — Лоугън поклати глава, докато бавно пристъпваше към вратата. — Според мен е просто слагане на край. Допускаш грешка, поправяш я и можеш да започнеш на чисто. Грешката беше колкото моя, толкова и нейна. Просто го осъзнахме едва след като се оженихме.

— Повечето мъже със задоволство злословят по адрес на бившите си съпруги при всяка възможност.

— Излишна загуба на енергия. Престанахме да се обичаме, а после дори да се харесваме. Искрено съжалявам за последното —

сподели той и отвори остъклената врата към кухнята. — Накрая бракът ни приключи и това беше най-доброто и за двама ни. Тя остана там, където искаше да живее, а аз се върнах, където е моето място. Прекарахме заедно две години от живота си, през които имаше и хубави моменти.

— Разбираемо.

„Но бракът е нещо сериозно — помисли си тя. — Може би най-сериозното. Краят му неизбежно оставя следи, нали?“

Лоугън отново напълни чашите и хвана ръката ѝ.

— Ще ти покажа и останалата част от къщата. — Стъпките им кънтяха, докато вървяха през празните стаи. — Мисля да направя нещо като библиотека тук, с бюро, на което да работя върху проектите си.

— Къде ги създаваш сега?

— Главно в спалнята или в кухнята. Където намеря. Ето там е имало будоар, който се нуждае от цялостно преобзавеждане. Стълбището е стабилно, но трябва да се изцикли и лакира.

Заведе я на горния етаж и тя си представи нова боя на стените, нанесена с техника, съчетаваща естествени цветове на почва и дърво.

— На твоето място бих събрала купища изрезки от списания и разпечатки на файлове. — Стрелна го с поглед. — Но ти едва ли го правиш.

— Имам идеи и предпочитам да им давам време да узреят, отколкото да прибързвам. Както вече ти казах, отраснал съм във ферма. Там имахме къща и майка ми обожаваше да купува старинни мебели и да ги обновява. Беше пълно с маси. Има слабост към масите. Засега съм доволен да разполагам с предостатъчно пространство.

— Какво направи с тях, когато се преместиха?... Някой спомена, че сега родителите ти живеят в Монтана — добави Стела, когато той се спря и я изгледа подозрително.

— Да, имат хубава къщичка в Хелина. Баща ми ходи на риболов почти всеки ден, поне според мама. А тя взе любимите си старинни мебели и напълни цял фургон с тях. Продаде някои, даде една част на сестра ми, а друга — на мен. Държа ги на склад. Трябва да ги прегледам, за да видя кои ще влязат в употреба.

— Тогава ще можеш да решиш как да боядисаш и подредиш стаите. Ще имаш централни компоненти.

— Централни компоненти.

Лоугън се подпря на стената и се загледа в нея с шеговита усмивка.

— Проектирането на градини и жилища има общи основни положения за разпределяне на пространството, централни компоненти, дизайн... отлично знаеш това, иначе не би се справил толкова добре с кухнята. Е, добре, ще замълча.

— Нямам нищо против да те слушам.

— Няма какво да добавя. Коя е следващата спирка?

— Тази стая. — Посочи към една врата. — Ползвам я като офис. Но едва ли би искала да я видиш.

— Ще понеса гледката.

— Но не и аз това, което ще последва. — Повлече я към друга врата. — Ще се разбъбриш за системи за съхранение на информация, папки с етикети и какво ли не и ще се отплеснем. Разговорът на верандата ще се окаже безсмислена прелюдия, ако разваля настроението и на двама ни, като ти покажа нещо непоносимо за сетивата ти.

— Значи разговорът за градините беше прелюдия?

Лоугън се усмихна, преди да влязат в следващата стая — спалнята му. Също както кухнята, тя беше обзаведена в подходящ за него стил. Изчистени линии, издаващи мъжки почерк, пространство и хармония с панорамата. През остъклени врати се излизаше на терасата, която тя бе видяла, а отвъд нея се виждаха разлистените дървета. Стените бяха в пастелна охра, която подчертаваше естествения цвят на дървената дограма, паркета и ръбовете на скосения таван с три малки прозореца, през които влизаше светлината на залязващото слънце.

Леглото му бе широко, с черни метални табли и шоколадовокафява покривка. Мъж с неговото телосложение се нуждаеше от доста място. За спане и за секс.

По стените имаше графики в рамки, главно на градини. Стела се приближи и се вгледа в подписа в долния ъгъл.

— Ти си ги нарисувал? Чудесни са.

— Понякога скицирам проектите си, за да добия визуална представа. Някои от скиците не са лоши.

— „Не са лоши“ звучи твърде скромно и ти го знаеш. — Трудно й бе да си представи как тези едри, мускулести ръце създават нещо толкова красиво, изящно и свежо. — Ти си пълен с изненади, Лоугън.

Докато карах насам, се замислих за контрастите, за нещата, които не се подреждат според очакванията ми както би трябвало. — Обърна се към него и посочи скиците. — Ето още една синя далия.

— Извинявай... не следя мисълта ти. Като цветето от съня ти ли?

— От сънищата ми. Вече имах два, и то не особено приятни. Всъщност започват да ме плашат. Но важното е, че синята далия, толкова ярка и красива, е нещо неочаквано. Не е засадена от мен. Не съм си я представяла там. Както тези графики.

— Независимо какво си планирала и какво си си представяла, исках да дойдеш.

Стела отпи още една глътка вино.

— И ето ме тук. — Бавно въздъхна. — Може би трябва да обсъдим какво очакваме и как ще...

Той се приближи и я притегли към себе си.

— Какво ще кажеш да засадим още една синя далия и просто да видим какво ще се случи?

„Този път можем да опитаме“, помисли си тя, когато устните им се сляха. Лекият гъдел в корема ѝ пропълзя до всяка частица от тялото ѝ и гласът на желанието прошепна в съзнанието ѝ: „Слава богу!“.

Повдигна се като балерина на палци, притисна се към него и му позволи да вземе чашата от ръката ѝ.

След миг пръстите му се озоваха сред косите ѝ, сграбчиха ги в шепа, а нейните ръце го обгърнаха.

— Замаяна съм — прошепна тя. — Нещо в теб ме замайва.

Кръвта му закипя и забушува като огън в корема.

— Тогава не се мъчи да стоиш права.

С едно бързо движение я вдигна на ръце. Неизбежно бе жена като нея да събуди у един мъж желание да я грабне. Женствена, стройна, с изваяни форми. Докато я носеше, се почувства невероятно силен и същевременно непривично нежен.

— Искам да те докосна навсякъде. После да започна отначало и да го направя отново. — Стигна с нея до леглото и долови тръпките на възбуда, които пробягваха през тялото ѝ. — Дори когато ме дразниш, изпитвам желание да те докосвам.

— Това навярно означава по всяко време на денонощието.

— Истина е. Косите ти ме влудяват.

Зарови лице в тях, докато се снишаваше с нея на леглото.

— Мен също. — Хиляди нервни окончания оживяха под кожата ѝ, докато устните му бавно се плъзгаха по шията ѝ. — Но поради различни причини.

Всмукваше нежната ѝ кожа, сякаш плахо вкусваше от нея. Дълга сладостна вълна се разля из цялото ѝ тяло.

— Зрели хора сме — започна тя.

— Слава богу!

Тихо се засмя.

— Искам да кажа, че... — Зъбите му изучаваха плътта на рамото ѝ и приятният им гъдел замъгли разсъдъка ѝ. — Няма значение.

Докосваше я точно както ѝ бе казал, че желае. Дланите му се придвижиха от рамото до върховете на пръстите ѝ и бавно продължиха надолу по ханша ѝ, следвайки извивките, нетърпеливи да ги опознаят.

След това устните му отново се сляха с нейните, горещи и ненаситни. Усещанията ѝ експлодираха като електрически искри, докато ръцете и устните му жадно я изпиваха. Силни ръце със загрубели длани, галещи кожата ѝ умело и страстно.

Точно както си го бе представляла, точно за каквото бе копняла.

Желания, които безмилостно бе потискала, изплуваха на повърхността с вик за живот. Понесена от вълните на насадата, тя сграбчи ризата му и ръцете ѝ потърсиха горещата му гола плът, за да се впият в нея.

Мускулесто мъжко тяло.

Той достигна гърдите ѝ и я накара да се надигне, докато възбуждащо обхождаше с устни блузата и сутиена и раздвижваше кръвта ѝ на тласъци. Всичко в нея тръпнеше, очакваше, жадуваше.

Всичките ѝ сетива бяха будни и увлечени в неудържими пориви, на които се бе предала. Отдавна не се бе стремил така отчаяно към онзи миг на безкрайна лекота. Копнееше за топлината, която изпълваше цялото ѝ същество, докато силните му, загрубели от работа ръце и ненаситните му устни наелектризираха тялото ѝ.

Бе изцяло във властта на тези тръпки, на тези изгарящи копнежи, опиянена от свободата да ги утоли.

Издигаше се с него с ритмични движения, плът до плът. Светлата ѝ кожа и съвършените ѝ форми го водеха към забрава. Изглеждаше повече от прелестна на чезнещата светлина, върху тъмната покривка, с

тези разрошени огненочервени коси и топли сини очи с премрежен поглед.

От нея струеше страст, която се преливаше с неговата, и му се искаше да ѝ даде повече, да получи повече, да се потопи в това, което си даряваха. Уханието ѝ го изпълваше като жадувани глътки въздух. Шепнеше името ѝ, наслаждавайки се на всеки миг от взаимното изучаване. Бе по-вълнуващо, отколкото бе очаквал.

Сърцето ѝ препускаше, докато треперещите му ръце я издигаха все по-високо — като вълна, набираща скорост. Достигна до гребена ѝ и почувства в себе си нов, безкраен прилив на топлина. Отново се изви към него, сграбчи го в прегръдката си и пулсът ѝ стана неудържим.

Устните ѝ всмукваха неговите с дива ярост и съзнанието ѝ крещеше: „Отново!“.

Той я притискаше към себе си, докато се носеше по вълната, и тръпките, които я разтърсваха, изпълниха сърцето, ума и слабините му с напрежение, прерастващо в болка. Когато болката стана непоносима, най-сетне навлезе в тялото ѝ.

Тя издаде още един вик — на изумление и тържество. Вече се движеше с него, чувствено поклащайки ханш, а ръцете ѝ докосваха лицето му.

През целия си живот не бе виждал да разцъфтява такава красота.

Когато очите ѝ се присвиха и от гърлото ѝ се изтръгна вик, той се предаде.

Стела лежеше неподвижна, притисната от тежестта му и размишляваше за чудото да се чувства безпомощна под тялото на мъж. Бе отпусната, сънena и свършено спокойна. Представи си как от пръстите на ръцете и краката ѝ заструява розова светлина.

Сърцето ѝ все още биеше учестено. Коя жена не би изпитвала вълнение при мисълта, че е накарала един едър, силен мъж да остане без дъх?

Мъркайки като доволна котка, прокара ръка по гърба му. Лоугън простена, претърколи се и се отпусна до нея.

Почувства се разголена и засрамена. Протегна ръка и придърпа покривката, за да се завие, поне отчасти. Тогава той направи нещо, което я накара да застине и сърцето ѝ да подскочи.

Хвана ръката ѝ и целуна пръстите ѝ.

Не изрече нито дума, но тя не можа да помръдне, опитвайки се да овладее сърцето си.

— Мисля, че не бива да те държа гладна — повлечено каза Лоугън.

— Трябва да се обадя, за да се уверя, че с момчетата всичко е наред.

— Върви. — Стана и я потупа по голото бедро, преди да се измъкне от леглото и да нахлузи джинсите си. — Аз ще се заема с вечерята в кухнята.

Без да си направи труда да облече риза, тръгна към вратата. Но преди да излезе, се спря, обърна се и я погледна.

— Какво?

Стела повдигна ръка в нехаен опит да скрие гърдите си.

— Харесваш ми така. Разрошена и поруменяла. Искане ми се да те поразроша и загрея още малко при първа възможност.

— О!

Опита се да съчини отговор, но той вече се отдалечаваше. И си подсвиркваше.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Безспорно умееше да готви. С малко помощ от нея, успя да сложи на масата вкусно ястие от риба тон на скара с пикантна гарнитура от кафяв ориз със задушени зеленчуци и гъби. Бе от готвачите, които сипват продукти на око, или импулсивно и явно се забавляват.

Резултатът бе чудесен.

Тя беше съвестна, компетентна готвачка. Отмерваше всичко и гледаше на готвенето като на досадно ежедневно задължение.

Вероятно това бе красноречива аналогия за характерите им. И още една причина да се запита защо сега седи в кухнята му, а преди малко бе лежала гола в спалнята му.

Сексът се оказа... невероятен. Не виждаше смисъл да не е честна със себе си. След бурен здравословен секс би трябвало да се чувства отпусната и спокойна, а изпитваше тревога и неудобство.

Изживяването беше вълнуващо, а той просто бе станал и се бе заловил да приготвя вечеря. Сякаш бяха изиграли приятелска партия тенис.

Но преди това бе целунал пръстите ѝ и с тази нежна ласка бе изпратил стрела право към сърцето ѝ.

„Проблемът е мой, мой е“, напомни си. Знаеше, че твърде много анализира и усложнява нещата. Но ако не анализираше нещо, как би могла да разбере какво е?

— Харесва ли ти вечерята?

Прекъсна вътрешната си дилема, когато забеляза, че той я гледа съсредоточено с очите на тигър.

— Страхотна е.

— Не ядеш много.

Съзнателно набодне по-тлъсто парче риба.

— Никога не съм разбирала хората, които готвят като теб или като в кулинарните предавания. Просто сипваш продукти — малко от това, щипка от онова. Как улучваш пропорциите?

Ако наистина си мислеше за готвене, докато устните ѝ се цупеха така секси, би излязъл навън и би изял лопата тор.

— Не зная. Обикновено се получава или едно, или друго.

Не можеше да проникне в съзнанието ѝ, но бе убеден, че мислите, които се въртят там, са свързани със секс или с последиците от него. Реши засега да играят по нейните правила.

— Щом се налага да готвя, защото не искам винаги да вечерям в ресторант, държа да ми бъде приятно. Ако стриктно спазвам рецепти, ще започна да се изнервям.

— А аз бих се изнервила, ако нямам рецепта, която да следвам. Ще се питам дали няма да стане твърде пикантно или твърде постно, препечено или недопечено. Когато сложи ястието на масата, ще се чувствам съсипана. — На лицето ѝ се изписа тревога. — Мястото ми не е тук, нали?

— Какво имаш предвид под „тук“?

— Тук, тук. — Тя направи широк жест с ръце. — С теб, в прекрасно проектираната кухня на странно уютната ти полупразна къща. На масата, с това оригинално вкусно ястие, след сексуалната лудост, която изживяхме в твоята спалня, чийто интериор сякаш казва: „Аз съм мъж, който знае какво иска“.

Лоугън се отпусна на стола и се опита да разсее бученето в ушите си с голяма глътка вино. Явно я бе преценил правилно, но му се струваше, че никога не ще я опознае напълно.

— За първи път чувам такова определение на думата „тук“. На север ли го научи?

— Разбираш какво искам да кажа — сопна се тя. — Не е... Просто не е...

— Ефективно? Подредено? Организирано?

— Не ми говори с този критичен тон.

— Не е критичен, а издава раздразнението ми. Какъв е проблемът ти, Червенокоске?

— Ти ме объркваш.

— Аха. — Лоугън сви рамене. — Дано това е всичко.

Продължи да се храни.

— Смешно ли ти се струва?

— Не, но съм гладен, а и не мога да ти помогна да не се чувстваш объркана. Този факт не ме притеснява, защото иначе щеше

да започнеш да подреждаш всичко по азбучен ред.

Сините като метличини очи се присвиха до малки процепи.

— А: ти си арогантен и агресивен; Б: безочлив; В:...

— В: ти си вироглава всезнайка, но това вече не ме дразни, както по-рано. Мисля, че между нас става нещо интересно. Никой от двама ни не го искаше, но аз се нося по течението, а ти се опитваш да плуваш срещу него. Проклет да съм, ако знам защо започваш да ми харесваш.

— Рискувам повече, отколкото ти.

Лицето му стана сериозно.

— Няма да навредя на децата ти.

— Ако вярвах, че си способен, не бих се сближила с теб до това ниво.

— До кое ниво?

— Секс и вечеря в дома ти.

— Май сексът ти хареса повече, отколкото разговорът на масата?

— Напълно си прав. Защото не знаех какво очакваш от мен, а и не съм сигурна какви са моите очаквания.

— Също като да сложиш продукти в тенджерата и да не знаеш какво точно ще се получи.

Стела въздъхна.

— Очевидно ме разбираш по-добре, отколкото аз теб.

— Аз не съм толкова сложен.

— О, моля те! Ти си като лабиринт, Лоугън. — Вгледа се в лицето му, докато започна да различава малките златисти петънца на зелените му очи. — Лабиринт без никаква геометрична последователност. В професионално отношение си един от най-галантните, най-изобретателните и най-компетентните специалисти по оформяне на градини, с които съм работила, но съставяш половината от проектите си в движение, върху хвърчащи листчета, които държиш натъпкани в джобовете си или в пикапа.

Лоугън загреба още ориз.

— Работата ми спори.

— Несъмнено, но не би трябвало да е така. Ти твориш сред хаос, както личи от всичко в тази къща. Ничия работа не би трябвало да спори при подобни обстоятелства.

— Почакай. — Лоугън протегна ръката, в която държеше вилцата си. — Къде виждаш хаос? Тази къща е почти празна.

— Именно! — Стела размаха пръст срещу него. — Имаш прекрасна кухня, уютна и изискана спалня...

— Изискана? — Кристално ясният му поглед издаде изумление. — Господи!

— И празни стаи. Вместо да скубеш косите си и да се питаш какво да правиш с това пространство, ти си безкрайно спокоен. Просто... — описа широки кръгове с ръце — мързелуваш.

— Никога през живота си не съм мързелувал. Понякога успокоявам темпото — съгласи се той, — но не мързелувам.

— Както и да е. Разбираш от хубаво вино и четеш комикси. Какъв смисъл има от това?

— Важен, като се има предвид, че обичам виното и комиксите.

— Бил си женен и явно си държал на брака си, щом си напуснал родния си край.

— Какъв е смисълът човек да се жени, ако не е готов да направи компромиси заради другия? Или поне да опита.

— Обичал си я — кимна Стела. — И все пак разводът не е оставил никакви рани у теб. Бракът не е вървял и ти си го прекратил. В един миг си груб и безцеремонен, а в следващия ставаш отстъпчив. Знаеше за какво съм дошла тази вечер и все пак си направи труда да приготвиш вечеря... бих могла да добавя към азбучния си списък думите „внимателен“ и „грижовен“.

— За бога, Червенокоске, ти ме уби! Бих преминал направо на буква С и бих те нарекъл „сладурана“, но точно сега се държиш като сприхава сухарка.

Въпреки че той се смееше, Стела вече бе набрала инерция и не можеше да спре.

— Правим невероятен, бурен секс, а после ти изскачаш от леглото, сякаш сме заедно от години и това се е превърнало в навик за нас. Не мога да го проумея.

Когато реши, че тя е свършила, Лоугън взе чашата си и замислено отпи.

— Да видим дали ще мога да ти обясня. Държа да изтъкна, че не долових никаква геометрична последователност.

— О, престани!

Стела понечи да стане, но ръката му сграбчи нейната.

— Не, ще ме изслушаш. Мой ред е. Ако не работех така, както желая, нямаше да се получават толкова добри резултати и определено нямаше да обичам работата си. Разбрах го на север. Бракът ми се провали. Никой не обича провалите, но те са неизбежна част от живота. Издънихме се, но не пострада никой, освен самите ние. Преглътнахме го и продължихме напред.

— Но...

— Тихо! Ако съм груб и безцеремонен, това е продиктувано от чувствата ми, а ако съм отстъпчив — от желанията ми или понякога от необходимост. — „По дяволите!“, помисли си той и отново отпи от виното си. Тя почти не бе докоснала своето. — Докъде бях стигнал? А, да, за идването ти. Разбира се, че знаех за какво си дошла. Не сме тийнейджъри, а и ти си много пряма жена, макар и по свой начин. Ясно ти показах, че те желая. Не би почукала на вратата ми, ако не се чувстваше готова. Що се отнася до вечерята, имаше няколко причини. Първо, всяка вечер ям. Второ, исках да бъдем заедно тук, по този начин. Преди, след и междувременно. Каквото и да стане.

Докато го слушаше, гневът ѝ неусетно бе отшумял.

— Как успяваш винаги да говориш толкова разумно?

— Не съм свършил. Ще се съглася с теб за секса, но възразявам по повод думата „изскачаш“. Никога не изскачам от леглото, както и не мързелувам. Станах, защото ако бях полежал до теб малко по-дълго, щях да те помоля да останеш, а знаей, че не можеш. Освен това, не съм сигурен дали самият аз съм готов. Ако си от жените, които си падат по дългите словоизлияния след секс от рода на: „Скъпа, беше страхотно...“.

— Не съм. — Нещо в повишения му тон накара устните ѝ да трепнат. — Сама мога да си съставя преценка и тя е, че те разбих там горе.

Ръката му се плъзна към китката ѝ и отново към пръстите.

— Разбиването беше взаимно.

— Точно така. Взаимно разбиване. Мисля, че първият път с нов партньор остава в съзнанието на повечето жени и е колкото вълнуващ, толкова и изнервящ, ако случилото се е докоснало струна в душата им. Ти докосна нещо в моята и това ме плаши.

— Пряма, както винаги — отбеляза той.

— Аз съм пряма, а ти си неразгадаем. Трудна комбинация. Даваш ми доста поводи за размисъл. Извинявай, че направих толкова голям въпрос.

— Скъпа, ти си родена, за да правиш въпрос от всичко. Интересното е, че започвам да свиквам с това.

— Може и да е вярно, но също бих казала, че е интересно да бъда с човек, който следва различен ритъм. А сега ще ти помогна да разчистиш масата и ще се прибера у дома.

Лоугън стана едновременно с нея, обхвана раменете ѝ и я притисна с гръб към вратата на хладилника. Заслепи я с целувка и всичкият сподавен гняв, разочарования и копнежи се сляха в едно и изчезнаха.

— Ето ти още един повод за размисъл — каза той.

— Определено.

Роз не се бъркаше в личния живот на другите. Нямаше нищо против случайно дочути клюки, но не си пхаше носа. Не обичаше, а и не позволяваше на никого да се бърка в нейния живот, и се отнасяше с уважение към правото на другите хора да пазят своя тайна.

Затова не задаваше никакви въпроси на Стела. Хрумваха ѝ безброй, но не ги изричаше.

Просто наблюдаваше.

Управителката на фирмата ѝ вършеше работата си с обичайното спокойствие и усърдие. Можеше да си я представи по време на бушуващо торнадо, отново способна да ръководи бизнеса ефективно.

Възхищаваше ѝ се, но и донякъде се ужасяваше от това ѝ качество.

Много се бе привързала към Стела и не можеше да отрече, че бе започнала да разчита на нея за подробностите в бизнеса, за да може самата тя да се съсредоточава върху задължението и удоволствието да отглежда растения. Обожаваше децата. Невъзможно бе да не изпитва топли чувства към тях. Бяха чаровни и будни, дяволити и шумни, забавни и неуморни.

Вече така бе свикнала с момчетата, Стела и Хейли, че не можеше да си представи къщата без тях.

Сдържа любопитството си дори когато Стела се прибра след вечерята у Лоугън със сияещо лице на задоволена жена. Но не смърри Хейли и не я накара да замълчи, когато момичето се разбъбри за това.

— Отказва да сподели подробности — оплака се Хейли, докато двете с Роз плевяха една от лехите пред Харпър Хаус. — Обичам да слушам изчерпателни разкази. Но каза, че ѝ е приготвил вечеря. Винаги съм смятала, че когато един мъж готви, или се опитва да те вкара в леглото си, или е хлътнал по теб.

— Може би просто е огладнял.

— Ако е гладен, поръчва пица. Поне мъжете, които познавам. Мисля, че е хлътнал по нея. — Направи дълга пауза, явно очаквайки коментар от Роз. Когато не последва такъв, Хейли въздъхна. — Е? Познаваш го отдавна.

— От няколко години. Не чета мислите му. Но мога да ти кажа, че никога не е готвил за мен.

— Сигурно бившата му жена е голяма кучка.

— Не бих могла да кажа. Не я познавам.

— Дано е такава. Коравосърдечна кучка, която го е накарала да страда и го е изоставила, наранен и изпълнен с негодувание срещу жените. Тогава се появява Стела, завърта му главата и му помага да превъзмогне болката.

Роз седна на пети и се усмихна.

— Толкова си млада, скъпа.

— Не е нужно да съм млада, за да бъда романтичка. Ммм... вторият ти съпруг е бил ужасен, нали?

— Беше... и все още е лъжец, измамник и крадец. И непоправим сваляч.

— Разбил е сърцето ти.

— Не. Нарани гордостта ми и ме ядоса, което според мен е лошо. Това е минало, Хейли. Ще сложа дионии в тези междини — продължи тя. — Имат дълъг период на цъфтеж и ще изглеждат добре тук.

— Съжалявам.

— Няма за какво да съжаляваш.

— Тази сутрин намина онази жена, госпожа Пийбълс.

— А, да, Роузийн. — Роз се загледа в пространството за миг, след което взе лопатата си и започна да обръща пръстта в предната част на

лехата. — Купи ли нещо?

— Мота се около час и каза, че ще дойде отново.

— Типично. Какво търсеше? Със сигурност не цветя.

— Досетих се що за човек е. От онези, които изгарят от любопитство. Дошла е за клюки... Да посява или жъне. Такива като нея има навсякъде.

— Предполагам, че си права.

— Дочула е, че съм дошла да живея тук и че съм ви роднина, и започна да ме разпитва. Не успя да научи много, но се погрижих да си тръгне доволна.

Роз се усмихна широко под козирката на шапката си, когато протегна ръка към поредното растение.

— Браво на теб!

— Мисля, че главната й цел беше да ти предам новината, че Брайс Кларк се е върнал в Мемфис.

Ръката на Роз трепна и неволно отчупи част от стъблото.

— Така ли? — промълви тя съвсем тихо.

— Засега живеел в хотел „Пийбоди“ и започвал да развива бизнес. Не уточни какъв. Каза, че кроял планове да се установи за постоянно и в момента търсел място за офис. Имал вид на преуспял човек.

— Най-вероятно е източил парите на някоя друга слабоумна жена.

— Ти не си слабоумна, Роз.

— Бях... за кратко. Е, за мен няма значение къде се намира и какво прави. Няма да се опаря два пъти на един и същ ръжен. — Засади растението и взе друго. — Популярното название на дионията е мухоловка. Стъблото е лепкаво. Насекомоядно е. Живо доказателство, че нещо красиво на вид може да бъде опасно или поне неприятно.

Опита се да забрави за това, докато се миеше. Не я бе грижа за мошеника, за когото някога бе имала неблагоприятното да се омъжи. Една жена имаше право на грешки, допуснати от самота, лекомислие или... мамка му, просто от суетност.

„Разбира се — помисли си Роз, — стига да ги поправа и да не ги повтаря.“

Облече чиста блуза, прокара пръсти през влажните си коси и погледна лицето си в огледалото. Все още можеше да изглежда добре, доста добре, ако положи малко усилие. Ако търсеше мъж, лесно можеше да намери, и то не защото той си въобразява, че е глупава и има кладенец с пари, от който ще му позволи да черпи колкото желае. Може би случилото се с Брайс бе разклатило увереността и засегнало самочувствието ѝ за известно време, но вече бе стъпила на крака. Повече от здраво.

Не бе имала нужда от мъж, който да запълни празнотата в живота ѝ, преди да се появи той. Нямаше нужда от мъж и сега. Животът ѝ отново бе такъв, какъвто го харесваше. Децата ѝ бяха щастливи и пълноценни, бизнесът ѝ процъфтяваше, имаше сигурност в дома си, приятелки, които истински ценеше, и познати, с които поддържаше добри отношения.

Точно сега към интересните ѝ занимания се бе прибавило и проучването за призрака, бродещ из къщата.

Още веднъж набързо приглади косите си с ръка и тръгна надолу по стълбите, за да се присъедини към останалите от екипа в библиотеката. Когато стигна до долния етаж, чу почукване на вратата и отиде да отвори.

— Лоугън, каква приятна изненада!

— Хейли не ти ли каза, че ще дойда?

— Не, но няма значение. Заповядай.

— Днес я срещнах в градинарския център и тя ме попита дали мога да се отбия, за да ви помогна с някоя и друга идея за проучването. Трудно бе да устоя на предизвикателството да стана ловец на духове.

— Разбирам. — Всичко ѝ стана напълно ясно. — Трябва да те предупредя, че Хейли си е романтичка и в момента вижда в теб Рочестър, а в Стела — Джейн Еър.

— Аха.

Роз само се усмихна.

— Джейн все още е при момчетата и се опитва да ги накара да си легнат. Тръгни към западното крило и просто следвай шума. Можеш да ѝ кажеш, че ще си намерим занимание, докато чакаме да слезе.

Отдалечи се, преди Лоугън да се съгласи или да възрази.

Никога не се бъркаше в личния живот на другите. Но това не означаваше, че не ѝ е забавно да ги насърчава.

Лоугън остана на мястото си за миг, потупвайки с пръсти по бедрото си. Продължи да потупва и когато тръгна нагоре по стълбите.

Роз бе права за шума. До слуха му достигна смях, писъци и бързи стъпки още преди да стигне до горния етаж. Отправи се натам и се спря пред прага на отворената врата.

Очевидно бе, че стаята е обитавана от момчета и въпреки че бе доста по-подредена, отколкото неговата в тази крехка възраст, обстановката не издаваше следване на строги правила. По пода имаше разхвърляни играчки, а бюрото и рафтовете бяха затрупани с книги и дрънкулки. Ухаеше на сапун, буйно детство и пастели.

Стела седеше на пода сред всичко това, безмилостно гъделичкаше облечения в пижама Гевин, докато блажено голият Люк, залитайки, тичаше из стаята и надаваше бойни викове, свил ръце като тръба пред устата.

— Как ще ме наричаш от сега нататък? — попита Стела, докато по-големият ѝ син безпомощно се заливаше от смях.

— Мама!

Тя издаде звук, подобен на бръмчене, и го смушка в ребрата.

— Опитай отново, малък нещастнико. Как ще ме наричаш?

— Мама, мама, мама, мама, мама!

Гевин се опита да се отскубне и бе повален по корем.

— Не те чувам.

— Ваше Императорско Величество — едва успя да промълви той.

— Още? Назови титлата ми или мъчението продължава.

— Императрица Великолепна, владетелка на цялата Вселена!

— Никога не го забравяй. — Докосна задните му части, обути в памучно долнище, със звучна целувка. — А сега е твой ред, дребно жабоподобно създание.

Изправи се и потърка ръце, докато Люк крещеше от задоволство, но изведнъж залитна назад и едва не изпищя, когато видя Лоугън на прага.

— Господи, изплаши ме до смърт!

— Смилете се над мен. Просто гледах шоуто, Ваше Величество. Здравей, хлапе. — Кимна на лежащия на пода Гевин. — Как я караш?

— Тя ме победи. Сега трябва да си легна, защото такъв е законът на империята.

— Вече чух. — Лоугън взе долнището на пижамата с картинки на „Екс Мен“ и повдигна вежди срещу Люк. — Това на мама ли е?

Люк избухна в смях и затанцува, доволен, че все още е гол.

— *Неее*. Мое е. Няма да го облека, освен ако тя не ме хване.

Опита да се втурне към общата баня, но бе грабнат с една ръка от майка си.

„По-силна е, отколкото изглежда“, помисли си Лоугън, докато тя носеше сина си, праметнат през рамо.

— Глупаво момче, никога не ще ми избягаш. — Свали го и го пусна. — В пижамата и в леглото. — Хвърли поглед към Лоугън. — Има ли нещо...

— Поканен съм да участвам в... сбирката на долния етаж.

— Купон ли ще има? — любопитства Люк, когато му подаде долнището. — А сладки?

— Ще бъде важна среща на възрастни хора, а ако има сладки — каза Стела, докато повдигаше завивките в леглото му, — ще хапнеш от тях утре.

— Дейвид прави много вкусни сладки — отбеляза Гевин. — Повкусни, отколкото на мама.

— Ако това не беше истина, щеше да си строго наказан.

Стела се обърна към неговото легло, видя закачливата му усмивка и с леко побутване го повали по гръб.

— Но ти си по-хубава от него.

— Умно момче. Лоугън, ще кажеш ли на всички, че идвам след малко? Първо ще почетем.

— Той може ли да чете? — попита Гевин.

— Мога. Коя е книжката?

— Тази вечер сме избрали „Капитан Долни гащи“.

Люк грабна книжката и забърза да я подаде на Лоугън.

— Супергерой ли е?

Очите на момчето станаха големи като палачинки.

— Не знаеш ли кой е капитан Долни гащи?

— Не бих казал. — Лоугън прелисти книжката, но без да откъсва поглед от лицето му. Никога досега не беше чел на деца преди заспиване. Навярно щеше да е забавно. — Не е зле да я прочета, за да науча нещо за него. Ако Императрицата е съгласна.

— Да, но...

— Моля те, мамо! Моля те!

Стела отстъпи пред хора от гласове със странно чувство.

— Добре. Само ще разчистя в банята.

Докато подсушаваше влагата и събираше разхвърляните играчки, слушаше плътния глас на Лоугън и долавяше в него иронични нотки.

Припряно закачи мокрите хавлии на пластмасовата сушилня и усети, че я обгръща хлад. Остри ледени иглички проникнаха чак до костите ѝ.

Кремовете и лосионите ѝ полетяха, сякаш пометени от гневна ръка. Щом чу дрънченето и тракането им, тя се втурна да ги хване, преди да паднат на пода.

Всеки флакон бе като кубче лед в ръката ѝ.

Беше ги видяла да се разклащат. Господи, беше ги видяла да се *движат*!

Рязко ги побутна към стената и побягна към преходната врата да защити синовете си от студа и яростта, които витаеха във въздуха.

Лоугън седеше на стола между леглата им, както правеше тя и бавно и спокойно четеше за глупавите приключения на капитан Долни гащи, а момчетата лежаха завити и се унасяха.

Застана на прага — като преграда срещу студа, който сковаваше гърба ѝ — и го изчака да довърши и да вдигне поглед.

— Благодаря. — Бе изумена, че гласът ѝ прозвуча толкова хладнокръвно. — Момчета, пожелайте лека нощ на господин Кътридж. — Запристъпва навътре в стаята, докато сънено изричаха думите. Когато зловещият хлад не я последва, взе книжката и успя да се усмихне. — Идвам след малко.

— Добре, до скоро виждане, приятели.

Чувстваше се спокоен и обзет от сантименталност. Четенето на приказки преди заспиване се оказа страхотно. Кой би предположил? „Капитан Долни гащи“. Неповторимо изживяване. Нямаше нищо против да се повтори, особено ако успееше да придума майка им да позволи да им почете от някой комикс.

Беше му харесала, докато се боричкаше на пода със сина си. „Императрица Великолепна“, помисли си той с усмивка.

След миг дъхът му секна. Студена струя го връхлетя в гръб и го тласна напред като приливна вълна.

Когато се озова до стълбището, почувства световъртеж при мисълта за падане. Едва успя да се хване за перилата, изви се на другата страна и се задържа с две ръце, докато пред очите му танцуваха малки черни точки. За няколко мига изпита страх, че просто ще прелети над парапета, блъснат от стихията.

С крайчеца на окото си зърна неясен женски силует. Излъчваше ярост и откровена ненавист.

След миг изчезна.

Чуваше учестеното си дишане и усещаше лепкава пот, избила по гърба му от паника. Краката му се бяха подкосили, но успя да се задържи на тях, докато Стела излезе от стаята.

Леката ѝ усмивка изчезна веднага щом го видя.

— Какво има? — Бързо го настигна. — Какво се е случило?

— Тя... този ваш призрак... плашила ли е някога момчетата?

— Не. Напротив. Успокоява ги и дори ги закриля.

— Добре. Да вървим.

Здраво хвана ръката ѝ, готов да я отведе на безопасно място — дори насила, ако се наложи.

— Ръката ти е студена.

— Да, разбира се.

— Кажи ми какво стана.

— Ще го направя.

Разказа на всички, докато седяха около масата в библиотеката с папки, книги и записки пред себе си. И сипа в кафето си голяма доза бренди.

— Нищо подобно не се е случвало — заговори Роз. — През всичките години, откакто е част от къщата, тя никога не е представлявала заплаха. Доста хора са се страхували или смущавали от нея, но досега не е нападала никого физически.

— Могат ли призраците да нападат физически? — попита Дейвид.

— Нямаше да питаш, ако се бе държал със сетни сили за парапета горе като мен.

— Полтъргайстите издигат предмети във въздуха — изтъкна Хейли. — Но обикновено се навъртат около деца. Когато навлязат в

пубертета, нещо ги кара да ги оставят на мира. Както и да е, тя не е полтъргайст. Може би някой от предците на Лоугън ѝ е сторил нещо и се опитва да си отмъсти.

— Идвал съм в тази къща десетки пъти. Никога досега не ме е тормозила.

— Децата — тихо каза Стела, докато преглеждаше записките си. — Те са центърът. Привързва се към тях, особено към малки момчета. Закриля ги. И почти би могло да се каже, че ми завижда, че ги имам, но не изпитва гняв, а по-скоро тъга. Долових гняв само вечерта, когато излязох с Лоугън.

— Предпочела си да прекараш вечерта с мъж, вместо с децата си. — Роз протегна ръка напред. — Не че аз съм си го помислила и те упреквам. Но трябва да се опитаме да разсъждаваме като нея. Вече говорихме за това, Стела, и оттогава не излиза от ума ми. Единствените моменти, за които си спомням, че ми се е струвала сърдита, са били при редките ми срещи с мъже, докато синовете ми растяха. Не съм усетила нищо толкова директно и страховито. Но в интерес на истината, не влагах чувства в никоя от тези връзки.

— Не виждам откъде би могла да знае какво мисля и чувствам — каза Стела.

„Но прониква в сънищата ми“, помисли си тя.

— Да не се увличаме в догадки — намеси се Дейвид. — Нека продължим в тази посока. Да предположим, че си е втълпила, че нещата между вас са сериозни или са на път да станат, а това никак не ѝ харесва. Единствените хора, които са били или поне са се чувствали застрашени, сте вие двамата. Защо? Какво я ядосва? Може би завижда?

— Завистлив призрак. — Хейли забарабани с пръсти по масата. — Добре. Изглежда, ти съчувства — като жена на друга жена, която сама отглежда децата си. Готова е да ти помага да се грижиш за тях и дори да се грижи за теб. Но когато в живота ти се появява мъж, започва да негодува. Сякаш иска да каже: „Идеята да имаш нормално, стандартно семейство — баща и две деца — не ми допада, защото аз не съм имала такова“.

— С Лоугън не сме... Той просто им чете приказка.

— Както правят бащите — отбеляза Роз.

— Е... докато им четеше, влязох да приведа банята в ред и усетих, че тя е там. Изведнъж нещата ми — онези, които държа

подредени върху плота, подскочиха. И аз подскочих.

— Мамка му! — промълви Хейли.

— Отидох до вратата и видях, че в стаята на момчетата всичко е спокойно, нормално. Пред мен бе топло, а зад гърба ми бушуваше онази хладна ярост. Тя не искаше да изплаши децата ми. Само мен.

Все пак беше решила да купи бебефон за стаята им. От сега нататък държеше да чува какво става във всеки миг, когато момчетата са там без нея.

— Това е добра гледна точка, Стела, и навярно разбираш, че не можем да я отхвърлим, без да помислим. — Роз сложи ръце на масата. — Нищо, което сме открили досега, не доказва, че призракът е жена от семейство Харпър, както се предполага от толкова години. Все пак някой я е познавал приживе и е знаел за смъртта ѝ. Дали историята е била потулена, или е била отмината с безразличие? Както и да е, възможно е това да бъде обяснението за присъствието ѝ тук. Ако са успели да я потулят, най-логично е да е била слугиня, любовница или държанка.

— Обзалагам се, че е имала дете. — Хейли прокара ръка по корема си. — Може би е починала при раждане или е била принудена да се откаже от бебето и е умряла от мъка. Загазила е заради някого от мъжете от фамилията Харпър, не мислите ли? Защо да остава в тази къща, освен ако не е живяла или...

— ... или умряла тук — довърши Стела. — През периода, в който мислим, че е починала, глава на семейството е бил Реджиналд Харпър. Роз, как да разберем дали е имал любовница, държанка или незаконно дете?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лоугън се беше влюбвал два пъти в живота си. Въпреки безброй страстни увлечения и проявен безкраен интерес и искрена симпатия, любовта бе обсебвала съзнанието му само онези два пъти. Първия път и той, и момичето на мечтите му бяха твърде млади за сериозна връзка.

Бяха изчерпали любовта си с безумна страст, изблици на ревност и необузdana енергия. Сега си спомняше за Лиза Ан Лауър с умиление и носталгия.

После срещна Рейчъл. Тогава се чувстваше малко по-зрял, малко по-мъдър. Не бяха бързали — излизаха заедно две години, преди да се решат на брак. И двамата го искаха, въпреки че някои негови познати се изненадаха — не само от годежа, а и от съгласието му да се премести на север с нея.

Самият Лоугън не беше изненадан. Тогава я обичаше, а Рей избра да живее на север. „Мястото ѝ бе там“, поправи се той. Наивно бе вярвал, че може да свикне навсякъде.

Беше оставил планове за сватбата на нея и майка ѝ, с малък принос от своя страна. Голямото, разточително тържество му бе харесало с цялата си помпозност.

На север имаше добра работа. Поне на теория. Но се чувстваше неспокоен и неудовлетворен в онова гъмжило и проумя, че неговото място не е сред градската шумотевица.

„Момче от малък град“, помисли си той, докато с екипа му закрепваха последните дъски на покрива на дървената беседка. Чувстваше се твърде привързан към родния си край и с доста скромни амбиции, за да се впише в градския пейзаж.

Не преуспя там и бракът му не потръгна. Отначало възникнаха дребни проблеми, за които сега, в ретроспекция, му се струваше, че са могли да преодолеят с взаимни компромиси. Вместо това, и двамата трупаха у себе си огорчение, докато не просто се отчуждиха, а поеха в противоположни посоки.

Тя се намираше в стихията си, но не и той. Чувстваше се нещастен, а неволно караше и нея да страда, че е неспособен да се адаптира. Както всяка болест, която не е лекувана, неудовлетвореността се бе разпростряла до корените.

Не мислеше, че вината е изцяло нейна. Нито пък изцяло негова. Бяха постъпили разумно, като се разделиха, най-сетне осъзнали, че не могат да продължават заедно.

Провалът се оказа мъчителен, особено заради загубата на някога обещаващата любов. Стела се лъжеше, че разводът не е оставил рани у него. Просто той свикна да живее с тях.

Клиентът искаше глицинии около беседката. Даде указания на работниците си къде да ги засадят и се оттегли до малкото езеро, на чиято повърхност трябваше да има водни растения.

Беше мрачен, а когато изпаднаше в такова настроение, предпочиташе да работи сам, доколкото е възможно. Папурът стоеше в кофички и той нагази с гумени ботуши, за да ги потопи. Ако поставеше растенията направо във водата, корените им щяха да плъзнат и задушат всичко наоколо, но така чудесно щяха да разнообразяват пасторалната картина. Постави три водни лилии по същия начин, и след това засади жълти перуники на брега. Бяха влаголюбиви цветя и щяха да трептят като ярък ореол около езерото.

Работата винаги му доставяше удоволствие и докато бе съсредоточен върху нея, част от съзнанието му размишляваше върху други идеи. Или поне на моменти се сещаше за тях.

Можеше да направи езеро във вътрешната градина, която възнамеряваше да създаде сред зелените площи около дома си. „Никакъв папур“ каза си. По-добре беше да сложи дребни лотоси и водни кани за фон. Струваше му се, че повече биха допадали на Стела.

„Бил съм влюбен два пъти“, отново се замисли Лоугън. Сега усещаше как нежните коренчета на това цвете отново търсят почва у него. Може би трябваше да ги изтръгне. Може би.

Какво щеше да прави с жена като Стела и две дяволски забавни хлапета? Взаимно щяха да се изнервят с различните си подходи почти към всичко. Боеше се, че връзката им бързо ще се изчерпа, въпреки че, боже, докато бяха заедно в леглото, бе имал чувството, че никога повече не ще може да живее без нея. Но съществуваше и възможност

да се отчуждят, както с Рей, а от опит знаеше, че това е много помъчително, отколкото бързо отшумяла бурна страст.

Този път трябваше да мисли и за две малки момчета.

Нали именно затова призракът здравата го бе сплашил? Едва ли би предположил, че някога, докато напруга сили, плувнал в пот под облачното небе, ще мисли за среща с призрак. Смяташе се за човек с отворено съзнание за тези неща... но не бе очаквал да се сблъска, така да се каже, лице в лице с тях.

Докато влачеше чувал с тор към брега на езерото, Лоугън осъзна, че досега не е вярвал в легендите за призрака. Беше ги приемал като поредната интересна история, свързана със стара къща. Говореше се, че в старите къщи витаят духове, защото хората от Юга обичаха интересните истории. Гледаше на тях като на част от местната култура и може би на нещо, което би се случило на друго, особено ако е малко пийнал и податлив на въздействието на атмосферата.

Но той не беше нито пиян, нито наивен, а усети леденостудения ѝ дъх, яростта и силата ѝ. Беше се опитала да го изплаши и накара да стои далеч от онези деца и майка им.

Затова искаше с готовност да помогне за разкриване самоличността на онази, която бродеше из коридорите на къщата. Но част от него се питаше дали тя няма право. Дали наистина не е по-добре да стои настрана?

Телефонът на колана му звънна. Вече приключваше работата си и вместо да изчака да спре, свали калните си ръкавици и отговори.

— Кътридж.

— Лоугън, обажда се Стела.

Внезапното ускоряване на пулса му го накара да изпита гняв към себе си.

— Да, скапаните формуляри са в пикапа ми.

— Кои формуляри?

— За които ти е хрумнало да мърмориш.

— Не те търся, за да мърморя.

Тонът ѝ звучеше хладно и делово, което само накара сърцето му да бие по-учестено и още повече го вбеси.

— Е, нямам време и за празни приказки. В момента съм на обект.

— Надявам се да вместиш в графика си една консултация. Имам клиентка, която иска да ѝ дадеш съвет на място. Тук е и ако ми кажеш

какви са плановете ти за деня, ще ти уредя среща с нея.

— Къде?

Продиктува му адреса, който се намираше на около двадесет минути път. Погледна как върви работата на екипа му и прецени кога ще свършат.

— В два часа.

— Добре. Ще я уведомя. Казва се Марша Фийлдс. Искаш ли още информация?

— Не.

— Добре.

Чу отчетливото щракване в слушалката и се ядоса, че не е успял да затвори пръв.

Вечерта Лоугън потегли изтощен, плувнал в пот и в по-добро настроение към дома си. Обикновено тежката физическа работа му се отразяваше страхотно, а през този ден бе свършил доста. Отначало навън беше задушно, а после се бе разразила кратка пролетна буря. Когато дъждът бе заплющял най-силно, с работниците му бяха прекъснали за обедна почивка и бяха хапнали студени сандвичи и пийнали подсладен чай в горещата кабина на пикапа, докато струите се стичаха по стъклата.

Работата, която можеше да свърши за Фийлдс, предлагаше много възможности. Жената, чиято дума се слушаше в онази къща, имаше ясни идеи. Повечето от тях му допадаха и нямаше търпение да ги нахвърля върху хартия, да ги развие и доизглади.

Когато се беше оказало, че братовчедка на Марша по майчина линия е негова втора братовчедка по бащина, консултацията се бе проточила по-дълго от необходимото и бе преминала в шеговит разговор. Не беше излишен, защото тя можеше да привлече доста други клиенти.

Взе последния завой към дома си, спокоен и доволен, но настроението му помръкна, когато видя колата на Стела, паркирана зад неговата.

Не искаше да се вижда с нея сега. Кроеше други планове, а тя просто щеше да ги провали. Възнамеряваше да вземе душ, да пийне

бира и тихо да пусне канала *ESPN* за фон, докато вечеря и работи върху проекта си на масата в кухнята.

В сценария му просто нямаше място за жена.

Паркира с ясното намерение да я отпрати. Нямаше я нито в колата, нито на площадката. Запита се, дали след като беше легнала с него, жена като нея можеше да влиза в къщата му в негово отсъствие. Каза си, че никоя няма право, дори Стела, но чу шуртенето на маркуча за поливане в градината си.

С ръце в джобовете, тръгна по пътеката встрани от къщата.

Тя стоеше на верандата, с еластичен сив панталон, чиито крачоли достигаха малко над глезените ѝ, и широка синя риза. Огненочервените ѝ къдрици бяха вързани отзад на бухнала конска опашка, която поради необясними причини му се стори адски секси. Слънцето бе пробило през облаците и очите ѝ бяха скрити зад очила със сивкави стъкла.

Изглеждаше чудесно в това семпло облекло и внимаваше да не намокри сивите си еспадрили.

— Днес валя — извика той.

Стела продължи да полива сандъчетата му.

— Не беше достатъчно.

Приключи и спря струята, но остана с маркуча в ръка, когато се обърна с лице към него.

— Зная, че имаш собствен стил и настроения, и това си е твоя работа. Но нямаш право да ми говориш, както днес. Няма да търпя да се държиш с мен като с празноглавка, която звъни на гаджето си в работно време, за да се глези, или досадна бизнес партньорка, която те прекъсва, за да те тормози за подробности. Не съм нито едно от двете.

— Не сме нито гаджета, нито бизнес партньори!

Ясно видя как брадичката ѝ трепна, когато стисна зъби.

— Щом ти се обаждам в работно време, значи имам причина. Тази сутрин определено имах.

Права беше, но не се чувстваше длъжен да го признае.

— Сключих сделката с Фийлдс.

— Ура!

Лоугън прехапа устни, за да сдържи смеха, който предизвика у него ироничният ѝ радостен възглас.

— Ще съставя проект за нея. Подписахме предварителен договор. Ще получиш копия и от двете. Доволна ли си?

— Да. Това, което не одобрявам...

— Къде са децата?

Въпросът му я накара да забрави какво иска да каже.

— Баща ми и съпругата му ги взеха от училище, ще вечерят и ще пренощуват при тях, защото след малко трябва да придружа Хейли на курса за бъдещи майки.

— В колко часа?

— В колко часа какво?

— В колко часа е курсът?

— В осем и половина. Не съм дошла да си бъбрим, Лоугън, нито пък да ми се присмиваш. Държах да...

Очите му се отвориха широко, а после се присвиха, когато тя се отдръпна назад. Бе пристъпил към нея и чаровната му усмивка не остави и следа от съмнение какво се кани да стори.

— Не си го и помисляй. Точно сега нямам никакво желание да се целувам с теб.

— Тогава аз ще те целуна и може би ще събудя желание.

— Не се шегувам. — Насочи маркуча срещу него като оръжие.
— Стой далеч. Мисля, че се изразявам съвършено ясно.

— Разбирам. Хайде, стреляй — подкани я той. — Толкова съм потен, че не бих имал нищо против един студен душ.

— Престани! — Стела направи няколко крачки назад с танцова стъпка, осъзнала, че той бавно се приближава. — Това не е игра и не е забавно.

— Възбуждаш ме, когато заговориш с този тон.

— С какъв тон говоря?

— На учителка янки. Ще съжалявам, ако някога отвикнеш от него.

Протегна ръце към нея и Стела инстинктивно стисна края на маркуча. Така му се падаше. Прицели се със струята право в гърдите му и избухна в смях.

— Няма да си играя с теб, Лоугън. Говоря сериозно.

Мокър до кости, отново посегна към нея, финтира отляво и този път тя изпищя, пусна маркуча и побягна.

Ловко плъзна ръка около талията ѝ и я повлече към задния двор. Стресната и обзета от гняв, тя риташе и се съпротивляваше. Остана без дъх, когато се приземи върху него на тревата.

— Пусни ме, идиот такъв!

— Не виждам защо. — Господи, колко добре се чувстваше в хоризонтално положение. Още повече че тя лежеше хоризонтално с него. — Навлизаш в частната ми собственост, поливаш сандъчетата ми и ми изнасяш лекции. — Измъкна се и се надвеси над нея. — Трябва да имам право да върша каквото искам в собствения си имот.

— Стига. Не съм се отказала да се карам с теб.

— Можеш да продължиш оттам, докъдето стигна.

Закачливо докосна брадичката ѝ, после още веднъж.

— Мокър си, потен си и ще останат зелени петна по...

Останалите ѝ думи бяха заглушени от устните му и би се заклела, че водата и по двамата започна да се изпарява.

— Не мога... не можем... — Но причините ставаха все по-неясни в съзнанието ѝ. — ... в задния двор.

— Искаш ли да се обзаложим?

Не можеше да отрече, че я желае. Какъв смисъл имаше да се бори със себе си? Искаше да достигне до дълбоката ѝ благоразумна същност и с наслада да докосва прелестната ѝ външна обвивка. Желаше жената, която педантично изискваше формуляри, но вечер се боричкаше на пода с децата си. Жената, която поливаше сандъчетата му, докато безмилостно го нападаше с думи.

И която тръпнеше под тялото му на тревата при допира му.

Ласката на силните му ръце я завладя, когато те проследиха формите ѝ и притиснаха ханша ѝ. Устните му ненаситно се плъзнаха по шията, рамото и гърдите ѝ.

Разтапяше се под него и в един миг сякаш полетя — лека, ефирна и изгаряща.

Това приличаше на лудост. Бе лекомислено и глупаво, но не можеше да го спре. Търкаляха се на тревата като две полудели кутрета. От него лъхаше мирис на пот, влага и завладяваща мъжка сила. Потен, чувствен и неустоим.

Сграбчи разрошените му буйни коси, вече леко изсветлели от слънцето, и отново потърси устните му със своите.

Всмукна горната му устна, а после езика му.

— Коланът ти. — Едва си пое дъх. — Токата се врязва...

— Извинявай.

Той се надигна да го разкопчае и за миг остана неподвижен, загледан в нея.

Косите ѝ бяха разпилени, очите ѝ — замъглени, а страните — поруменели. Почувства как онези коренчета проникнаха дълбоко в почвата.

— Стела...

Не знаеше какво точно иска да каже, думите се въртяха хаотично в съзнанието му, примесени с толкова чувства, че не можеше да ги подреди.

Но с усмивка, бавна и нежна като очите ѝ, тя прошепна:

— Защо не ти помогна с това?

Разкопча дънките му и дръпна ципа надолу. Пръстите ѝ го обхванаха като примка от кадифе. Усещаше цялото си тяло напрегнато, а ума и сърцето си — безсилни.

Тя се надигна и устните ѝ се плъзнаха по голите му гърди, а зъбите ѝ оставиха гореща диря, граничеща с болка.

След миг бе върху него, готова да го завладее и унищожи.

До слуха ѝ достигаха птичи песни и шумоленето на вятъра, а до ноздрите ѝ — мирис на трева и влажна плът. И на хелиотроп от сандъчетата, които бе поляла. Усещаше мускулите му като обтегнати въжета, широките му рамене и изненадващо топлите му чупливи коси.

Когато погледна надолу, разбра, че е потънал в забрава.

С наведена назад глава, ритмично раздвижи ханш и се понесе натам, където се намираше той.

Лежеше неподвижна върху него, влажна гола и замаяна. С част от ума си осъзнаваше, че ръцете му са обвити около тялото ѝ, сякаш двамата са оцелели след корабокрушение.

Отпусна глава на гърдите му. Взаимно се бяха довели до пълно изтощение. Току-що се бе любила с мъж на двора посред бял ден.

— Това е лудост — промълви тя, но не събра достатъчно сили да се раздвижи. — А ако беше дошъл някой?

— Който идва без покана, трябва да носи почерпка.

Гласът му прозвуча лениво, в контраст със силата, с която я притискаха ръцете му. Повдигна глава и го погледна. Очите му бяха затворени.

— Доволен ли си от моята почерпка?

Крайчецът на устните му трепна.

— Мисля, че беше превъзходна.

— Чувствам се като на шестнадесет. По дяволите, дори на шестнадесет никога не съм го правила така. Искам да възвърна здравия си разум. Искам дрехите си.

— Почакай.

Отмести я встрани и се изправи.

„Очевидно — помисли си тя — без смущение се разхожда из двора си гол, както майка го е родила.“

— Дойдох да поговоря с теб, Лоугън. Сериозно.

— Дойде да ми се караш — поправи я той. — Сериозно. Доста добре се справи.

— Не бях свършила. — Леко се завъртя и посегна към ластика си за коса. — Но ще продължа веднага щом се облека и...

Изпищя, сякаш някой беше опрял кухненски нож до гърлото ѝ.

После се задави от водата, която безмилостно струеше от маркуча към зяпналата ѝ уста.

— Реших, че и двамата имаме нужда от малко охлаждане.

Просто не беше в неин стил, дори при тези обстоятелства, да побегне гола по тревата. Вместо това се преви одве, притисна колене към гърдите си, обви ръце около тях и го обсипа с най-цветистите ругатни, които ѝ хрумнаха.

Той се смя от сърце, докато имаше чувството, че ребрата му ще се спукат.

— Откъде възпитано момиче като теб е научило подобни думи? Как да целувам уста, способна да ги изрече? — Срещна изпепеляващия ѝ поглед, докато държеше маркуча над главата си и вземаше импровизиран душ. — Страхотно е. Искаш ли бира?

— Не. Не искам бира, по дяволите! Искам кърпа. Глупав откачалник, намокри дрехите ми!

— Ще ги пхнем в сушилнята. — Пусна маркуча и ги събра. — Ела вътре. Ще ти дам кърпа.

Когато тръгна към къщата, все още безгрижен и гол, Стела нямаше друг избор, освен да го последва.

— Имаш ли халат? — попита тя заядливо.

— За какво ми е? Почакай, Червенокоске.

Остави я, мокра и разтреперана, да го чака в кухнята. Върна се след няколко минути, обул овехтяло долнище на анцуг, с две големи хавлиени кърпи в ръце.

— Трябва да свършат работа. Ще изсуша тези дрехи.

Грабна ги и влезе с тях в някаква стая. „Перално помещение“, помисли си тя, докато се загръщаше с едната кърпа. С другата подсуши косите си, които навярно изглеждаха, меко казано, ужасно, и чу включването на сушилнята.

— А искаш ли вино? — попита той, когато отново влезе при нея.
— Кафе или нещо друго?

— Настоявам да ме изслушаш...

— Червенокоске, кълна се, че вече те слушах по-дълго отколкото която и да е друга жена през целия ми живот. Дяволски трудно ми е да проумея защо ми се струва, че се влюбвам в теб.

— Не обичам да ме... Моля?

— Първо ме привлякоха косите ти. — Лоугън извади бира от хладилника. — Но не беше нищо повече от влечение. После гласът ти.
— Отвори бутилката и отпи голяма глътка. — Все още просто странен интерес от моя страна. Навързани са цял куп незначителни неща, както и доста важни. Не зная какво става с мен, но всеки път, когато съм с теб, се чувствам по-близо до ръба.

— Аз... Мислиш... че се влюбваш в мен и начинът да ми го покажеш, е, като ме стовариш на земята и правиш секс с мен като ненаситен маниак, а после ме окъпеш с маркуча?

Той отпи отново, по-бавно и замислено, и потърка голите си гърди.

— Стори ми се уместно.

— Е, много впечатляващо!

— Не съм се старал да те впечатля. Не исках да се влюбвам в теб. Всъщност заради тази мисъл бях в скапано настроение почти през целия ден.

Очите ѝ се присвиха, докато синият им цвят засия през пролуката като горещ, ярък лъч.

— О, така ли?
— Но сега се чувствам по-добре.
— Е, радвам се. Чудесно. Дай ми дрехите.
— Все още не са изсъхнали.
— Не ме интересува.
— Хората от Севера вечно бързат. — Лоугън спокойно се облегна на плота. — Днес се замислих и за още нещо.
— И това не ме интересува.
— Другото, за което се замислих днес, беше, че съм се влюбвал истински само два пъти досега. И двата... няма да увъртам, и двете връзки завършиха с провал. Възможно е и с тази да стане същото.
— Може би вече е станало.
— Не — намръщено възрази той. — Ядосана си и уплашена. Не съм мъжът, когото си търсила.
— Не съм търсила никого.
— Аз също. — Лоугън остави бирата си и укроти гнева й, като се приближи и обхвана лицето й с длани. — Навярно мога да спра това, което се случва с мен. Може би трябва да опитам. Но те поглеждам, докосвам те и ръбът не само ми се струва по-близо, а сякаш нещо ме тегли към него.
Допря устни до челото й, а след това се отдръпна назад.
— Всеки път, когато успея да те разбера донякъде, изниква нещо ново и съвсем различно — каза тя. — Аз съм се влюбвала само веднъж истински и то беше всичко, което очаквах. Не зная какво очаквам сега, освен това, което имам. Не зная, Лоугън. Не съм сигурна дали имам смелостта отново да поема към ръба, за който говориш.
— Ако нещата продължат да вървят в посоката, в която са поели за мен, и не ги спреш, можеш да полетиш от него, без да си го искала.
— Не е толкова лесно да бъда тласната нанякъде против волята си. — Този път тя се приближи и хвана ръката му. — Лоугън, дълбоко съм трогната от признанието ти, че изпитваш подобни чувства към мен. Нуждая се от време, за да разбера какво става със самата мен.
— Най-добре ще бъде — каза той след секунда, — ако успеем да запазим темпото, с което се развиват отношенията ни.

Дрехите ѝ бяха сухи, но ужасно измачкани, а косите ѝ почти бяха удвоили нормалния си обем.

Скочи от колата и потръпна от ужас, когато видя Хейли и Роз, седнали на люлката с високи чаши в ръце.

— Трябва само да се преоблека — извика. — Няма да се бавя.

— Има предостатъчно време — отвърна Хейли и дяволито присви устни, докато Стела бързаше към къщата. — Нали знаеш какво означава една жена да се появи с адски намачкани дрехи и петна от трева по задника? — подхвърли тя.

— Предполагам, че е била у Лоугън.

— Любов на открито.

Роз се задави с глътка чай и дрезгаво се засмя:

— За бога, Хейли!

— Ти правила ли си го някога навън?

Роз въздъхна.

— В далечното, тъмно минало.

Стела знаеше със сигурност, че говорят за нея. Руменината, избила по лицето ѝ, обхвана цялото ѝ тяло, докато тичаше към спалнята. Свали дрехите си и ги хвърли в коша за пране.

— Няма причина да се срамувам — промърмори тя на себе си, докато отваряше гардероба. — Никаква.

Сложи чисто бельо и най-сетне се почувства по-нормално. Когато посегна към блузата си, усети студа.

Настръхна, почти очаквайки този път някоя ваза или лампа да полети към нея.

Но събра смелост, обърна се и застана лице в лице с Печалната невеста. За първи път я видя ясно, въпреки че слабата светлина преминаваше през нея като през дим. Все пак различи чертите ѝ, фигурата, русите масури и печалните очи.

Бе застанала на прага на банята между нейната спалня и тази на момчетата.

Но на лицето ѝ нямаше изписан гняв. Не излъчваше неодобрение, а дълбока, неутешима скръб.

Страхът на Стела изчезна и на негово място се появи съжаление.

— Иска ми се да можех да ти помогна. — Притискайки блузата към гърдите си, плахо пристъпи напред. — Но не зная нито коя си, нито какво те е сполетяло. Защо си толкова тъжна?

Жената извърна глава и с насълзени очи погледна към стаята зад себе си.

— Не са си отишли — успокои я Стела. — Никога не бих се разделила с тях. Те са целият ми живот. В момента са при баща ми и съпругата му... при дядо си и баба си. Просто ще им погостуват. Ще ги погледят една вечер, ще хапнат сладолед на корем и утре ще се върнат. — Предпазливо направи още една крачка, с пресъхнало гърло. — Обичат баща ми и Джолийн. Но тук е толкова тихо, когато ги няма, нали?

Господи, говореше на привидение! Опитваше се да завърже разговор с призрак. Защо животът ѝ бе станал толкова странен?

— Не можеш ли да ми кажеш нещо, което би помогнало? Опитваме се да открием истината и навярно, когато успеем... Не можеш ли да ми кажеш поне името си?

Стела повдигна треперещата си ръка и я протегна напред. Тъжните очи срещнаха погледа ѝ и ръката ѝ премина през образа. Последва студ и миг на необясним ужас, след който всичко изчезна.

— Можеш да говориш — промълви Стела в празната стая. — Щом пееш, значи можеш и да говориш. Защо мълчиш?

Разтърсена, тя се облече и с мъка прихвана косите си с шнола. Сърцето ѝ не престана да бие учестено, докато се гримираше, и не би се изненадала да зърне онова печално лице в огледалото.

Обу се и най-сетне слезе на долния етаж, твърдо решена да остави смъртта зад гърба си и да се подготви за новия си живот.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Може би в личния ѝ живот темпото ѝ изглеждаше бавно, но работните часове бяха убийствени. Когато пролетта изпълни всичко с буйна зеленина и температурите започнаха да се доближават до нормалните за разгара на лятото, в градинарския център заприиждаха доволни клиенти — колкото, за да поразгледат и купят нещо, толкова и за да си побъбрят с персонала.

Всеки ден касетки с разсад за градински цветя, саксии с многогодишни растения и цели горички от храсти и декоративни дръвчета излизаха през вратата.

Наблюдаваше как работниците връзват корените на фиданките в чувалчета и тичаше да запълни празните места на масите с нов разсад от оранжериите. Когато готовите сандъчета, висящите кошници и бетонните контейнери със засадени растения се разграбеха, бързаше да подготви нови.

Обаждаше се на безброй доставчици за още съдове, торове, семена за райграс, добавки за почва и всичко останало.

Въоръжена с бележника си и наблюдателното си око, прегледа наличната стока, направи корекции и отиде да помоли Роз за разрешение да изложи част от по-младите растения.

— Не са готови. Следващата година.

— Ако продължаваме така, скоро ще останем без кандилки, спиреи, кремове... — Размаха бележника. — Роз, вече сме продали тридесет процента от многогодишните. Ще бъде голям късмет, ако издържим до май със стоката, която имаме.

— Ще стане по-спокойно. — Роз отдели издънка от карамфил. — Ако започна да излагам новите твърде рано, клиентите няма да бъдат доволни.

— Но...

— Тези карамфили ще разцъфтят едва догодина. Клиентите искат цвят, Стела, и ти го знаеш. Искат да ги засадят, докато цъфтят

или са напъпили. Не им се чака цяла година да видят за какво са броили пари.

— Зная. Все пак...

— Увеличаш се. — Без да свали ръкавицата си, Роз се почеса по носа. — Както и всички други. Господи, Руби сияе, сякаш отново е станала баба, а Стив иска да се поздравяваме като победители след мач всеки път, когато се срещнем.

— Обичат това място.

— Както и аз. Истината е, че това е най-успешната ни година досега. Отчасти благодарение на времето. Имаме прекрасна пролет. Трябва да отдадем дължимото и на неуморната си, ентусиазирана управителка. Но качеството остава на първо място за нас, а количеството на второ.

— Права си. Разбира се, че си права. Просто не ми се иска да изпращам клиенти другаде.

— Може би няма да се стигне до там, особено ако сме достатъчно умни и винаги намираме подходящ заместител.

Стела въздъхна.

— Отново си права.

— А ако наистина се наложи да препоръчаме друг градинарски център...

— Клиентите ще са впечатлени от усилията ни да им помогнем. Затова ти си собственик на такава фирма, а аз — управител.

— Важен е и фактът, че аз съм родена и отраснала тук. Още няколко седмици — и пролетната треска за купуване и засаждане ще отmine. Всеки, който дойде след средата на май, ще търси главно тор, аксесоари, готови сандъчета или няколко растения за подмяна на загинали или престанали да цъфтят. Щом започнат юнските горещини, ще се стараем да продадем това, което е останало от цъфтящите през лятото, преди да изложим есенната стока.

— А в Мичиган е голям риск да изнесеш нещо от оранжерията преди средата на май.

Роз премина към следващата касетка с разсад.

— Липсва ли ти?

— Бих искала да отговаря „да“, защото иначе ми се струва нелоялно. Но честно казано, не. Не оставих нищо друго там, освен спомени.

Именно спомените не ѝ даваха покой. Беше имала щастлив живот с обичан мъж. Когато го загуби, животът ѝ рухна... почти до основи. Дълго се чувстваше несигурна и без опора. Успя да запази останките на този живот заради децата, но в сърцето си бе изпитвала не само скръб, а и страх.

Бе успяла да го преодолее и прегърне спомените.

Но беше загубила не само съпруга си. Синовете ѝ бяха загубили баща си. С всяка година спомените на Гевин за него ставаха все по-смътни, но топли. Люк бе твърде малък, за да пази образа му в паметта си. Струваше ѝ се толкова нечестно. Ако отношенията с Лоугън прераснеха в нещо повече, докато момчета все още са деца...

Нищо не можеше да се сравни с чувството, че домът вече не ѝ липсваше. Сякаш му бе изменила.

Когато влезе в салона с изложена стока, видя множество клиенти с колички, които оглеждаха масите, и Хейли, наведена над голямо сандъче с алпийски ягоди.

— Не го вдигай! — Строгата ѝ команда накара неколцина души да извърнат глави, но тя уверено тръгна между любопитните, с ръце на кръста и гневен поглед, вперен в Хейли. — Какво си мислиш, че правиш?

— Продадохме всички сандъчета до касата. Реших, че това ще изглежда добре там.

— Разбира се. Забрави ли в кой месец си?

Хейли сведе поглед към заобления си като баскетболна топка корем.

— Има кой да ми го напомня.

— Щом искаш да преместиш сандъче, помоли някого.

— Силна съм като бик.

— Но си в осмия месец.

— Послушай я, скъпа. — Една клиентка потупа Хейли по рамото. — Не бива да рискуваш. След като се пръкне бебето, по цял ден ще носиш сандъчета. Сега е моментът да се възползваш от състоянието си и да оставиш хората да те погледят.

— Трябва да я наблюдавам зорко като орлица — обясни Стела. — Лобелията е прекрасна, нали?

Жената погледна касетката, която държеше.

— Харесва ми този тъмносин цвят. Мислех да сложа до нея от тази червена салвия и може би малко мексикански астри.

— Звучи идеално. Интересна и пъстра комбинация, с цял сезон цъфтеж.

— Имам още място в задния край на градината, но не съм сигурна какво да засадя там. — Клиентката прехапа устни и огледа масите, отрупани с примамлива стока. — Бих приела препоръка от вас, ако имате време.

— За това сме тук. Имаме чудесни ружи, по-високи от астрите. А ако искате нещо, което да се съчетава добре със салвията, тези невени ще изглеждат фантастично. Видяхте ли хемиграфиса?

— Дори не знам как изглежда — призна жената със смях.

Стела ѝ показва растение с металнолилави листа и накара Хейли да подбере невени. Двете напълниха още една касетка.

— Радвам се, че сте се спрели и на игловръха. Виждате ли как бялото изпъква сред ярките цветове? Всъщност начинът, по който са подредени тук, може да ви даде представа как ще изглеждат в градината ви. — Стела кимна към касетките. — Просто личи как всички тези растения взаимно се допълват.

— Нямам търпение да ги засадя. Съседките ми ще *позеленеят* от завист.

— Просто ги изпратете при нас.

— Няма да е за първи път. Редовна клиентка съм от откриването на фирмата. Живеех на около два километра оттук, но преди две години се преместих по-близо до Мемфис. Сега се налага да пътувам тридесет километра, но винаги откривам нещо специално, така че си струва.

— Радвам се да го чуя. Има ли още нещо, с което Хейли или аз бихме могли да ви помогнем? Имате ли нужда от пръст, от естествен или изкуствен тор?

— Мога да ги намеря и сама. Но всъщност... — Жената се усмихна на Хейли. — ... и бездруго количката ми вече е пълна. Ако повикате някой силен младеж да отнесе това сандъче до касата, а после до колата ми, ще взема и него.

— Ще се погрижа. — Стела хвърли последен предупредителен поглед към Хейли. — А ти бъди послушна.

— Сестри ли сте? — обърна се клиентката към Хейли.

— Не. Тя е шефката ми. Защо?

— Напомняте ми за нас двете със сестра ми. Все още понякога смърям малката си сестричка, както тя теб, особено когато се безпокоя за нея.

— Наистина ли? — Хейли погледна натам, накъдето бе тръгнала Стела. — Тогава бихме могли да се наречем сестри.

Макар и да се съгласяваше, че физическите упражнения са полезни за бъдещите майки, Стела не искаше на този етап от бременността си Хейли да работи по цял ден, а после да изминава близо километър пеша до къщата. Едва успяваше да я придума да се качи в колата, за да я откара.

— Обичам да ходя пеш.

— Когато се приберем у дома и хапнеш нещо, можем да си направим малка разходка в градината. Но не бива да вървиш толкова дълго, при това сама. Нося отговорност за теб, малката.

— Значи ще ме хокаш така още цял месец?

— Разбира се.

— Познаваш ли госпожа Тейлър? Жената, на която помогнахме да избере летните цветя?

— Е?

— Помислила, че сме сестри, защото се държиш с мен така, както тя с по-малката си сестра. Тогава се почувствах поласкана. Но това започва да ме плаши.

— Жалко.

— Мога да се грижа за себе си.

— Да, аз също.

Хейли въздъхна.

— Не е заради теб, а заради Роз. Скоро хората ще започнат да си мислят, че ми е майка.

Стела забеляза, че сваля обувките си.

— Болят ли те краката?

— Добре са.

— Имам страхотен гел за отекли ходила. Ще ти дам малко от него, когато стигнем, и не е зле да полегнеш за няколко минути.

— Вече почти не мога да ги достигна. Чувствам се...

— Дебела, тромава и мудна — довърши Стела.

— И глупава мърморана. — Хейли тръсна влажните си коси назад. Толкова я дразнеха, че ѝ се искаше да ги оскубе. — Едва издържам в тази жегата и съм готова да се заям с всеки. — Когато Стела усили климатика, очите ѝ запариха от отчаяние и чувство за вина. — Всички сте толкова мили с мен, а аз дори не го оценявам. Струва ми се, че съм бременна от цяла вечност и ще остана така завинаги.

— Мога да ти обещаая, че скоро това ще свърши.

— Стела... Филмът, който гледахме на курса... жената, снимана по време на раждане... просто не виждам как бих се справила. Мисля, че няма да мога.

— Ще бъда до теб. Ще го преживееш, Хейли. Няма да те лъжа, че е лесно, но ще е вълнуващо. Страхотна тръпка. — Стела сви по алеята и видя момчетата си да тичат из двора с кучето и Харпър, увлечени в импровизирана игра на бейзбол. — Освен това, уверявам те, че си струва. Ще го разбереш веднага щом вземеш бебето в ръце.

— Не мога да си представя, че ще бъда майка. По-рано можех, но сега, когато приближава, ми е все по-трудно.

— Разбира се. Никой не може да си представи това чудо. Простено ти е, че си притеснена. Нормално е.

— Значи засега всичко е наред.

Когато паркира, синовете ѝ дотичаха.

— Мамо, мамо! Ударих топката *милион* пъти.

— Милион? — Стела погледна Люк с широко отворени очи. — Това сигурно е рекорд.

— Ела да поиграеш с нас, мамо. — Гевин сграбчи ръката ѝ, а Паркър подскочи и сложи предни лапи на крака ѝ. — Моля те!

— Добре, но едва ли ще надмина постижението ви.

Харпър заобиколи колата и застана до вратата на Хейли. Влажните му къдрици се подаваха под бейзболната шапка, а по ризата му имаше петна от трева и кал.

Хейли не можа да пхне краката си в обувките. Чувстваше ги горещи, отекли и сякаш вече не бяха нейните. В гърлото ѝ напиреха сълзи на гняв.

— Бременна съм — сопна се тя, — не съм инвалид.

Остави обувките си на пода и слезе боса. Не се сдържа и грубо отблъсна протегнатата ръка на Харпър.

— Просто ме остави на мира!

— Извинявай.

Той пъхна ръце в джобовете си.

— Задушавам се, когато всички бдят над мен денем и нощем.

Хейли гневно запристъпва към къщата, макар да ѝ беше трудно да върви, без да залита.

— Просто е уморена, Харпър. — Може би отново твърде загрижена, Стела я проследи с поглед, докато влезе в къщата. — Уморена и раздразнителна. Така е с всички бременни.

— Навярно трябва да спре да работи.

— Ако ѝ предложи това ще се разфучи. Не е зле да бъде съсредоточена върху работата. Държим я под око и внимаваме да не се претовари, което е част от проблема. Предполагам, че се чувства обградена с твърде много внимание.

— Мамо!

Протегна ръка към нетърпеливите си синове.

— Ще се сопне на всеки, който ѝ предложи помощ. Не е лично.

— Добре. Е, трябва да се измия и преоблека. — Харпър се обърна към момчетата, които вече се боричкаха за пластмасовата бухалка. — Чао. Следващия път ще разбия и двама ви.

Следобедът беше задушен и загатваше за приближаващото лято. Дори при включен климатик, Стела едва дишаше в малкия си офис. Беше се предала на времето и дошла на работа по потник и тънък памучен панталон. Нямаше смисъл да се бори с косите си и просто ги бе прихванала високо с шнола.

Тъкмо приключваше със съставянето на плана за следващата седмица и се канеше да актуализира един от каталозите, когато някой почука на вратата.

— Влез. — Машинално посегна към термоса със студено кафе, което бе започнала да си приготвя сутрин. Сърцето ѝ подскочи, когато влезе Лоугън. — Здравей. Мислех, че днес си при Фийлдс.

— Не мога да работя в този дъжд.

— О!... — Стела се завъртя към прозореца и видя плътната завеса от дъждовни капки. — Не бях забелязала, че вали.

— Всички тези цифри и графи те карат да загубиш представа за всичко наоколо.

— Случва се.

— Чудесен ден за кръшкане. Какво ще кажеш да се поразходим в дъжда, Червенокоске?

— Не мога. — Широко разпери ръце. — Работа.

Лоугън седна на ръба на бюрото ѝ.

— Доста натоварен сезон. Роз няма да те упрекне, ако си позволиш малко почивка в един дъждовен следобед.

— Вероятно. Но самата аз бих се упрекнала.

— Така и предположих. — Взе странна кутия за моливи, очевидно изработена от детски ръце, и я огледа. — От Гевин или Люк?

— Гевин, на седем години.

— Избягваш ли ме, Стела?

— Не. Може би донякъде — призна тя. — Но не напълно съзнателно. Затрупани сме с работа — и тук, и у дома. На Хейли ѝ остават само три седмици и се старая да съм до нея през повечето време.

— Ще можеш ли да се освободиш поне за няколко часа в петък вечерта, да кажем? Да отидем на кино?

— В петък вечер обикновено излизам с децата.

— Добре. Дават нов филм на „Дисни“. Ще ви взема около шест. Първо ще хапнем пица.

— О, аз... — Стела се облегна назад и го изгледа намръщено. — Това беше подло.

— Целта оправдава средствата.

— Лоугън, ходил ли си някога на кино с две хлапета в петък вечер?

— Не. — Отдалечи се от бюрото и се усмихна широко. — Ще бъде ново приключение. — Заобиколи бюрото, плъзна ръце под лактите ѝ и я повдигна от стола с такава лекота, че я накара да настръхне. — Започваш да ми липсваш.

Докосна устните ѝ със своите и нежната им ласка прерасна в гореща целувка, докато тялото ѝ се плъзгаше по неговото и краката ѝ

търсеха пода. Обви ръце около врата му, преплете пръсти и ги задържа на тила му, докато се опомни.

— Изглежда, ти също започваш да ми липсваш — каза тя, преди да се отдръпне назад. — Доста мислих.

— Не се и съмнявам. Непрекъснато го правиш. — Усука кичур от косите ѝ. — Ще се видим в петък.

Когато излезе, Стела отново седна.

— Но ми е трудно да си спомня за какво мислех.

Оказа се прав. Наистина беше ново приключение за него и се справи по-добре, отколкото Стела очакваше. Нямаше проблем в общуването с момчетата. Всъщност в пицарията за миг се почувства излишна. Обикновено можеше да изразява мнение за комикси и бейзбол, но този разговор се водеше на съвсем друго ниво.

В един момент не бе напълно сигурна дали Улвърин от „Екс Мен“ не е подписал договор с „Атланта Брейвс“.

— Мога да изям петдесет парчета — заяви Люк, когато разделиха пицата. — А после двадесет кила пуканки.

— Ще повърнеш!

Стела искаше да напомни на Гевин, че не бива да говори така на масата, но Лоугън просто набоде резен от своето парче.

— По-умно е да повърнеш след пицата, за да отвориш място за пуканките.

Остроумието предизвика истеричен смях.

— Хей! — Люк сърдито смръщи вежди. — Гевин има повече пеперони. Моите са само две, а неговите са три!

Когато Гевин изсумтя и направи любимата си физиономия, Лоугън кимна.

— Прав си, не е честно. Да поправим тази несправедливост. — Грабна резен от парчето на Гевин и го изяде. — Сега имате по равно.

Последва нов изблик на смях. Момчетата здравата се изпоцапаха и бяха така въодушевени, когато стигнаха до киното, че Стела очакваше да предизвикат суматоха.

— Не забравяйте, че трябва да пазите тишина по време на филма — предупреди ги тя. — Другите хора също са дошли да гледат.

— Аз ще се постарая — каза Лоугън със сериозен тон. — Но понякога просто не мога да мълча.

Момчетата не престанаха да се смеят до павилиона с пуканки.

Стела познаваше мъже, които се стараеха да впечатлят децата, за да се доберат до майките им. „Както и такива, които го правят, защото е ново преживяване за самите тях“, помисли си тя, докато заемаха местата си с големи кесии в ръце.

Все пак трябваше да признае, че Лоугън се държи страхотно със синовете ѝ. Мъж, прехвърлил тридесетте, заслужаваше награда за това, че поне се опитва да изглежда истински заинтригуван от филм с говорещи маймуни.

Към средата на прожекцията Люк започна да нервничи на седалката си. „Две чаши газирано и малък пикочен мехур“, досети се тя. Знаеше, че не иска да пропусне нито миг от филма, и трудно ще го убеди да тръгне.

Подготви се за кратък тих спор, но Лоугън я изпревари. Не чу какво прошепна в ухото му, но Люк се засмя и двамата станаха.

— Няма да се бавим — прошушна той на Стела и поведе момчето за ръка.

„Е, добре“, каза си тя и погледът ѝ се премрежи. Мъжът щеше да заведе сина ѝ до тоалетната.

Това не беше нейна работа.

Двете безкрайно щастливи момчета се качиха на задната седалка на колата му. Веднага щом коланите им бяха закопчани, започнаха да подскочат и бърборят за любими сцени от филма.

— Хей, приятели! — Лоугън седна зад волана, сложи ръка на облегалката и погледна назад. — Подгответе се, защото ще целуна майка ви.

— Защо? — попита Люк с недоумение.

— Защото, както може би сте забелязали, тя е красива и сладка.

Наведе се с дяволит израз в очите.

Стела понечи да подаде бузата си, но той обхвана брадичката ѝ, накара я да извърне глава към него и леко я целуна по устните.

— Ти не си сладък — промърмори Люк под нос. — Защо тя те целува?

— Защото, синко, аз съм добре изглеждащ мъжкар.

Вдигна очи към огледалото за обратно виждане, намигна и забеляза подозрителния поглед на Гевин, докато запалваше.

Люк вече заспиваше, когато стигнаха до къщата, и главата му клюмаше, въпреки че се опитваше да остане буден.

— Аз ще го отнеса горе.

— И аз мога. — Стела се наведе и разкопча колана му. — Свикнала съм. Освен това не знам дали е добра идея отново да влизаш в стаята им.

— Тя трябва да свикне с мен. — Лоугън повдигна Люк от седалката. — Хайде, кралю на птиците, ще те понося.

— Не съм уморен.

— Разбира се.

Момчето се прозина и опря брадичка на рамото му.

— Миришеш различно от мама. И кожата ти е по-грапава.

Роз крачеше из фоайето, когато влязоха.

— Е, явно всички добре сте се позабавлявали. Лоугън, ще останеш ли да пийнем по нещо, след като сложите момчетата да спят? Искам да поговоря с двама ви.

— Добре. Идвам след малко.

— Нямам нужда от помощ — опита да възрази Стела, но той вече се качваше по стълбите с Люк.

— Ще донеса вино. Лека нощ, хубавецо — каза Роз на Гевин и се усмихна зад гърба на Стела, която тръгна след Лоугън.

Той вече развързваше маратонките на Люк.

— Лоугън, аз ще се заема с това. Ти слез при Роз.

Той свали обувките на момчето и се запита дали неспокойната нотка в гласа ѝ е заради Печалната невеста или заради него. Но вниманието му бе привлечено от момчето, което стоеше до Стела необичайно мълчаливо.

— Тогава заведи Люк да си легне. Ние с Гевин трябва да си поговорим. Нали, хлапе?

Гевин повдигна рамене.

— Може би. Да.

— И той трябва да се приготви за лягане.

— Няма да трае дълго. Заповядай в моя офис — каза Лоугън, посочи към банята и видя устната на момчето да трепва.

— Лоугън... — опита се да възрази Стела.

— Разговор по мъжки. Извини ни.

Затвори вратата пред лицето ѝ.

Решил, че и за двамата ще е по-лесно, ако поговорят на четири очи, седна на ръба на ваната. Не беше сигурен, но му се струваше, че Гевин е напрегнат колкото него.

— Смущава ли те това, че целувам майка ти?

— Не зная. Може би. Когато бях малък, видях един друг мъж да я целува. Излезе на вечеря с него и имахме детегледачка. Събудих се и ги видях, но никак не го харесвах, защото *непрекъснато* се усмихваше.

Демонстрира, като разтегна устни и показва зъбите си.

— И аз не го харесвам.

— Всички красиви момичета ли целуваш? — любопитства Гевин.

— Е, целувал съм доста. Но майка ти е специална.

— Как така?

„Момчето иска ясни отговори“, реши Лоугън. Щеше да се постарее да му ги даде.

— Събужда странни, приятни чувства в сърцето ми. Момичетата ни карат да се чувстваме по много различни начини, но когато докосват сърцето ти, значи са специални.

Гевин погледна към затворената врата, а после отново към него.

— Татко я целуваше. Спомням си.

— Добре е, че си спомниш.

Лоугън бе изненадан от импулсивното желание да погали косите му. Но не мислеше, че моментът е подходящ за когото и да е от двамата.

Знаеше, че в тази къща има не само един призрак.

— Зная колко много са се обичали. Майка ти ми каза.

— Той не може да се върне. Надявах се, макар мама да казва, че е невъзможно. Но когато започна да идва онази жена, помислих, че и той може. А не идва.

Нима на света имаше нещо по-тежко за едно дете от загубата на родител? Той вече бе пораснал, а не можеше да си представи скръбта, която би изживял, ако загубеше някого от своите.

— Това не означава, че не те гледа. Вярвам в тези неща. Когато някой, който ни обича, ни напусне, продължава да ни закриля. Твоят татко винаги ще те гледа.

— Тогава значи вижда как ти целуваш мама, защото гледа и нея.

— Предполагам — кимна Лоугън. — Иска ми се да вярвам, че няма нищо против, защото знае, че искам да бъде щастлива. Навярно, когато се опознаем по-добре, и ти няма да възразяваш.

— Мама също ли има странни чувства към теб?

— Искрено се надявам, защото ще бъда много нещастен, ако само аз ги изпитвам. Не зная дали нещата, които казвам, са правилни. Никога досега не съм водил подобен разговор. Но дори и да бъдем щастливи — всички заедно, баща ти ще си остане твоят татко, Гевин. Завинаги. Искам да разбереш, че зная това и го уважавам. Казвам ти го като мъж на мъж.

— Добре. — Гевин бавно се усмихна и посегна към подадената му ръка. Когато я хвана, усмивката му стана по-широка. — Всъщност ти ми харесваш повече от онзи другия.

— Радвам се да го чуя.

Люк бе завит и спеше, когато се върнаха в стаята. Лоугън среща въпросителния поглед на Стела, повдигна вежди и се отдръпна, докато тя помагаше на Гевин да се приготви за лягане.

Решително хвана ръката ѝ, щом излязоха в коридора.

— Попитай го за какво си говорихме, ако желае да сподели. Негова работа.

— Просто не искам да бъде разстроен.

— Изглеждаше ли разстроен, докато го завиваше?

— Не — въздъхна тя. — Не.

На площадката на стълбището студът ги застигна. Лоугън закрилнически обгърна талията ѝ и я притегли плътно до себе си. Отмина бързо, с леко свистене, като размахан камшик.

След няколко секунди зазвуча приспивната песен.

— Сърдита е на нас — прошепна Стела, когато той се обърна към нея. — Но не и на тях. Няма да ги нарани. Затова да я оставим на мира. Сложих бебелефон с екран на долния етаж, за да ги чувам, ако имат нужда от мен.

— Как спиш там горе?

— Спокойно, колкото и странно да ти се струва. Отначало, защото не вярвах. А сега знам, че тя ги обича по свой странен начин. Вечерта, когато бяха при родителите ми, дойде в стаята ми и заплака. Сърцето ми се къса от съжаление.

— За призрака ли говорите? — попита Роз. — Точно това имах предвид. — Подаде им чашите с вино и нацупи устни, когато Стела включи бебелефона. — Странно е да я чуя отново. От години не я бях чувала.

— Трябва да призная — заговори Лоугън, с поглед, прикован в екрана, — че малко ме плаши. Тръпки ме побиват, честно казано.

— Свива се. Поне донякъде. Къде е Хейли? — попита Стела.

— Чувстваше се уморена... стори ми се мрачна и сърдита. Затвори се в стаята си с книга и голяма чаша безкофеинова кока-кола. Вече поговорих с нея, така че...

Посочи към масата, на която имаше фруктиера с бяло грозде, хрупкави солени бисквити и сирене бри.

Самата тя седна и си взе зърно грозде.

— Реших да предприема някой действия във връзка с постоянното присъствие в къщата ни.

— За екзорсизъм ли намекваш? — попита Лоугън и хвърли поглед към бебелефона, от който звучеше нежен глас.

— Не толкова драстични действия. Искам да узнаем нещо повече за историята ѝ и връзката ѝ с къщата. Струва ми се, че не постигаме никакъв напредък, главно защото не можем да намерим вярната посока.

— Досега не сме ѝ посветили достатъчно време — изтъкна Стела.

— Още една причина да потърсим помощ. Твърде заети сме и сме аматьори. Какво ще кажете да се обърнем към някого, който знае какво да прави и разполага с време?

— Концертът за тази вечер свърши — каза Лоугън, когато гласът от бебелефона замлъкна.

— Понякога се връща два-три пъти. — Стела му предложи бисквита. — Познаваш ли някого, Роз? Човек, който би се нагърбил с тази задача?

— Все още не. Но поразпитах на няколко места, като казах, че просто искам да направя подробно проучване за родословието си. В

Мемфис има специалист, чието име открих. Мичъл Карнеги. Доктор Мичъл Карнеги — добави тя. — Преподавал е в университета в Шарлот, но преди две години се е преместил тук. Мисля, че е работил и в местния университет един-два семестъра, а може би все още изнася по някоя лекция. Главно пише книги. Биографии и прочее. Посочен е като експерт по семейна история.

— Струва ми се, че той е нашият човек. — Стела сложи малко сирене върху бисквитата. — По-добре е да се обърнем към специалист, отколкото да се мъчим сами.

— Зависи — намеси се Лоугън. — Зависи как приема историите за призраци.

— Ще уговоря среща с него. — Роз повдигна чашата си. — Тогава ще разберем.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Макар и да съзнаваше, че ще бъде тежко изпитание за него, Харпър изпълни инструкциите и откри Хейли на касата. Седеше на табуретка, заобиколена от саксии и касетки с разсад, и издаваше касови бележки на последните клиенти. Роклята ѝ — сукман или туника, не знаеше как се наричат дрехите за бременни — бе искрящо червена.

Този цвят имаше странно въздействие върху него. Весело, секси червено. В съчетание с подвитите кичури от двете страни на лицето ѝ, очите ѝ изглеждаха огромни, а на ушите ѝ висяха големи сребърни халки, които се поклащаха заедно с косите ѝ, когато се движеше.

Тялото ѝ бе скрито зад високия щанд и почти не личеше, че е бременна. „Освен по уморените ѝ очи“, помисли си той. Лицето ѝ изглеждаше малко подпухнало, може би защото бе напълняла, а навярно и от недоспиване. Каквато и да бе истината, не смяташе, че е уместно да споменава това. Всъщност през последните няколко дни всичко, което излезеше от устата му, се оказваше погрешно. Поне в нейно присъствие.

Не очакваше и тази среща да мине гладко, но смело беше поел мисията и беше обещал, че ще се справи.

Изчака, докато тя свърши с клиентите, и решително тръгна към щанда.

— Здравей.

Хейли го погледна и изражението ѝ не му се стори особено приветливо.

— Здравей. Защо си излязъл от пещерата си?

— Свърших за днес. Мама се обади преди малко и ме помоли да те откарам, когато приключа.

— Е, аз не съм приключила — каза тя с раздражение. — Има още няколко клиенти, а в събота е мой ред да затворя.

„Това не е тонът, с които разговаря с клиентите“, забеляза той. Започваше да мисли, че пази този тон само за него.

— Да, но тя каза, че си ѝ нужна за нещо у дома, и то колкото може по-скоро. Бил и Лари ще довършат и ще затворят.

— Какво иска? Защо не се обади на мен?

— Не зная. Аз съм само вестonosец. — Беше наясно каква съдба често сполетява вестonosците. — Казах на Лари и той ще помогне на последните, които все още се мотаят. Вече идва.

Хейли се надигна от табуретката. Ръцете го сърбяха да ѝ помогне, но предполагаше, че би отсякла китките му.

— Мога да се прибера пеша.

— Хайде, за бога! — Харпър пхна ръце в джобовете си и я изгледа също толкова намръщено. — Защо искаш да ме поставиш в подобно положение? Ако те оставя да вървиш пеш, мама ще ме изравни със земята, а когато свърши с мен, ще смаже и теб. Да вървим.

— Добре.

Истината беше, че самата тя не знаеше защо е толкова сърдита и заядлива. Чувстваше се уморена и измъчена. Изпитваше ужас, че нещо не е наред с нея или бебето, въпреки всички уверения на лекаря в обратното. Щеше да се роди болно или с деформация, защото тя... Не знаеше защо, но вината щеше да е нейна.

Грабна чантата си и се заклатушка след Харпър.

— Работното ми време свършва след половин час — промърмори Хейли и енергично дръпна вратата на колата му. — Не знам какво иска, та не може да почака половин час.

— И аз не знам.

— Все още не се е срещнала с онзи специалист по родословия.

Той се качи в колата и запали.

— Не е. Ще го направи, когато намери време.

— Теб, изглежда, не те интересува особено. Защо не идваш на съвещанията ни за Печалната невеста?

— Ще дойда, когато реша, че има какво да кажа.

Уханието ѝ също му въздействаше, особено докато седеше така близо до него в колата. Беше толкова секси, че го караше да се чувства неспокоен. Добре че пътят не бе дълъг.

Изненадан, че не е плувнал в пот, Харпър направи рязък завой и спря пред къщата.

— Ако караш тази снобска кола толкова бързо, някога ще си изпросиш глоба.

— Колата ми не е снобска, а удобна и надеждна, спортен модел. И не карах бързо. С какво съм заслужил да лазиш по нервите ми?

— Не лазя по нервите ти, просто отбелязах нещо. Поне не си избрал червена. — Хейли отвори вратата и успя да измъкне краката си. — Повечето мъже си купуват червени, за да се перчат. Може би не те забелязват, защото е черна, затова жабката ти не е пълна с квитанции за глоби.

— Не са ме глобявали за превишена скорост от две години.

Тя изсумтя недоверчиво.

— Е, добре, от осемнадесет месеца, но...

— Няма ли да престанеш да спориш с мен за пет секунди, по дяволите, и да ми помогнеш да изляза от тази проклета кола? Не мога да стана.

Като спринтьор на стартовата линия, Харпър се втурна и светкавично заобиколи колата. Не беше сигурен как да го направи, особено когато тя седеше с пламнало от гняв лице и очите ѝ святкаха срещу него. Понечи да хване ръцете ѝ и да я издърпа, но му хрумна, че може... да повреди нещо.

Затова се наведе, пхна ръце под мишниците ѝ и я повдигна.

Коремът ѝ се притисна към него и сега по гърба му наистина потече пот.

Почувства движение там вътре... две силни ритвания.

Беше... необикновено.

Хейли веднага го отблъсна.

— Благодаря.

„Колко унижително“ помисли си тя. Просто не беше успяла да премести центъра на тежестта си или да стъпи достатъчно здраво навън, за да се измъкне от скапаната кола. Разбира се, ако той не беше настоял да се качи в неговата момчешка играчка, нямаше да се подложи на това унижение.

Искаше да изяде цяла кофа ванилов сладолед и да прекара останалата част от живота си във вана с хладка вода.

Рязко побутна входната врата и прекрачи прага.

Виковете „Изненада!“ накараха сърцето ѝ да подскочи до гърлото и едва не загуби контрол над все по-неиздръжливия си пикочен мехур.

От тавана на приемната висяха розови и сини гирлянди, майсторски навити на спирали, а в ъглите се полюшваха огромни бели

балони. Кутии, опаковани в красива хартия и вързани с панделки, образуваха пъстра планина върху висока маса. Стаята беше пълна с жени. Стела и Роз, всички момичета, които работеха в градинарския център, и дори някои от редовните клиентки.

— Не гледай толкова уплашено, момиче. — Роз се приближи и обви ръка около раменете ѝ. — Нима мислеше, че ще станеш майка, без да сме устроили женско парти в твоя чест?

— Направили сте го за мен?!

На лицето ѝ разцъфтя усмивка, въпреки че очите ѝ преливаха от сълзи.

— Ела и седни. Можеш да си позволиш чаша от пунша на Дейвид с шампанско, няма да навреди.

— Това е... — Видя стола в средата на приемната, украсен с гирлянди и балони като трон. — Не знам какво да кажа.

— Тогава ще поседя до теб, скъпа. Аз съм Джолийн, мащехата на Стела. — Докосна ръката и корема на Хейли. — Никога не преставам да бърборя.

— Заповядай. — Стела ѝ донесе чаша пунш.

— Благодаря. Толкова съм ви благодарна. Това е най-милото нещо, което някой е правил за мен. През целия ми живот.

— Можеш да си поплачеш. — Джолийн ѝ подаде кърпичка с дантела по края. — После адски ще се позабавляваме.

Наистина се забавляваха. Безброй ахкания и възклицания при вида на малките дрешки, одеялата, меки като облаци, ръчно изплетените терлички, дрънкалките, играчките и плюшените животинки. След това глупави игри, които биха харесали само на жени по време на парти в чест на бъдеща майка.

Сърцето на Хейли, което от няколко дни беше свито на топка, най-сетне се поуспокои.

— Това е най-страхотният купон, в който съм участвала — каза тя, замаяна и изтощена, и погледна множеството подаръци, които Стела старателно бе подредила на масата. — Зная, че е организиран за мен. Доволна съм, но и на всички ни беше забавно, нали?

— Шегуваш ли се? — Седнала на пода, Стела продължи усърдно да сгъва разпилените опаковки на четири. — Беше върхът.

— Всички тези хартии ли ще запазиш? — попита Роз.

— Някой ден ще поиска да си спомни за този купон. Ще запазя само тези, които не е нахъсала на парчета.

— Нямах търпение. Бях толкова развълнувана. Трябва да прегледам картичките, защото не запомних кое от кого е.

— Съставих списък, докато ти ги разкъсваше.

— Разбира се, че е съставила. — Роз си наля още една чаша пунш, седна и изпъна крака. — Господи, капнала съм.

— Здравата сте се потрудили. Беше невероятно. — Усетила, че в очите ѝ отново напират сълзи, Хейли махна с ръце. — Всички сте... бях забравила, че хората могат да са толкова добри и щедри. Мили боже, погледнете тези прекрасни неща! Жълтата нощничка с картинки на мечета, шапчицата... а раницата „кенгуру“! Стела, безкрайно съм ти благодарна.

— Аз бях загубена без своята.

— Толкова мило от страна и на двете ви да направите това за мен. Нямах представа. Не мога да ви опиша колко бях изненадана и колко съм ви признателна.

— Не е трудно да се досетиш кой го планира — каза Роз и кимна към Стела. — Дейвид вече я нарича „генерал Ротшилд“.

— Трябва да му благодаря за всички вкуснотии. Не мога да повярвам, че изядох две парчета торта. Струва ми се, че всеки момент ще експлодирам.

— Не бързай да експлодираш, защото все още не сме свършили. Трябва да се качим горе, за да видиш и моя подарък.

— Но партито беше...

— Плод на общи усилия — довърши Роз. — Надявам се подаръкът ми да ти хареса.

— Сопнах се на Харпър — призна Хейли, докато ѝ помагаха да стане и тръгнаха нагоре по стълбите.

— Не му е било за първи път.

— Но съжалявам. Той ви е помагал да ме изненадате, а аз се държах ужасно с него. Каза, че винаги лазя по нервите му, и точно това правех.

— Ще му се извиниш. — Роз ги поведе през западното крило покрай техните стаи. — Заповядай, скъпа.

Отвори вратата и покани Хейли да влезе.

— О, господи! Боже мой!

Хейли закри устата си с две ръце, докато оглеждаше стаята.

Стените бяха боядисани в нежно бледожълто, а на прозорците висяха дантелени пердета.

Очевидно креватчето беше антика. Само старинна и ценна мебел можеше да е толкова изящна. Дървото бе тъмно и лъскаво, с червеникави оттенъци. Забеляза чаршафчетата с къдрички, за които мечтаеше, откакто ги бе видяла в едно списание, но знаеше, че никога не ще може да си ги позволи.

— Мебелите са назаем, докато си тук. Използвах ги за своите деца, както и майка ми, и нейната майка преди повече от осемдесет и пет години. Но чаршафчетата и масичката за смяна на пелени са твои. Стела добави постелката и лампата. А Дейвид и Харпър, Бог да ги благослови, боядисаха стените и свалиха мебелите от тавана.

Онемяла от възмущение, Хейли само поклати глава.

— Когато донесем подаръците ти тук, ще имаш прекрасна детска стая.

Стела потърка гърба ѝ.

— Всичко е толкова красиво. Дори не съм мечтала. Много ми липсва баща ми. Колкото повече приближава появата на бебето, толкова повече ми липсва. Дълбоко у себе си изпитвам болка. Напоследък се чувствах тъжна и уплашена и се самосъжалявах. — Изтри сълзите от бузите си с ръце. — Днес просто съм... не заради подаръците, всичките ми харесват. Важното е това, което сте направили за нас, и двете.

— Не сте сами, Хейли. — Роз положи ръка на корема ѝ. — Никой от двама ви.

— Зная. Мисля, че щяхме да се справим и сами. Бях готова да работя до пълно изтощение. Но не очаквах отново да имам истинско семейство. Да живея с хора, които са загрижени за мен и бебето. Била съм толкова глупава.

— Не — възрази Стела. — Просто бременна.

Хейли се засмя и преглътна останалите сълзи.

— Мисля, че това обяснява много неща. Скоро вече няма да имам оправдание. И никога, никога не ще мога да ви се отблагодаря. Никога.

— Е, достатъчно е да кръстиш бебето на нас — нехайно подхвърли Роз. — Особено ако е момче. Малко ще му бъде трудно в

училище с име като Розалинд Стела, но звучи добре.

— Хей, мислех да бъде Стела Розалинд.

Роз повдигна вежди срещу Стела.

— Това е един от редките случаи, в които е от полза да бъдеш най-възрастната.

Вечерта Хейли влезе на пръсти в детската стая. Само за да докосне и помирише всичко и да поседи на люлеещия се стол, галейки корема си.

— Съжалявам, че напоследък бях толкова заядлива. Вече се чувствам по-добре. Всичко ще бъде наред. Ще имаш две кръстници феи, бебчо. Най-добрите жени, които някога съм познавала. Няма да мога да им се отплатя за всичко, което правят за нас, поне в някои отношения. Но, кълна се, за каквото и да ме помолят, бих го направила. Тук съм в безопасност. Глупаво беше да го забравя. Ние с теб сме отбор. Не биваше да се страхувам от теб. Или за теб. — Затвори очи и се залюля. — Толкова искам да те взема в ръцете си, че усещам болка. Нямам търпение да те облека с някое от онези сладки комплектчета, да те прегърна, да долавям мириса ти и да те люлея на този стол.

Въздухът стана студен и кожата ѝ настръхна. Но това, което я накара да отвори очи, не бе страх, а съжаление. Прикова поглед в жената, застанала до креватчето.

Тази вечер златисторусите ѝ коси бяха разпуснати и в безпорядък. Бе облечена с бяла нощница, изцапана на подгъва. Изразът на очите ѝ издаваше... Хейли би казала — лудост.

— Не е имало кой да ти помогне, нали? — Ръцете ѝ леко затрепериха, но продължи да гали корема си и да говори, загледана в силуета. — Навярно не е имало никого до теб, когато си се чувствала така изплашена. Аз щях да полудея, ако бях сама. И не знам какво бих направила, ако се случи нещо с бебето ми. Как бих продължила да живея ако ми бъде отнето. Дори и мъртва, няма да го понеса. Мисля, че донякъде те разбирам.

След тези думи Хейли чу пронизителен звук, който се изтръгна от съкрушена от страдание душа.

Миг по-късно остана сама.

В понеделник Хейли отново седеше на табуретката си. Не обръщаше внимание на болките в гърба. Когато за пореден път се наложи да повика някого да я замести, за да се дотътри до тоалетната, подхвърли шеговито, че пикочният ѝ мехур се е свил до размер на грахово зърно.

На връщане се помота навън не само за да изпъне краката си, а и да се види със Стела.

— Може ли да ползвам почивката си сега? Искам да открия Харпър и да му се извиня. — Цяла сутрин с ужас бе очаквала този момент, но не можеше повече да го отлага. — Не го намерих в неделя, но днес навярно отново е в пещерата си.

— Върви. А, преди малко говорих с Роз. Свързала се е с онзи експерт. Доктор Карнеги. Има среща с него в края на седмицата. Може би ще постигнем известен напредък. — Стела я огледа с присвити очи. — Знаеш ли какво, една от нас ще дойде с теб на прегледа утре. Не искам да шофираш повече.

— Все още се побирам зад волана. Макар и малко трудно.

— Сигурно, но или Роз, или аз ще те откарам. Време е и да минеш на половин работен ден.

— Да намалите работното ми време би било все едно да ме вкарате в лудница. Стига, Стела, много жени работят до последно. Добрата страна на това, че трябва да отида при Харпър, е разходката.

— Разходка, да — съгласи се Стела. — Но не и вдигане на каквото и да било.

— Престани да натякваш — засмя се тя, докато се отправяше към оранжерията за присаждане.

Спря пред вратата. Бе репетирила това, което искаше да каже, но го обмисли още веднъж. Щеше да приеме извинението ѝ. Майка му го бе възпитала добре, а доколкото го познаваше, Хейли вярваше, че има и добро сърце. Но държеше да разбере, че просто напоследък тя изпада в странни настроения.

Отвори вратата. Обичаше мириса вътре. Беше пълно с експерименти и възможности. Надяваше се някой ден Харпър или Роз да ѝ преподаде урок за тази част от отглеждането на растения.

Видя го в далечния край, съсредоточен върху работата си. Имаше слушалки на ушите и потропваше в такт с ритъма, който звучеше в тях.

Господи, колко сладък изглеждаше! Ако го беше срещнала в книжарницата, преди животът ѝ да се промени, щеше да пофлиртува с него или да направи всичко възможно той да започне да я сваля. Тези тъмни, вечно разрошени коси, тази изваяна брадичка и поглед на мечтател. И тези красиви ръце.

Можеше да се обзаложи, че е завъртял главите на поне десетина момичета, а още толкова чакат на опашка да получат шанс.

Тръгна към него, но внезапно спря изненадана, когато Харпър рязко вдигна глава и се обърна.

— За бога, Харпър! Мислех, че ще те стресна.

— Какво? Какво? — Той присви очи, докато сваляше слушалките. — Какво?

— Не предполагам, че си ме чул.

— Аз... — Не я беше чул. Бе усетил уханието ѝ. — Имаш ли нужда от нещо?

— Дойдох да ти се извиня, че през последните няколко седмици ти се сопвах всеки път, когато отвориш уста. Държах се като ужасна кучка.

— Не. Е, да, но няма нищо.

Хейли се засмя и се приближи, за да види какво прави той. Държеше нещо, подобно на сноп стъбла.

— Хваща ме страх. Какво ще правя, как ще се справя? Защо трябва непрекъснато да се чувствам дебела и грозна?

— Не си дебела. А грозна никога няма да бъдеш.

— Много мило, че го казваш. Но бременността не вреди на зрението ми. Зная какво виждам в огледалото всеки божи ден.

— Значи тогава знаеш, че си красива.

Тя се усмихна и очите ѝ заблестяха.

— Сигурно съм за оплакване, щом се чувстваш длъжен да флиртуваш с една сприхава бременна.

— Не бих... не се чувствам... — Най-малкото му се искаше да пофлиртува с нея. — Както и да е. Струва ми се, че ти си по-добре.

— Определено. Бях започнала да се самосъжалявам, а всъщност мразя мисли от рода на „горката аз“. Дори не подозирах, че майка ти и Стела ще организират тържество в моя чест. Доста си поплаках. Но после стана адски забавно. Кой би предположил, че едно женско парти

може да е върхът? — Притисна ръце към корема си и се засмя. — Познаваш ли мащехата на Стела?

— Не.

— Има страхотно чувство за хумор. Така ме разсмя, че едва не изстрелях бебето още тогава. А госпожа Хагърти...

— Хагърти? Нашата госпожа Хагърти е била на купона?

— Не само беше, а спечели състезанието със заглавия на песни. Трябваше да напишем колкото се може повече заглавия с думата *baby*. Никога няма да познаеш за коя песен се сети тя.

— Добре. Предавам се.

— *Baby got back*.

Харпър се усмихна широко.

— Госпожа Хагърти е написала заглавие на рап песен?

— Дори я изрецитира.

— Сега вече лъжеш.

— *Наистина!* Е, само последните два реда. Едва не се подмокрих. Но ще забравя за какво съм дошла. Ти се опита да ми помогнеш за най-страхотната изненада на света, а аз мърморех и хленчех. Лазех по нервите ти, както се изрази ти. Искрено съжалявам.

— Няма за какво. Жената на един приятел роди преди няколко седмици. Кълна се, че накрая ми се струваше, че от устата ѝ стърчат вампирски зъби. И че очите ѝ стават червени на моменти.

Хейли отново се засмя и потърка корема си отстрани.

— Дано аз не стана толкова лоша, преди...

Замълча и на лицето ѝ се изписа озадачение, когато почувства леко пукване в тялото си. Осъзна, че дори го е чула. Като внезапно скъсване на ластик.

Между краката ѝ потече вода.

Харпър издаде сподавен вик на уплаха, сякаш някой го беше стиснал за гърлото. Скочи на крака и запелтечи, докато Хейли се взираше в локвата на пода.

— Ооо! — промълви тя.

— Всичко е наред, не се безпокой. Може би... може би трябва...

— За бога, Харпър! Не съм се изпишкала на пода. Водите ми изтекоха.

— Водите? — Той примигна и пребледня като мъртвец. — А, тези води. Господи! Боже мой! Мамка му! Седни, седни, ще... —

„Линейка, по дяволите!“ — Майка ми...

— Мисля, че е най-добре да тръгнем веднага. Малко подраняваме. — Усмихна се насила, за да не се разпищи. — С две седмици. Сигурно бебето няма търпение да излезе и да види за какво е цялата суматоха. Нали ще ми помогнеш? Боже мой, изплашена съм до смърт!

— Всичко ще е наред. Просто се дръж за мен. Имаш ли болки?

— Не. Все още не.

Харпър имаше чувството, че ще припадне. Но ръката му стабилно я подкрепяше. Извърна глава към нея и приятелски ѝ се усмихна.

— Хей — съвсем леко докосна корема ѝ той, — честит рожден ден, бебчо.

— О, господи! — Лицето ѝ просто сияеше, когато излязоха навън. — Това е *страхотно*!

Стела не можеше да роди вместо нея, но се постара да свърши почти всичко друго... или да го възложи на някого. Хейли нямаше предварително опакована чанта с багаж, но Стела бе съставила списък. Едно обаждаме до Дейвид вдигна всички на крак, докато тя шофираше към болницата. Позвъни на лекаря, за да го уведоми за състоянието на Хейли, остави съобщение на гласовата поща на баща си и на домашния му телефонен секретар да се погрижи за момчетата и започна да напътства Хейли за дишането при първите контракции.

— Ако някога реша да се омъжа, да си купя къща или да обявя война, ще разчитам на теб за подробностите.

Стела погледна към нея и я видя да разтрива корема си.

— Аз съм твоят човек. Справяш ли се?

— Да. Неспокойна съм, вълнувам се и... господи, ще имам бебе!

— Ще имаш страхотно бебе.

— В книгата пише, че по пътя бременната може да се държи ужасно, затова, ако ти се разкрещя и започна да те наричам с обидни имена...

— Знам как е. Няма да го приема лично.

Когато Роз пристигна, Хейли вече бе настанена в родилната зала. Телевизорът работеше... стар епизод на „Приатели“. Плътът под него

бе украсен с бели рози, несъмнено по идея на Стела.

— Как е нашето мамче?

— Казаха, че напредваме бързо. — С поруменели страни и сияещи очи, Хейли протегна ръка към Роз. — Всичко е наред. Контракциите зачестяват, но не са много болезнени.

— Не иска епидурална упойка — осведоми я Стела.

— Аха. — Роз докосна ръката на Хейли. — От теб зависи. Можеш да промениш решението си, ако стане твърде мъчително.

— Вероятно е глупаво и може би ще съжалявам, но искам да чувствам всичко. О! Вече го чувствам.

Стела се приближи и ѝ помогна с насърчения за дишане. Хейли издиша за последен път, затвори очи и в този момент влезе Дейвид.

— Тук ли е купонът? — Остави огромния сак и ваза с жълти маргаритки, преди да се наведе да я целуне по бузата. — Нали няма да ме изритате, защото съм мъж?

— Искаш да останеш? — Страните на Хейли поруменяха още повече от радост. — Наистина ли?

— Шегуваш ли се? — Извади от джоба си малък дигитален фотоапарат. — Назначавам се за официален фотограф.

— О! — Хейли прехапа устни и прокара ръка по корема си. — Не знам дали е добра идея да снимаш.

— Не се тревожи, сладурче, няма да заснема нищо, от което да се срамуваш. Искам една голяма усмивка.

Щракна два пъти, накара Стела и Роз да застанат до леглото и направи още две снимки.

— Впрочем, Стела, Лоугън ще вземе момчетата от училище.

— Какво?

— Родителите ти са на някакъв голф турнир. Могат да се върнат, но им казах да не се безпокоят. Щях да се погрижа за децата, но Лоугън се отбил в градинарския център и се видял с Харпър... Той ще дойде след малко.

— Лоугън? — попита Хейли. — Ще дойде тук?

— Не, Харпър. Лоугън е дежурен да се грижи за децата. Каза, че ще ги отведе в дома си и ще ги впрегне на работа, така че няма за какво да се тревожиш. Настоя да му съобщаваме актуалните новини.

— Не знам дали... — Но Стела замълча, защото започна нова контракция.

Бе заета да помага на Хейли да понася родилните болки, но част от съзнанието ѝ се опитваше да реши дали е добра идея да остави децата си в ръцете на Лоугън. Какво означаваше „да ги впрегне на работа“? Знаеше ли какво да прави, ако момчетата се спречат за нещо... което бе неизбежно? Как щеше да ги държи под око, ако ги заведе на някой обект? Можеха да паднат в канавка или от дърво, както и да си отрежат някой крайник с остър инструмент, за бога!

Когато лекарят влезе да нагледа Хейли, тя веднага позвъни на мобилния телефон на Лоугън.

— Кътридж.

— Обажда се Стела. Момчетата ми...

— Да, добре са. Ето ги тук. Гевин, не гони брат си с този електрически трион. — В отговор на ужасения ѝ вик прозвуча смях. — Шегувам се. Накарах ги да изкопаят дупка и са доволни като прасета в кал и двойно по-мръсни. Имаме ли вече бебе?

— Не, в момента лекарят е при нея. Последния път имаше осем сантиметра разкритие.

— Нямам представа какво означава това, но предполагам, че е добра новина.

— Много добра. Напредва бързо. Като че ли е раждала всяка седмица. Сигурен ли си, че с децата всичко е наред?

— Слушай!

Предположи, че е насочил телефона към тях, защото чу гласовете на синовете си, които водеха разгорещен спор какво могат да заровят в дупката. Слон. Бронтозавър. Или дебелака господин Келсо от магазина за хранителни стоки.

— Не бива да наричат господин Келсо „дебелак“.

— Тук нямаме време за жени. Обади ми се, щом се появи бебето.

Затвори и Стела намръщено се загледа в телефона си. Когато се обърна, едва не се сблъска с Харпър. Или по-скоро, с цялата градина червени лилии, които той носеше с две ръце.

— Харпър? Ти ли се криеш сред тези цветя?

— Добре ли е? Какво става? Да не би да съм закъснял?

— Всичко е нормално. Лекарят проверява. Имаш предостатъчно време.

— Добре. Избрах лилии, защото са екзотични, а и тя обича червения цвят. Поне така мисля.

— Великолепни са. Ще те заведе в залата.

— Може би не трябва да влизам. По-добре ти да ѝ ги занесеш.

— Стига глупости! Вътре се вихри голям купон. Хейли е общително момиче и колкото повече хора има около нея, толкова по-малко мисли за болките.

Когато излязох, Дейвид тъкмо бе пуснал диск на „Ред Хот Чили Пепърс“ и охлаждаше бутилка шампанско в мивката в банята.

Побутна го през прага. Все още звучаха „Ред Хот Чили Пепърс“. Фотоапаратът на Дейвид улови Харпър, докато плахо наднича през чудното творение от червени лилии.

— О! О! Това е най-красивото нещо, което съм виждала!

Малко пребледняла, Хейли се надигна в леглото.

— Ще бъдат страхотен акцент. — Стела помогна на Харпър да ги сложи на масата. — Можеш да се взираш в тях, докато траят контракциите.

— Докторът каза, че съм почти готова. Скоро мога да започна да напъвам.

Той застана до леглото.

— Добре ли си?

— Малко уморена. Голям напън е, но не е толкова страшно, колкото очаквах. — Изведнъж ръката ѝ стисна неговата. — Ох, ох! Стела!

Роз седеше до краката ѝ. Погледна ръката на сина си, преплела пръсти с тази на Хейли, а после лицето му. Почувства в себе си напрежение и постепенно отпускане. С въздишка започна да разтрива краката на Хейли, докато Стела шепнешком я насърчаваше и ѝ вдъхваше кураж.

Болките се усилиха. Стела наблюдаваше кривата на контракциите на монитора и изведнъж усети стягане в корема от съчувствие. „Това момиче е желязно“, помисли си. Хейли изглеждаше бледа и по кожата ѝ бяха избили безброй капчици пот. На моменти стискаше ръката ѝ така силно, че би могла да счупи пръстите ѝ. Но оставаше съсредоточена.

Часовете се нижеха, контракциите ставаха все по-чести и Хейли пъхтеше като парен локомотив. Стела ѝ подаваше парченца лед и влажни кърпи, а Роз масажираше раменете ѝ.

— Харпър! — заповяда *генерал* Ротшилд. — Разтрий корема ѝ!

Той я изгледа с ококорени очи, сякаш му е наредила лично да изроди бебето.

— Какво да направя?

— Внимателно, с кръгови движения. Помага. Дейвид, тази музика...

— Не, харесва ми. — Хейли протегна ръка към Стела, когато почувства началото на поредната контракция. — Усили я, Дейвид, в случай че се разпищя. Ох, ох, мамка му! Искам да напъвам. Искам да го изтласкам навън *още сега*!

— Не, все още не. Съсредоточи се, Хейли. Справяш се чудесно. Роз, може би е време да повикаме доктора.

— Отивам — каза тя, вече тръгнала към вратата.

Когато стана време да напъва, лекарят застана между краката ѝ и Стела видя двамата мъже леко да се намръщват. Подаде на Хейли единия край на хавлиена кърпа и хвана другия, за да ѝ помогне да издържи, докато преброи до десет.

— Харпър! Застани зад нея, поддържай гърба ѝ.

— Аз...

Запристъпва към вратата, но Роз препречи пътя му.

— Ако пропуснеш това чудо, никога не ще си го простиш. — Побутна го към леглото.

— Справяш се чудесно — повтори Стела. — Невероятна си. — Кимна, когато лекарят каза на Хейли отново да напъне. — Готова си. Поеми дълбоко въздух. Задръж го и напъни!

— Всемогъщи боже! — Въпреки глъчката, всички чуха как Дейвид преглътна с мъка. — Никога не съм виждал как става. Трябва да се обадя на мама и да ѝ изпратя цяло ремарке с цветя.

— Господи! — Харпър дишаше едновременно с Хейли.

— Ето я главичката.

Тя опита да се засмее, с обляно в сълзи лице.

— Погледнете тази косичка! О, господи, не може ли вече да го извадим?

— Само раменете, скъпа, и готово. Още един мощен напън. Слушай! Вече плаче. Хейли, това е плачът на твоето бебе.

Самата Стела заплака, когато с последния тласък новият живот нахлу в стаята.

— Момиче е — нежно каза Роз, докато попиваше влагата от бузите си. — Имаш дъщеричка, Хейли. Прекрасна е!

— Момиче. Момиченце. — Хейли вече протягаше ръце. Когато сложиха бебето на корема ѝ и Роз преряза пъпната връв, тя не престана да се смее и да милва телцето му от главата до петите. — О, погледнете я, погледнете я! Не, не ми я вземайте!

— Само ще я измият. Две секунди. — Стела се наведе и я целуна по главата. — Поздравления, мамче!

— Слушайте я. — Хейли хвана ръцете на Стела и Харпър. — И гласът ѝ е прекрасен.

— Три килограма и сто грама — съобщи сестрата и отнесе вързопчето до леглото. — Четиридесет и осем сантиметра. И цяла десетка по Апгар^[1].

— Чувате ли това? — Хейли леко залюля бебето и го целуна по челото, по бузките и мъничките устни. — Издържа първия си изпит с отличие. Гледа ме! Здравей! Здравей, аз съм мама. Толкова се радвам да те видя.

— Усмихнете се! — Дейвид щракна още една снимка. — На какво име се спря?

— Избрах го, докато напъвах. Ще се казва Лили, защото, докато я раждах, виждах лилии и усещах аромата им. Ще бъде Лили Роуз Стар. Роуз от Розалинд и Стар от Стела^[2].

[1] Скала за отчитане на здравословното състояние на новородено. — Б.пр. ↑

[2] Star (англ.) и stella (лат; итал.) — звезда. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изтощена и развълнувана, Стела влезе в къщата. Въпреки че часът за лягане отдавна беше минал, очакваше момчетата ѝ да дотичат, но вместо тях я посрещна Паркър и тя трябваше да изтърпи изблика му на радост. Взе го на ръце и го целуна по носа, когато се опита да оближе лицето ѝ.

— Знаеш ли какво, малък космат приятелю? Днес ни се роди бебе. Първото ни момиченце.

Прибра косите си назад и изведнъж се почувства виновна. Роз беше тръгнала от болницата преди нея и навярно стоеше горе, заета да укротява момчетата.

Когато се отправи към стълбите, във фойето влезе Лоугън.

— Голям ден.

— Най-големият — съгласи се тя. Не очакваше той да е тук и осъзна, че докато бе помагала на родилката, целият ѝ грим се бе размазал от пот. Освен това едва ли ухаеше свежо. — Много ти благодаря, че се погрижи за момчетата.

— Няма проблем. Изкопах две страхотни дупки. Но дрехите им са толкова мръсни, че ще поискаш да ги изгориш.

— Имат достатъчно. Роз при тях ли е?

— Не. В кухнята е. Дейвид се зае да скалпи нещо набързо и дочух слух за шампанско.

— Още шампанско? В болницата едва не се удавихме. Най-добре е да отида да строя войниците.

— Вече се отдадох на заслужена почивка. Още преди девет. Копането на дупки с изтощителна работа.

— О! Зная, че обеща да ги докараш, когато се обадох да ти кажа за бебето, но не очаквах да ги сложиш да си легнат.

— Бяха капнали. Взехме хубав душ по мъжки, пъхнаха се под завивките и заспах за по-малко от пет секунди.

— Толкова съм ти задължена.

— Можеш да ми се отплатиш.

Приблѝжи се, плъзна ръце около нея и я целуна, така че вече замаяната ѝ глава сякаш подскочи от раменете ѝ.

— Уморена ли си? — попита той.

— Да. Но това е най-приятната умора на света.

Пръстите му затанцуваха из косите ѝ, а другата му ръка остана обвита около талията ѝ.

— Как са новото хлапе в квартала и майка му?

— Чувстват се страхотно. Хейли е истинско чудо. Не прояви слабост нито за миг през седемте часа родилни мъки. Бебето подрани с около две седмици, но премина изпитанието като шампионка. Само със сто грама е по-лека от Гевин, когато се роди той, но на мен ми трябваше двойно повече време, за да го убедя да излезе.

— Би ли искала да имаш трето?

Лицето ѝ стана още по-бледо.

— Е, ами...

— Май те изплаших. — Усмехнат, Лоугън обгърна раменете ѝ.

— Да видим какво има в менюто, освен шампанско.

Не я бе изплашил съвсем. Но я накара да се почувства малко неспокойна. Тя тъкмо започваше да свиква с новата си връзка, а той вече намекваше за деца.

Разбира се, може да беше просто естествена, нехайна забележка, уместна при тези обстоятелства. Или някаква шега.

Каквото и да бе намерението му, я накара да се замисли. Дали искаше още деца? Беше зачеркнала тази възможност след загубата на Кевин и безмилостно бе изключила биологичния си часовник. Разбира се, физически можеше да роди още едно дете, но за да създаде нов живот, не беше достатъчна само физическа способност.

Вече имаше две здрави, жизнени деца. И носеше цялата отговорност за тях — емоционална, финансова и морална. Да мисли за трето означаваше трайна връзка с мъж. Брак, бъдеще, споделяне не само на това, което тя вече имаше, а и на всичко, което щеше да изгради занапред. Означаваше промяна на посоката.

Бе дошла в Тенеси, за да се върне при корените си и да пусне тези на семейството си в същата почва. Да е близо до баща си и да даде

на децата си възможността често да се виждат с дядо си и баба си, които искаха да ги опознаят.

Майка ѝ никога не бе проявявала особен интерес към тях и не се виждаше като баба. Това щеше да наруши младежкия имидж, който се стремеше да поддържа. Ако радарът на майка ѝ засечеше мъж като Лоугън, веднага щеше да го улови.

Ако Стела се колебаеше заради това, положението изглеждаше отчайващо. „Несъмнено е една от причините“, реши тя. Иначе нямаше да ѝ хрумне.

Не беше ненавиждала никого от съпрузите на майка си, но и не бе имала желание да се сближава с тях, нито пък те с нея. На колко години беше при втория брак на майка си? „Колкото Гевин — спомни си тя. — Да, около осем.“

Бе принудена да се премести в ново училище, нова къща в нов квартал и в началото ѝ се виеше свят, докато майка ѝ изживяваше адреналинова треска и се отдаваше на романтика с новия си съпруг.

Този брак продължи... колко? „Три-четири години“, припомни си тя. После още една изнервяща година, докато майка ѝ водеше бракоразводни битки, отново преместване в нов дом, нова работа и ново начало. И ново училище за Стела.

Дълго време след това майка ѝ имаше само *гаджета*.

Но да търпи безразсъдните авантюри на майка си и горчивия им край също беше изнервящо. „Винаги краят се оказваше горчив“, спомни си Стела.

Когато майка ѝ се омъжи за трети път, тя учеше в колеж и живееше самостоятелно. Навярно именно благодарение на това бракът продължи близо десет години. Не бе имало дете, което да усложнява нещата. Все пак последва още един развод, съпроводен с безброй кавги, почти по същото време, когато самата тя остана вдовица.

Годината бе ужасна във всяко отношение и майка ѝ я завърши с още един кратък несполучлив брак.

Странно, но дори откакто порасна, Стела не можеше да прости на майка си, че така упорито я поставя на второ или даже трето място след собствените си нужди.

Тя нямаше да постъпи така с децата си. Нямаше егоистично да се впусне в лекомислена авантюра с Лоугън или да допусне да бъдат изтласкани на заден план в сърцето ѝ, защото се е влюбила в него.

Все пак отношенията им се задълбочаваха твърде бързо. Струваше ѝ се разумно да ги забави леко, докато добие по-ясна представа.

Освен това, от сега нататък щеше да е твърде заета, за да мисли за брак. Не трябваше да забравя, че не ѝ беше предложил да се омъжи за него и да стане майка на децата му, за бога. Просто беше подхвърлил една шега, а тя правеше от мухата слон.

Крайно време беше да слезе на земята. Стана от бюрото си и точно когато погледна към вратата, някой я отвори.

— Тъкмо щях да те търся — каза Стела на Роз. — Отивам да взема новото семейство от болницата и да ги докарам у дома.

— Жалко, че не мога да дойда с теб. Чудех се дали да отложа тази среща.

Роз погледна часовника си, сякаш все още се двоумеше.

— Когато се върнеш от срещата си с доктор Карнеги, вече ще бъдат готови за няколко приятни часа с леля Роз.

— Нямам търпение да грабна онова бебче в ръцете си. Е, защо си толкова нервна?

— Нервна? — Стела отвори чекмеджето на бюрото, за да извади чантата си. — Защо мислиш, че съм нервна?

— Часовникът ти е обърнат, което означава, че си играла с каишката. Става ли нещо, за което да не знам?

— Не. — Сърдита на себе си, Стела отново обърна часовника. — Не е свързано с работата. Мислех си за Лоугън и се сетих за майка си.

— Какво общо има Лоугън с майка ти?

Докато задаваше въпроса, Роз взе термоса ѝ. Отпи няколко глътки студено кафе от капачката.

— Нищо. Не знам. Искаш ли чаша?

— Не, исках само да го опитам.

— Мисля... струва ми се... питам се... говоря като идиотка. — Стела извади червило от чантичката си с тоалетни принадлежности, застана пред огледалото и започна да освежава грима си. — Роз, нещата между мен и Лоугън стават сериозни.

— Имам очи, виждам. Какво очакваш — да попитам „е, и“ или да си гледам работата?

— Не зная дали съм готова за сериозна връзка. Не съм сигурна и за него. Достатъчно изненадващо е, че се харесваме. Още по-

невероятно... — Обърна се. — Никой не ме е карал да се чувствам така объркана и... е, добре, нервна. — Прибра червилото и затвори чантичката. — С Кевин всичко беше ясно. Бяхме млади и влюбени и нямаше никакви пречки. Не че никога не сме се карали и не сме имали проблеми, но беше относително просто.

— Колкото по-дълго живее човек, толкова по-сложен става живота.

— Да, боя се отново да се влюбя и да прекрача границата между *мое* и *наше*. Звучи ужасно егоистично, изречено на глас.

— Може би, но бих казала, че е нормално.

— Вероятно. Роз, майка ми беше... и все още е лекомислена. Знам, че много от решенията, които съм взела са продиктувани от стремежа ми да стана нейна пълна противоположност. Това е жалко.

— Не зная дали е така, особено ако тези решения са били добри за теб.

— Да, оказаха се правилни. Но не искам да се отказвам от нещо, което може да е прекрасно, само защото зная, че майка ми би се втурнала слепешком, без да му мисли.

— Скъпа, като те гледам, си спомням какво изживях аз. А ние двете, като гледаме Хейли, можем само да се удивляваме на смелостта и силата ѝ да отгледа дете сама.

Стела тихо се засмя:

— Господи, това е истината, нали?

— Съдбата ни събра трите заедно като приятелки и можем взаимно да се подкрепяме във всичко. Всяка от нас има на чие рамо да поплаче, но трябва да понася изпитанията, които ѝ поднася животът. Аз съм разбрала това и предполагам, че скоро и ти ще го разбереш. От теб зависи нещата да се развият по най-добрия начин. — Роз остави капачката от термоса на бюрото и закачливо докосна бузата ѝ. — Е, ще отида у дома да се поизмия.

— Благодаря, Роз. Искрено. Ако Хейли е добре, когато ги докарам, ще ги оставя с Дейвид. Зная, че днес имаме недостиг на работна ръка.

— Не, ще останеш у дома при нея и Лили. Харпър ще поеме нещата тук. Не всеки ден посрещаме новородено бебе.

„Това е важно събитие“, помисли си Роз, докато търсеше място за паркиране до апартамента на Мичъл Карнеги в центъра на града. От доста години в Харпър Хаус не бе имало новородено бебе. Как ли щеше да го приеме Печалната невеста?

Как щяха да го приемат всички?

А как самата тя щеше да свикне с мисълта, че първородният ѝ син е привлечен от симпатичната самотна майка и сладкото ѝ момиченце? Едва ли Харпър осъзнаваше какво става с него, а Хейли със сигурност не подозираше. Но една майка усещаше тези неща; умееше да разгадава изражението на сина си.

Реши да поразмишлява върху това друг път и мислено изрече безброй проклетия заради липсата на свободно място.

Наложи се да остави колата на три преки, да повърви пеша и отново едва се сдържа да не изругае на глас, защото бе решила, че на всяка цена трябва да е с високи токчета. Неизбежно щяха да я заболят краката, а после щеше да загуби още време, докато се преоблече с по-удобни дрехи.

Мразеше да закъснява, а освен неточна, щеше да пристигне и плувнала в пот.

С удоволствие би изпратила Стела на срещата, но не беше задача, която може да повери на управителката на фирмата си. Бе свързана с дома ѝ, със семейството ѝ. Твърде дълго бе загърбвала този факт.

Спря на кръстовището и изчака на светофара.

— Роз!

Гласът, изрекъл тази единствена сричка, я накара да настръхне. Лицето ѝ застина като сковано от лед, когато се обърна и втренчи поглед в стройния красив мъж, който бързо крачеше към нея с лъскавите си обувки „Ферагамо“. Или по-скоро, гледаше през него, сякаш е прозрачен.

— Разбира се, че си ти. Никой друг не може да изглежда толкова неотразим и свеж в горещ следобед като този.

Мъжът, за когото някога бе имала неблагоприятното да се омъжи, сграбчи ръката ѝ и я притисна между дланите си.

— Прелестна, както винаги.

— Пусни ръката ми, Брайс, или след малко ще се влачиш по корем и ще събираш зъбите си от тротоара. Единственият, който би умрял от срам, ако изпадне в подобно положение, си ти.

Съвършените черти на гладкото му мургаво лице станаха по-сурови.

— Надявах се, че след толкова време можем поне да бъдем приятели.

— Ние не сме приятели и никога няма да бъдем. — Тя демонстративно извади кърпичка от дамската си чанта и избърса ръката, която той бе докоснал. — Не смятам лъжливите кучи синове за свои приятели.

— Мъж, който е допуснал грешка, просто не може да се надява на прошка от жена като теб.

— Точно така. Мисля, че за първи път през целия си жалък живот си напълно прав.

Тръгна да пресича улицата и въздъхна с примирение, когато той я последва. Беше облечен с бледосив костюм, италианска кройка. „Канали“, ако не се лъжеше. Поне това бе любимата му марка, когато тя плащаше сметките.

— Не разбирам защо все още си разстроена, скъпа. Освен ако чувствата ти към мен не са угаснали.

— О, не са, Брайс, мога да те уверя. Най-силното от тях е омраза. Разкарай се, преди да повикам полиция и да те арестуват за посегателство срещу личността.

— Просто искам още един шанс за...

Роз внезапно спря.

— Няма да го получиш нито в този живот, нито в хиляда следващи. Бъди благодарен, че можеш да се разхождаш по улиците със скъпи обувки и марков костюм, Брайс, вместо да носиш затворнически гащеризон.

— Няма причина да ми говориш така. Ти получи каквото искаше, Роз. Остави ме без пукната пара.

— Като изключим петнадесетте хиляди шестстотин петдесет и осем долара и двадесет и два цента, които отмъкна от сметката ми седмица преди да изрита жалкия ти задник от къщата си. О, разбрах и за това — каза тя, когато долови престореното недоумение, изписано на лицето му. — Но ти се размина, защото реших, че заслужавам да платя за собствената си глупост. Сега се разкарай от пътя ми и стой далеч от очите и ушите ми или ти обещавам, че ще съжаляваш.

Зачатка с токчетата си по тротоара и викът: „Фригидна кучка!“, който прозвуча зад гърба ѝ, не я разколеба дори за миг.

Но се разтрепери. Когато стигна до точния адрес, коленете ѝ бяха омекнали. Ядоса се, че е допуснала срещата с него да я разстрои. Ядоса се, че не е останала безразлична при вида му, макар и реакцията ѝ да беше гняв.

Защото се примесваше със срам.

Беше го приела в сърцето и дома си. Бе успял да я омае с чар и сексапил... и бе останала сляпа за лъжите и измамите му. Знаеше, че ѝ е отнел нещо много по-ценно от парите. Бе засегнал гордостта ѝ и за свой ужас осъзна, че след толкова години все още не си я е възвърнала. Не и напълно.

Наслади се на прохладата в сградата и се качи с асансьора до третия етаж.

Беше твърде раздразнена и изнервена, за да се сети да оправи прическата и грима си, преди да почука. Докато чакаше вратата да се отвори, нетърпеливо потропваше с крак.

Той изглеждаше толкова привлекателен, колкото на снимките на гърба на книгите си, няколко от които бе прочела или прелистила, преди да уговори тази среща. Може би беше малко negliже със запретнати ръкави и джинси. Но пред нея стоеше доста висок и строен мъж с очила с рогови рамки, спуснати ниско на тесния му правилен нос. Яркозелените очи зад стъклата изглеждаха разсеяни. Черните буйни коси, разрошени и заплетени, обграждаха скулесто лице със синина на брадичката.

Фактът, че е бос, я накара да се почувства навлечена.

— Доктор Карнеги?

— Същият. Госпожо... Харпър. Съжалявам, загубих представа за времето. Заповядайте. И не гледайте наоколо. — Последва смутена чаровна усмивка. — Не се сетих да разтребя. Ще влезем направо в офиса ми, където мога да оправдая безпорядъка с вглъбяване в творческия процес. Да ви донеса ли нещо?

Говорът му беше южняшки, характерен за крайбрежието. Нехайно привлечените гласни се лееха като песен.

— Бих пийнала нещо студено... каквото имате.

Не можеше да не огледа хола, докато минаваха през него. Огромният кафяв диван бе затрупан с вестници и книги. Друга

купчина бе струпана до бялата свещ върху масичката, навярно антика. Върху великолепен персийски килим имаше баскетболна топка и две кресла с високи облегалки в толкова окаяно състояние, че дори синовете ѝ не биха бързали да се настанят на тях. Едната стена бе почти изцяло заета от най-големия телевизионен екран, който Роз бе виждала.

Въпреки че вървяха бързо, успя да надникне в кухнята. Съдейки по купчината съдове върху плота, предположи, че наскоро тук е имало купон.

— В момента съм по средата на книга — обясни той. — Когато реша да си отдъхна, домакинските задължения не са приоритет. Последната почистваща фирма прекрати договора си с мен. Както и предишната.

— Не виждам причина — каза тя със заучена любезност, докато разглеждаше офиса му.

Нямаше нито една чиста повърхност, а въздухът вонеше на дим от пури. Дифенбахията в очукана саксия на прозореца изглеждаше полуувехнала. Сред хаоса върху бюрото му стърчеше компютър с плосък монитор и ергономична клавиатура.

Карнеги повдигна купчината книги от стола и безцеремонно ги стовари на пода.

— Почакайте за минута.

Забърза към вратата, а Роз повдигна вежди при вида на недоизядения сандвич и чашата... навярно с чай, сред хартийките на бюрото. Чувстваше се малко разочарована, когато изпъна шия и погледна монитора. Беше се включил скрийнсейвърът. Поне ѝ се стори интересен, защото представляваше анимация на човечета, играещи баскетбол.

— Дано нямате нищо против чая — каза той.

— Чудесно, благодаря. — Роз взе чашата с надеждата, че е мита през последното десетилетие. — Доктор Карнеги, това растение ще загине.

— Какво растение?

— Дифенбахията на прозореца.

— А, това ли? Не знаех, че там има растение. — Изглежда я озадачено. — Откъде се е взело? Не изглежда много свежо, нали?

Взе саксията и Роз с ужас видя, че се кани да я стовари в препълненото кошче за смет до бюрото.

— Не я изхвърлите, за бога! Нима бихте погребали котката си жива?

— Нямам котка.

— Дайте ми я. — Стана и взе саксията от ръцете му. — Ще умре от жажда и горещина. Корените ѝ са притиснати. Почвата е твърда като камък. — Сложи я до стола си и отново седна. — Ще се погрижа за нея — каза тя и с рязко движение кръстоса крака.

— Мич. Щом ще вземате растението ми, би трябвало да ме наричате Мич.

— Както обясних, когато се свързах с вас, искам да направя проучване за родословието на семейството си, главно за една конкретна личност.

— Да. — „Строго делови стил“, отбеляза той, докато седнаше на бюрото си. — Казах ви, че се съгласявам на проучвания за частни лица само ако нещо в историята на семейството ме заинтригува. Очевидно е, че в момента съм твърде зает с книгата си и не мога да отделя много време за проследяване на родословие.

— Не назовахте хонорара си.

— Петдесет долара на час, плюс разходите.

Роз почувства стягане в стомаха.

— Това е доста дори за адвокат.

— Повечето проучвания не траят дълго, ако човек знае какво да прави и къде да търси. Почти винаги отнема около четиридесет часа, зависи колко години назад желаете да се върнете. Ако се окаже по-сложно, ще се договорим за твърда сума... която ще обсъдим, след като предвиденото време изтече. Но както казах...

— Едва ли ще се наложи да обхванете повече от век.

— Това съществено променя нещата. Щом се отнася само за сто години, вероятно ще се справите и сама. С удоволствие бих ви дал насоки. Безплатно.

— Нужен ми е експерт, а съм сигурна, че вие сте такъв. Готова съм да преговаряме за условията. Щом отделихте част от ценното си време, за да се срещнете с мен, мисля, че бихте ме изслушали, преди да ме отпратите.

„Строго делови стил“, отново си каза той, малко подразнен.

— Не бързам да ви отпратя. Разбира се, че ще ви изслушам. Ако не държите спешно да получите сведения, може би ще успея да ви помогна в близките няколко седмици. — Когато я видя да поклаща глава, започна да рови в чекмеджетата на бюрото. — Почакайте само... Как се е озовало това тук, по дяволите? — Извади жълт бележник и успя да намери химикалка. — Първото ви име е Розалинд, нали? От „Както ви харесва“?

На устните ѝ за миг се появи лека усмивка.

— От Ръсел^[1]. Баща ми му беше голям почитател.

Карнеги написа името ѝ най-горе на първата страница.

— Сто години назад, нали? Предполагах, че семейство като вашето има архив, дневници, документи... и разкази, предавани от уста на уста през последния век.

— Разбира се, всъщност имам доста неща, но някои факти ме накараха да се усъмня, че част от разказите са неточни и пълни. С удоволствие ще споделя с вас това, което вече зная. Прегледахме доста материали.

— Вие и кой друг?

— Членовете на домакинството ми.

— Значи търсите подробна информация за един от предците си.

— Не знам дали тя е от предците ми, но съм сигурна, че е живяла в къщата и починала в нея.

— Открихте ли смъртния ѝ акт?

— Не.

Той намести очилата си.

— А гроба ѝ?

— Не. Само призрака ѝ. — Ведро се усмихна, когато Карнеги примигна срещу нея. — Човек, който се рови в семейни истории, вярва ли в призраци?

— Никога не съм се натъквал на тях.

— Ако се заемете с това проучване, ще се натъкнете. Какъв хонорар бихте поискали, доктор Карнеги, за да откриете самоличността на жена, чийто дух витае из къщата?

Той се облегна назад, потупвайки с химикалката по брадичката си.

— Явно не се шегувате.

— Разбира се, че не бих си направила шега, която ще ми струва петдесет долара на час плюс разходите. Сигурна съм, че можете да напишете много интересна книга за призрака на семейство Харпър, ако ви дам пълен достъп до архивите и ви сътруднича.

— Аз също съм сигурен — отвърна той.

— Мисля, че бихте могли да гледате на това, което искам да ви възложам, като на творческо проучване. Навярно аз трябва да ви поискам такса.

Той отново ѝ се усмихна чаровно.

— Трябва да довърша тази книга, преди да се заловя с друг проект. Въпреки че обстановката тук говори противното, държа да довършвам начинанията си.

— Тогава би трябвало да започнете да миете съдовете си след хранене.

— Предупредих ви да не гледате. Първо, нека ви кажа, че според мен вероятността къщата ви наистина да е обитавана от призрак е около едно на двадесет милиона.

— Бих заложила с един долар повече, ако сте готов да рискувате двадесетте милиона.

— Второ, ако поема това проучване, ще изисквам достъп до всички документи и вашето писмено съгласие да търся в обществените архиви сведения за семейството ви.

— Разбира се.

— Ще се откажа от хонорара си, да кажем, за първите двадесет часа. Докато видим с какво разполагаме.

— Четиридесет часа.

— Тридесет.

— Договорихме се.

— И настоявам да видя къщата ви.

— Заповядайте на вечеря някой ден през следващата седмица. Кога е удобно за вас?

— Не зная. Почакайте. — Карнеги се обърна към компютъра и пръстите му затанцуваха по клавишите. — Вторник?

— Тогава в седем. Няма да бъдем официални, но ще имате нужда от обувки. — Роз взе саксията и стана. — Благодаря за времето, което ми отделихте — каза тя и му подаде ръка.

— Наистина ли ще вземете това нещо?

— Разбира се. И няма да ви го върна, защото при вас е обречено на смърт. Да ви обясня ли как да стигнете до Харпър Хаус?

— Ще я намеря. Мисля, че веднъж минах покрай нея с колата си. — Изпрати я до вратата. — Знаете ли, обикновено разумните жени не вярват в призраци, а практичните жени не се съгласяват да платят на някого, за да проследи историята на предполагаем призрак. А вие създавате впечатление, че сте разумна и практична жена.

— Обикновено разумните мъже не живеят в кочини и не провеждат деловите си разговори боси. И двамата не бива да изпускаме шанса си. Сложете лед на тази синина, сигурно боли.

— Да. Малка гадна... — Карнеги замълча. — Сблъсък при скок за кош. Баскетбол.

— Ясно. Е, ще ви очаквам във вторник, в седем.

— Ще дойда. Довиждане, госпожо Харпър.

— До скоро, доктор Карнеги.

Задържа вратата отворена достатъчно дълго, за да задоволи любопитството си. Не се беше излъгал: в гръб изглеждаше също толкова елегантна и секси, както отпред и тази външност подобаваше на хладния й уверен тон на изтънчена дама от Юга.

„Жена от класа — констатира той, когато най-сетне затвори. — От главата до петите.“

Призраци. Поклати глава и се засмя, докато се провираше сред безпорядъка обратно към офиса си. Това бе голям удар за него.

[1] Ръсел — британски философ от XX в. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Лоугън огледа мъничката фигура. И преди беше виждал бебета и дори беше имал личен контакт с тях. Долавяше странна прилика между новородените и рибите. Навярно нещо в очите. Това имаше гъст черен мър по главичката, който повече го доближаваше до човешко същество. Все пак му се струваше екзотично и неземно.

Ако Гевин се намираше наблизко, а Хейли — достатъчно далеч, за да не го чуе, щеше да подхвърли, че това бебе прилича на отроче на Акваман и Жената чудо.

Хлапето би схванало шегата.

Бebetата винаги го изпълваха със страхопочитание. Навярно заради погледа, който сякаш казваше, че знаят далеч повече от теб и ще те търпят само докато станат достатъчно големи, за да се справят сами.

Но реши, че трябва да измисли нещо по-добро от кръстоска между супергерои, защото майката стоеше до него в очакване.

— Изглежда, сякаш е дошла от Венера, където тревата е сапфиреносия, а небето е като купа със златист пращец.

„Вярно — каза си Лоугън — и доста по-поетично, отколкото теорията за Акваман.“

— О, чуите го! Продължавай. — Хейли леко го побутна с лакът. — Можеш да я подържиш.

— По-добре да почакам, докато укрепне.

Хейли се засмя и внимателно повдигна Лили от чантата за носене.

— Голям мъж като теб не бива да се страхува от едно мъничко бебе. Ето. Само придържай главичката.

— Има дълги крака за такова малко човече. — Те започнаха да ритат, докато майка ѝ му я подаваше. — Красива е като картина. Много прилича на теб.

— Не мога да повярвам, че е мое дете. — Хейли пригладя памучната ѝ шапчица и се отдръпна. — Може ли да отворя подаръка.

— Разбира се. Добре ли е да стои на слънце?

— Изпичаме я — каза Хейли, докато развързваше розовата панделка на кутията, която Лоугън бе сложил върху масичката на терасата.

— Моля?

— Кожата ѝ е леко жълтеникава. Слънцето е полезно за нея. Стела каза, че и на Люк е била такава и са го извеждали на слънце по няколко пъти на ден. — Започна да разопакова хартията. — Двете с Роз като че ли знаят всичко за бебетата. Задавам от глупави по-глупави въпроси и те винаги намират отговор. Благословени сме двете с Лили.

Три жени, а едно бебе. Лоугън си представи как при всяко оригване една от тях се втурва да вземе Лили.

— Лоугън, как мислиш, дали нещата се случват, защото е писано, или защото човек прави така, че да се случат?

— Предполагам, че човек прави така, че да се случат, защото е писано.

— Замислям се... когато се налага да ставаш по два-три пъти на нощ, имаш доста време за размисъл. Просто исках, чувствах нужда да замина от Литъл Рок и тръгнах насам, защото се надявах Роз да ми намери работа. Можех да отида в Алабама. Там имам по-близки роднини от Роз. Но дойдох тук и мисля, че така е било писано. Лили е трябвало да се роди тук и Роз и Стела да присъстват в живота ѝ.

— Всички щяхме да изпуснем много, ако ти беше поела с колата си в друга посока.

— Чувствам се, сякаш имам семейство. Това ми липсваше, откакто татко почина. Искам Лили да има семейство. Мисля, знаей, че бихме си живели добре и сами. Но не искам просто сносен живот за Лили. Не е достатъчно.

— Децата променят всичко.

Усмивката ѝ разцъфтя.

— Разбира се. Не съм същият човек, както преди година или дори преди седмица. Вече съм майка.

Хейли отстрани и последната част от хартията и издаде звук, който Лоугън прие като типично женска реакция.

— О, колко сладка кукла бебе! И е толкова мека.

Извади я от кутията и я взе на ръце, както Лоугън държеше Лили.

— По-голяма е от нея.

— Не за дълго. О, толкова е розова и красива, а виж тази сладка шапчица!

— Когато я свалиш, започва да пее.

— Наистина ли? — Хейли отмести островърхата шапчица и зазвуча „Люлчина песен“. — Страхотна е! — Повдигна се на пръсти, за да го целуне по бузата. — Лили много ще я хареса. Благодаря, Лоугън.

— Реших, че колкото и кукли да получава едно момиченце, никога няма да са твърде много.

Лоугън се обърна, когато двойната врата на терасата се отвори. Паркър се втурна навън и двете момчета бързо го последваха с викове.

„И те някога са били толкова мънички — осъзна той и потръпна при тази мисъл. — Тях също са ги държали на ръце, безпомощни като риби на сухо.“

Хлапетата започнаха да тичат в кръг около него, опиянени от свободата си.

— Видяхме камиона ти — заяви Гевин. — Отново ли ще работим с теб?

— Приключих за днес. — И двете лица помръкнаха с комични гримаси и приятната тръпка, която предизвика това у него, го накара да промени планове си за уикенда. — Но утре трябва да построя една беседка в двора си и са ми нужни двама съботни роби.

— Ние ще бъдем робите. — Люк го задърпа за крачола. — Знам какво е беседка. Онова нещо, обрасло с растения.

— Е, значи ставате. Намерих си двама роби експерти. Да видим какво ще каже майка ви.

— Ще се съгласи. Тя трябва да работи, защото Хейли е в бебешки отпуск.

— В майчинство — обясни Хейли.

— Ясно.

— Може ли да я видя? — Люк отново го дръпна.

— Разбира се. — Лоугън приклекна с бебето в ръце. — Много е мъничка, нали?

— Все още не може да прави нищо. — Гевин замислено смръщи вежди и леко докосна бузката на Лили с пръст. — Само плаче и спи.

Люк доближи устни до ухото на Лоугън.

— Хейли я храни — заговорнически прошепна той — с мляко, което излиза от цицките ѝ.

С удивително сериозно изражение Лоугън кимна.

— Чувал съм това някъде. Малко е трудно за вярване.

— *Истина* е. Затова ги имат. Момчетата. На момчетата не им порастват цицки, защото те не могат да правят мляко, колкото и да пият.

— Аха. Това е обяснението.

— Дебелакът господин Келсо има цицки — каза Гевин и брат му избухна в неудържим смях.

Стела застана на прага и видя Лоугън с бебето в ръце и момчетата от двете му страни. И тримата бяха ухилени до уши. Слънчевите лъчи проникваха между червеникавите листа на клена и хвърляха трептящи светлосенки върху плочките. Лилиите бяха разцъфнали в пищни цветове и екзотични форми. Долови уханието им, както и това на ранни рози, прясно окосена трева и върбинка.

Чу птичи песни, смеха и шепота на синовете си и нежния звън на камбанките, които висяха от един клон на дървото.

Първата ѝ реакция, когато спря, сякаш преминала през невидима рамка и влязла в картина, бе да възкликне: „Ах“.

Навярно го изрече на глас, защото Лоугън извърна глава към нея. Очите им се срещнаха и глуповатата му усмивка стана топла и нежна.

Изглеждаше като великан, приклепнал там, толкова едър и суров, с мъничкото бебе в ръце, толкова *мъжествен*, между скъпоценните ѝ момчета. И толкова... зашеметяващ. Силен мъж със стегнати мускули и загар.

Повече му подходеше да броди по каменисти горски пътеки, отколкото да стои сред тази изящна градина, изпълнена с нежни ухания, със спящо в ръцете му бебе.

Изправи се и тръгна към нея.

— Твой ред е.

— О! — Стела протегна ръце към Лили. — Ела тук, малка красавице. Ето те. — Докосна веждата ѝ с устни и потърка нос в нея. — Как е днес? — попита тя Хейли.

— Чудесно. Виж, Стела. Виж какво ѝ донесе Лоугън.

„Да, женска реакция“, помисли си Лоугън, когато Стела издаде почти същия звук като Хейли преди малко, щом видя куклата.

— Прекрасна е, нали?

— Чуй това.

Хейли отмести шапчицата и песента отново зазвуча.

— Мамо, мамо! — Люк остави Лоугън на мира и задърпа майка си.

— Почакай, скъпи.

Докато възрастните се радваха на куклата и Лили, Люк въртеше очи и нервно тъпчеше на място.

— Мисля, че ние двете трябва да подремнем. — Хейли отново сложи бебето в чантата и я повдигна с една ръка, а в другата взе куклата. — Отново благодаря, Лоугън. Много мило от твоя страна.

— Радвам се, че ти харесва. Грижи се добре за нея.

— Куклите са тъпи — заяви Гевин, но поне учтиво изчака, докато Хейли влезе в къщата.

— Така ли? — Стела перна козирката на шапката му. — А онези човечета по всички рафтове в стаята и на бюрото ти?

— Те не са кукли, а екшън герои. — Погледна я ужасено, както само осемгодишно момче може. — *Стига мамо!*

— Признавам грешката си.

— Искаме да бъдем съботни роби и да построим беседка. — Люк задърпа ръката ѝ, за да привлече вниманието ѝ. — Може ли?

— Съботни роби?

— Утре ще строя беседка — обясни Лоугън. — Малко помощ няма да е излишна. Намерих тези двама доброволци. Чух, че са съгласни да работят за сандвичи със сирене и пепси.

— Е, мислех да ги взема да пореботят с мен.

— Беседка, мамо. — Люк я гледаше умоляващо, сякаш е получил шанс да участва в построяването на космическа совалка, с която после ще лети до Плутон. — Никога, никога досега не съм строил беседка.

— Е...

— Какво ще кажеш да си поделим времето? — предложи Лоугън. — Сутринта ще са при теб, а аз ще намина да ги взема около обяд.

Стела почувства свиване в стомаха. Това изглеждаше разумно решение. Сякаш бяха родители, семейство. През бученето в ушите ѝ до съзнанието ѝ достигаха гласовете на синовете ѝ, които горещо я умоляваха.

— Добре — едва успя да промълви тя. — Щом си толкова сигурен, че няма да ти пречат.

Лоугън вдигна глава при тези думи, изречени с хладен, сериозен тон.

— Ако се опитат, просто ще ги изритам. Както сега. Момчета, защо не отидете да видите какво е намислило онова куче, за да поговоря насаме с майка ви?

Гевин направи сърдита физиономия.

— Да вървим, Люк. Сигурно ще я целуне.

— Това момче чете мислите ми — каза Лоугън. Допря брадичката ѝ, докосна устните ѝ със своите и погледите им се срещнаха. — Здравей, Стела.

— Здравей, Лоугън.

— Ще ми кажеш ли какво става в главата ти, или трябва сам да се досетя?

— Много неща. Но нищо съществено.

— Когато излезе, изглеждаше като ударена със сатър.

— „Сатър“. Не е дума, която човек чува всеки ден.

— Какво ще кажеш да се поразходим?

— Добре.

— Искаш ли да узнаеш защо наминах този следобед?

— За да донесеш подарък на Лили.

Тя тръгна с него по една от пътеките. Чуваше момчетата и кучето, а след малко и ударите на бейзболната бухалка на Люк. Нямаше причина да се безпокои за тях, поне засега.

— Да, както и за да се самопоканя на вечеря у Роз, което по заобиколен път означава вечеря с теб. Не се и надявам да мога да те отведа далеч от бебето в скоро време.

Стела не можа да сдържи усмивката си.

— Явно някой чете и моите мисли. Толкова е забавно в къщата да има бебе. Ако успея да я открадна от Хейли за час и да спечеля състезанието с Роз, бих си поиграла с нея като с... кукла. Всички тези прекрасни малки дрешки. Не съм имала момиченце и не предполагах какво забавление могат да бъдат бебешките роклички.

— Когато те попитах дали появата на Лили те кара да се замислиш за трето, ти изпадна в паника.

— Не съм изпаднала в паника.

— Тогава, да кажем, че се стегна. Защо?

— Не е необичайно жена на моите години, с две поотраснали деца, да се стегне при намек за още едно бебе.

— Аха. Отново се стегна, когато казах, че искам момчетата да дойдат при мен утре.

— Не, просто вече имах планове...

— Няма смисъл да ме заблуждаваш, Червенокоске.

— Нещата се развиват твърде бързо, и то в посока, която не бях предвидила.

— Щом държиш да планираш всичко на този свят, навярно трябва да ти начертая карта, по дяволите.

— Мога да я начертая и сама. И няма смисъл да избухваш. Ти ме попита. — Стела се спря до висока конструкция, покрита с пасифлора. — Мислех, че на юг животът тече бавно.

— Когато те видях за първи път, ти ме вбеси.

— Много благодаря.

— Трябваше да се досетя какво ще последва — продължи той. — Почувствах го като сърбеж между плещите. На място, което, колкото и да се мъчиш, не можеш да достигнеш, за да се почешеш. И на мен ми се иска нещата да се развиваха по-бавно. Общо взето не виждам смисъл да прибързвам в каквото и да било. Но знаеш ли, Стела, човек не може да планира кога ще се влюби. А аз се влюбих в теб.

— Лоугън!

— Очевидно е, че това те изпълва със страх. Мисля, че възможните причини са две. Или нямаш чувства към мен и се боиш, че ще ме нараниш, или изпитваш дълбоки чувства, които те плашат. — Откъсна един цвят с бели венчелистчета и дълги сини тичинки и го закрепил между виещите ѝ се къдрици. Нехаен романтичен жест, в контраст с раздражението в тона му. — Повече ми допада втората, не само защото е в мой интерес, а заради това, което се случва и с двама ни, когато те целуна.

— Между нас има привличане. Химия.

— Знам каква е разликата. — Обхвана раменете ѝ и задържа ръцете си върху тях. — Ти също, защото и двамата вече сме го преживели. Били сме влюбени, така че и двамата знаем.

— Мисля, че си прав. Донякъде затова ми се струва, че отношенията ни напредват твърде бързо. — Стела обхвана китките му

и почувства силата и непоколебимата му воля. — Познавах Кевин цяла година, преди връзката ни да стане сериозна, и още една, докато започнем да говорим за бъдеще.

— Аз прекарах почти толкова време с Рей. Но ето ни сега, Стела. Ти си преживяла трагедия, а аз — раздяла поради стечение на обстоятелствата. Знаем, че за нищо няма гаранции, независимо колко дълго и старателно човек е кроил планове.

— Разбира се. Освен това трябва да мисля не само за себе си.

— Тримата вървите в пакет. — Лоугън плъзна длани нагоре-надолу по ръцете ѝ и се отдръпна. — Не съм глупак, Стела. И не се стремя да се сприятеля с децата ти, за да се добера до теб. Истински ги харесвам. Радвам им се, когато са край мен.

— Знам това. — Тя леко притисна ръцете му и отпусна своите. — Знам го — повтори. — Личи си, когато някой се преструва. Проблемът не е у теб, а у мен.

— Това е най-ужасното нещо, което можеш да кажеш.

— Да, но е истина. Знам какво е да си дете, чиято майка скача от връзка на връзка. При нас нещата не стоят така — побърза да добави тя, повдигна ръце и потърка поруменелите си от яд страни. — Аз също го знам. Но факт е, че целият ми живот се върти около тези момчета. Така и трябва да бъде.

— Не мислиш ли, че и моят би могъл да се върти около тях? Ако не вярваш, че съм способен да им бъда като баща, защото не са създадени от мен, тогава наистина проблемът е у теб.

— Необходимо е време, за да...

— Нали знаеш какво се прави, за да порасне растение като това здраво и силно? — Посочи с палец към храста. — Слага се присадка и се получава нов плод и цвят. А чрез хибридизиране става по-устойчиво, може би нов вид.

— Да. Но изисква време.

— Трябва да започнеш отнякъде. Не мога да обичам момчетата така, както ти. Но бих могъл да ги обикна посвоему, ако ми дадеш шанс. Искам този шанс. Искам да се ожения за теб.

— О, господи! Не мога... ние не... — Стела притисна ръце към гърдите си и си пое глътка въздух, който не достигна до дробовете ѝ. — Предлагаш ми брак, Лоугън! Дъхът ми спря.

— Добре. Това означава, че ще замълчиш поне за минута. Обичам те и искам теб и онези момчета в живота си. Ако преди няколко месеца някой ми предскажеше, че ще пожелаея да живея със сприхава червенокоса жена и две палави деца, щях да се смея до забрава. Но ето че се случи. Бих предложил да поживеем заедно известно време, докато свикнете, но знам, че няма да се съгласиш. Защо просто не го направим?

— Просто да го направим — промърмори тя, — сякаш случайно ти е хрумнало да си купиш нов пикап?

— За разлика от брака, новият пикап има гаранция.

— Вие ми се свят от толкова романтика.

— Мога да купя пръстен и да падна на колене. Мислех, че така е редно, но вече започнах и няма връщане назад. Ти ме обичаш, Стела.

— Започвам да се питам защо.

— Винаги си се питала защо. Нямам нищо против да продължиш да се питаш. Заедно можем да изградим чудесен живот. За себе си — кимна натам, откъдето се чуваха ударите на бухалката по пластмасовата топка, — и за момчетата. Не мога да заместя техния татко, но ще бъда добър баща. Никога не бих наранил нито тях, нито теб. Навярно понякога те дразня и ядосвам, но не бих причинил болка на никого от нас.

— Зная. Нямаше да те обичам, ако не си добър човек. Наистина си такъв, много добър. Но брак? Не знам дали това е решението и за двама ни.

— Рано или късно ще успея да те убедя. — Лоугън се приближи към нея и закачливо усука кичур от косите ѝ около пръста си. Колкото по-скоро, толкова повече време ще имаш да решиш как искаш да бъдат обзаведени всички празни стаи в онази голяма къща. Мисля да избира една от тях и да се заема с нея през следващия дъждовен ден.

Стела присви очи.

— Удар под кръста.

— Приемай го както искаш. Нека бъдем заедно, Стела. — Потърка устните ѝ със своите. — Нека бъдем семейство.

— Лоугън! — Сърцето ѝ копнееше за него дори когато тялото ѝ се отдръпна. — Да се върнем минута назад. Свързано е с темата за семейство. Видях те с Лили.

— Е, и?

— Наближавам тридесет и пет, Лоугън. Имам синове на осем и на шест години. Заемам отговорна длъжност. Държа на кариерата си. Не зная дали искам да имам още деца. Ти нямаш свои, а ги заслужаваш.

— Помислих по въпроса. Би било чудесно да създадем дете, ако и двамата решим, че го желаем. Но сега ми се струва, че получавам повече, отколкото съм искал. Теб и две забавни момчета, вече добре възпитани. Не е нужно да знам всичко, което ще се случи, Стела. Не държа да знам всяка подробност. Достатъчно е, че те обичам и че искам и тях.

— Лоугън... — „Време за трезво мислене“, каза си тя. — Трябва да седнем и да поговорим сериозно. Все още нито аз съм те запознала с роднините си, нито ти мен със своите.

— Лесно можем да решим този проблем, поне с твоите. Ще ги поканим на вечеря. Избери ден.

— Ти нямаш мебели. — Стела долови пискливата нотка в гласа си и съзнателно го сниши. — Това не е важно.

— Поне за мен.

— Важното е, че прескачаме най-съществените стъпки.

В момента те се губеха в съзнанието ѝ.

Брак, нова промяна за момчетата, вероятност за още едно дете. Как да свикне с всичко това наведнъж?

— Ще трябва да приемеш две деца. Не знаеш какво е да живееш в една къща с две малки момчета.

— Червенокоске, самият аз съм бил малко момче. Знаеш ли какво ти предлагам — състави списък на тези най-съществени стъпки и ще ги направим една по една, щом смяташ, че е необходимо. Но искам да ми кажеш тук и сега — обичаш ли ме? Самият аз вече ти казах, че те обичам.

Лоугън сложи ръце на талията ѝ, притегли я към себе си и накара сърцето ѝ да замре.

— Кажи го!

Нима той знаеше какво означава за нея да изрече тези думи? Думи, които беше казвала единствено на мъжа, когото бе загубила. Лоугън стоеше срещу нея, приковал поглед в очите ѝ, и просто очакваше потвърждение на нещо, което вече знаеше.

— Да, обичам те, но...

— Засега ще се задоволя с това. — Сля устните си с нейните и даде воля на вихъра от емоции, които напиреха у него. После се отдръпна. — Състави списък, Червенокоске. И започни да мислиш в какъв цвят искаш да са боядисани стените на хола. Кажи на момчетата, че ще се видим утре.

— Но... нали щеше да останеш за вечеря?

— Имам друга работа — каза той, докато се отдалечаваше. — Както и ти. — Погледна назад към нея. — Да умуваш върху това, което ти казах.

Трябваше да се освободи от силните емоции чрез физическо усилие. Когато бе предложил брак на Рейчъл, никой от двамата не се изненада и тя веднага бе приела въодушевено.

Разбира се, отново си напомни докъде бяха стигнали.

Но бе тежък удар за егото на един мъж любимата жена, с която желае да сподели живота си, да отговаря на всеки от ходовете му с упорит, непоклатим здрав разум.

Поти се един час на домашния тренажор, докато стана вир-вода, проклинайки деня, в който се влюби в твърде благоразумната червенокоска.

Разбира се, ако не беше благоразумна, упорита и практична, навярно нямаше да се влюби в нея. Все пак тя носеше вината за цялата бъркотия.

Живееше щастливо, преди да се появи тя. Къщата не му се струваше празна, преди тя да дойде в нея. Тя и двете палави хлапета. Откога предпочиташе да прекарва скъпоценните си почивни съботи в тичане след деца, които си търсят белята, вместо в блажено уединение в дома си?

По дяволите! Трябваше да отиде да купи пепси.

„Свършено е с мен“, каза си Лоугън, когато влезе под душа. Вече беше избрал място в задния двор за люлка. Дори беше нарисувал груба скица на къщичка сред клоните на едно от дърветата.

Улови се, че започва да мисли като баща.

Навярно усещането да държи бебе в ръцете си беше приятно, но не би се отказал, за да има на всяка цена свое дете. Откъде можеше

който и да е от тях двамата да знае какви ще са чувствата им след година?

„Нещата се случват — спомни си той думите на Хейли, — защото е писано.“

„Не — поправи се Лоугън, докато нахлузваше чисти джинси, — защото човек прави така, че да се случат.“

Имаше готовност да стори всичко, което зависеше от него, за да се случи нещо.

Направи бърза справка в телефонния указател и след петнайсет минути, с все още мокри коси, се намираше в колата си, на път за Мемфис.

Уил едва беше отпил първата глътка от безкофеиновото си кафе след вечеря и преглътнал първата хапка от тънкото парченце лимон пай, което Джолийн му бе позволила, когато чу почукване на вратата.

— Кой ли е това, по дяволите?

— Не зная, скъпи. Може би трябва да провериш.

— Ако иска парче пай, и аз ще си поискам по-голямо.

— Ако е момчето на Бауърс за косенето на тревата, кажи му, че имам няколко кутии кока-кола за него.

Но когато отвори, Уил не видя кльощавия син на Бауърс, а широкоплещест мъж със смръщени вежди. Инстинктивно застана пред откренатата врата, за да препречи пътя му.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Казвам се Лоугън Кътридж. Преди малко предложих на дъщеря ви да се омъжи за мен.

— Кой е, скъпи? — Джолийн трескаво приглади косите си и се приближи. — О, вие сте Лоугън Кътридж, нали? Срещали сме се един-два пъти у Роз. Бегло познавам майка ви. Влезте.

— Каза, че е предложил на Стела да се омъжи за него.

— Наистина ли? — Лицето ѝ засия като слънце, с широко отворени очи, горящи от любопитство. — Страхотна новина! Заповядайте да ви почерпя с пай.

— Не каза, че е отговорила с „да“ — изтъкна Уил.

— Откога за Стела е толкова просто да каже „да“? — попита Лоугън и Уил се усмихна до уши.

— Това е моето момиче.

Седнаха, хапнаха пай и пийнаха кафе, заобикаляйки важната тема с незначителни разговори за майка му, Стела и новороденото бебе.

Най-сетне Уил се облегна назад.

— Е, май трябва да те попитам как ще издържаш дъщеря ми и внуците ми?

— Разбира се. Последния път, когато направих това, бащата на момичето бе имал на разположение две години да ме пече на бавен огън. Не предполагах, че на тази възраст отново ще ми се наложи да изтърпя подобно нещо.

— Не се безпокой. — Джолийн леко перна съпруга си по ръката. — Просто се шегува. Стела може и сама да издържа себе си и децата без проблем. А ти нямаше да си тук и да гледаш толкова навъсено, ако не я обичаше. Единственият въпрос, на който бих искала да ми отговориш, ако нямаш нищо против, е, как ще се чувстваш като втори баща на момчетата.

— Предполагам, че почти както ти като тяхна втора баба. Ако имам късмет, и те ще се привържат към мен, както към теб. Зная колко обичат да ви гостуват и неведнъж съм ги чувал да казват, че леля Джо прави сладки, хубави като тези на Дейвид. Това е голям комплимент.

— Безценни са за нас — каза Уил. — Както и за Стела. Бяха безценни и за Кевин. Той беше добър човек.

— Навярно щеше да ми е по-лесно, ако не е бил такъв. Ако е бил кучи син, с когото се е развела, а не добър човек, загинал твърде млад. Но случаят не е такъв. Радвам се, че е имала сполучлив брак, а момчетата — добър баща, който ги е обичал. Мога да живея с този призрак, ако се питате. Всъщност изпитвам благодарност към него.

— Е, прозвуча много разумно. — Джолийн одобрително го потупа по ръката. — Мисля, че това говори доста за характера ти. Нали, Уил?

Уил уклончиво изсумтя и докосна долната си устна.

— Ако се ожениш за дъщеря ми, ще получавам ли отстъпка като член на семейството, когато ползвам услугите ти?

Усмивката на Лоугън бавно стана по-широка.

— Можем да го включим като част от сделката.

— Мисля да направя цялостен ремонт на терасата.

— За първи път го чувам — промърмори Джолийн.

— В едно телевизионно шоу видях от тухли да правят фигури, подобни на рибена кост. Хареса ми как изглеждат. Знаеш ли как става?

— Правил съм го няколко пъти. Мога да погледна терасата още сега, ако искаш.

— Разбира се.

Уил стана от масата.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Стела нервно стискаше зъби, пламнала от гняв и безпокойство. Имаше готовност да се впусне в нов спор за или против брака, когато Лоугън намине да вземе момчетата по обяд.

Знаеше, че ѝ е сърдит. Предполагаше, че го е наранила. Но странно защо, бе сигурна, че ще дойде малко преди дванадесет за децата. Беше им обещал и щеше да удържи на думата си.

„Това определено е в негов плюс“, каза си тя. Без колебание можеше да му повери синовете си.

Знаеше, че спорът е неизбежен. И двамата бяха твърде изнервени, за да проведат спокоен разговор на толкова емоционална тема. Но нямаше нищо против. Обикновено при спор излизаха наяве всички факти и чувства. Трябваше да знае и двете, за да прецени кое е най-доброто решение за всички.

Но когато ги намери отвън, където бе накарала децата да подреждат празни колички, Лоугън бе невероятно мил. Дори изглеждаше безкрайно щастлив.

— Готови ли сте за малко мъжка работа? — попита той.

С одобрителни викове те захвърлиха количките, нетърпеливи да се захванат с нещо по-интересно. Люк гордо показва пластмасовия чук, пхнат в колана на панталоните му.

— Ще свърши добра работа. Обичам майсторите, които носят инструменти със себе си. После ще ги докарам до къщата.

— Около колко часа мислиш, че...

— Зависи колко ще издържат. — Щипна бицепса на Гевин. — Този има да се поти цял ден.

— Пипни моя! Пипни моя!

Люк стегна мускули.

След като изпълни желанието му Лоугън подсвирна силно впечатлен, и кимна на Стела:

— Чао.

Това бе всичко.

Тя продължи да стиска зъби, пламнала от гняв и безпокойство, до края на работния ден. Не беше глупава и се досети, че именно това е била целта му.

Когато се прибра от работа, къщата се оказа необичайно тиха. Не знаеше със сигурност дали е доволна от това. Взе душ, поигра си с бебето, изпи чаша вино и нервно закрачи из стаята, докато телефонът звънна.

— Ало?

— Здравейте. Със Стела ли разговарям?

— Да. Коя...

— Обажда се Труди Кътридж. Майката на Лоугън. Той настоя да ви позвъня и каза, че по това време вече трябва да сте си у дома.

— Аз... О!

„Господи! Боже мой! *Майката* на Лоугън?“

— Лоугън каза на баща си и на мен, че ви е предложил брак. Дойде ни като гръм от ясно небе.

— Да, на мен също. Госпожо Кътридж, все още не сме взели... по-точно, аз не съм взела решение.

— Всяка жена има право на време да помисли, нали? Трябва да те предупредя, скъпа, че когато си науми нещо, момчето ми е като булдог. Каза, че си искала да се запознаеш със семейството му, преди да решиш. Много мило, но не е толкова лесно, защото живеем далеч, нали? По празниците ще си дойдем за известно време. Ще гостуваме на Лоугън за Деня на благодарността, а после на дъщеря си за Коледа. Имаме внуци в Шарлот, така че искаме да прекараме Коледа там.

— Разбира се.

Стела нямаше представа какво да отговори. Как да реши какво да каже, без да е имала време за подготовка?

— Впрочем Лоугън ми каза, че имаш двама малки сина. Били истински фурии. Значи ще се сдобием с две внучета и в Тенеси.

— О! — Нищо не би трогнато сърцето ѝ по-дълбоко. — Чудесно е, че го казвате. Дори не сте се запознали с мен и...

— Лоугън те познава, а съм го възпитала сам да взема решения. Щом обича и теб, и момчетата, и ние ще ви обикнем. Разбрах, че работиш за Розалинд Харпър.

— Да, госпожо Кътридж...

— Наричай ме Труди. Как вървят нещата там?

Стела проведе двадесетминутен разговор с майката на Лоугън, след което остана озадачена, развеселена, трогната и изтощена.

Щом затвори, се отпусна на дивана като зашеметена жертва, нападната от засада.

Тогава чу бръмченето на пикапа му.

Едва се сдържа да не хукне към вратата. Навярно Лоугън очакваше точно това. Но тя се настани удобно в приемната със списание за градинарство в ръце и кучето в краката ѝ, сякаш нямаше никакви грижи на този свят.

Можеше нехайно да спомене, че си е побъбрила с майка му. А може би беше по-добре да си мълчи, за да го накара да се измъчва.

Нямаше смисъл да отрича, че е трогната от жеста му да уреди това телефонно обаждане, но защо поне не я беше *предупредил*, за да не пелтечи като идиотка през първите пет минути?

Децата нахлуха като армейски батальон при атака.

— Построихме *цяла* беседка. — Потен и изпоцапан, Гевин се втурна да грабне Паркър. — И засадохме растения, които ще плъзнат по нея.

— Каролски джасмит.

„Каролински жасмин“, преведе си Стела неправилно произнесеното от Люк на наименование. Добър избор.

— Влезе ми треска. — Люк протегна мръсната си ръка и показва лепенката на показалеца си. — *Голяма*. Помислихме, че ще трябва да я извадим с *нож*. Но не се наложи.

— Е, слава богу! Ще сложим спирт за дезинфекция.

— Лоугън вече сложи. И изобщо не плаках. Ядохме сандвичи с много неща вътре и пихме пепси.

— И се повозихме на ръчната количка — едва успя да вземе думата Гевин. — Аз работих с истински чук.

— Ооо! Имали сте натоварена програма. Лоугън няма ли да влезе?

— Не, каза, че има друга работа. Виж. — Гевин пхна ръка в джоба си и извади смачкана банкнота от пет долара. — Получихме по една, защото сме добри и заслужаваме да бъдем евтина работна ръка вместо роби.

Стела не можа да сдържи смеха си.

— Страхотно повишение! Поздравления! Е, да вървим да се поизмием.

— После ще се наплюскаме като прасета. — Люк хвана ръката ѝ. — Така каза Лоугън, когато стана време да обядваме.

— Да оставим свинското плюскане за обедните почивки, когато работите.

По време на къпането и вечерята не престанаха да говорят за Лоугън. Бяха толкова уморени, че се отказаха от допълнителния час за игри, който им се полагаше в събота.

В девет вече бяха дълбоко заспали и за първи път от незапомнени времена насам Стела нямаше какво да прави. Опита се да почете или поработи, но не можа да се съсредоточи върху нито едно от двете.

Обзе я приятно вълнение, когато чу Лили да капризничи.

Излезе в коридора и видя Хейли, която се опитваше да успокои плачещото бебе.

— Гладна е. Мислех да поседна в хола и да погледам телевизия, докато я кърмя.

— Нали нямаш нищо против компания?

— Не, разбира се. Толкова самотна се чувствах днес, когато Дейвид беше на езерото, вие с Роз на работа, а момчетата на гости. — Хейли седна, разкопча блузата си и подаде гърдата си на Лили. — Ето. Така е по-добре, нали? Сложих я в раничката „кенгуру“, която ми подарихте, и си направихме хубава разходка.

— Полезно е и за двете ви. Какво искаш да гледаш?

— Всъщност нищо. Просто щях да пусна телевизора, за да чувам гласове.

— Какво ще кажеш за още един? — Роз се промъкна зад нея и се усмихна на Лили. — Искан да ѝ се порадвам. Вижте я как суче!

— Няма проблеми с апетита — потвърди Хейли. — Днес ми се усмихва. Казват, че е реакция, предизвикана от газове, но...

— Какво разбират? Нима някой може да влезе в главата на едно бебе?

— Лоугън ми предложи да се омъжа за него.

Не знаеше защо го изрече. Сякаш нещо го тласна от ума към езика ѝ.

— Господи! — изкрещя Хейли и побърза да сниши глас и да успокои Лили. — Кога? Как? Къде? Това е супер! Най-сензационната новина. Разкажи ни всичко.

— Няма много за разказване. Предложи ми го вчера.

— След като влязох да сложа бебето да спи? Знаех си, че е намислил нещо.

— Не смятам, че го беше планирал. Направи го импулсивно, а после се разсърди, когато се опитах да изтъкна разумни доводи, че не бива да прибързваме.

— Какви доводи? — промълви Хейли с недоумение.

— Познавате се едва от януари — заговори Роз, гледайки Стела. — Ти имаш две деца. И двамата сте били женени и носите известен багаж от предишните си бракове.

— Да. — Стела издаде дълга въздишка. — Именно.

— Когато човек знае, просто знае — възрази Хейли. — Независимо дали са минали пет месеца или пет години. Той се държи страхотно с децата ти. Луди са по него. Това че и двамата сте били женени, трябва да ви помага да предвиждате опасностите. Не схващам какъв е проблемът. Обичаш го, нали?

— Да. Съгласна съм донякъде с всичко, което каза, но... различно е, когато си млад и необвързан. Можеш да си позволиш повече рискове. Поне ако не си жена като мен. Какво ще стане, ако той иска деца, а аз — не? Трябва да реша дали бих се съгласила да родя друго дете на този етап, дали тези, които вече имам, ще са щастливи и осигурени занапред. С Кевин имахме ясни планове.

— Но ясните ти планове са рухнали — изтъкна Роз. — Не е толкова лесно да се решиш на втори брак. Аз чаках дълго и взетото решение се оказа погрешно. Но мисля, че ако на твоята възраст бях срещнала мъж, който ме кара да се чувствам щастлива, с радост прекарва съботните си дни с децата ми и ме довежда до лудост в леглото, веднага бих приела.

— Но току-що самата ти изреди причините, поради които за мен е твърде рано.

— Изредих причините, които би изтъкнала ти. Разбирам те, Стела. Но има нещо друго — и двете го разбираме или поне би трябвало. А то е, че любовта е ценен дар, който много скоро може да

ни бъде отнет. Ти получи втори шанс да я изживееш. Бих те нарекла късметлийка.

Отново сънува градината и синята далия. Имаше множество пъпки, наедрили и готови да се разтворят. Най-отгоре грееше един-единствен разцъфнал цвят, полюшван от лекия вятър. Цветето стърчеше над нейната градина, която се простираше около него на вълни от красиво преливащи се цветове и форми, макар и вече не така съвършено подредени.

Лоугън беше до нея и тя усещаше топлината на силните му ръце обвити около тялото ѝ. Устните му ненаситно се наслаждаваха на нейните и я караха да тръпне от възбуждане. В далечината чуваше смеха на децата си и веселия лай на кучето.

Лежеше на зелената трева край цветните лехи, опиянена от цветовете, уханията и близостта на мъжа.

Имаше толкова страст, докато се любеха сред слънчевата градина. Ръцете ѝ проследяваха чертите на лицето му. Не изглеждаше приказно красив, но го обичаше безумно. Цялата тръпнеше, докато телата им се движеха и плътта се сливаше с плът, силата с нежност и суровата мъжественост — с изваяни женски форми.

Как беше възможно такава съвършено единение между две толкова различни същности?

Усещаше тялото си съчетано с неговото в едно цяло, което разцъфтяваше.

Лежеше с него под слънчевите лъчи, върху зелената трева край своята градина, и чуваше ударите на сърцето си, познало блаженството.

Пъпките на далията изведнъж се разтвориха. Бяха толкова много. Безброй. Засенчваха и задушаваша другите цветя. В градината настана очевиден хаос. Синята далия се оказа твърде агресивна и жизнена.

Изглежда добре така. Просто промяна в плана.

Но преди да отговори на думите на Лоугън, чу друг глас в съзнанието си, хладен и суров:

Това е неговият план. Не твой. Неговите желания, а не твоите. Отсечи я, преди да пусне издънки.

Наистина не беше нейният план. Разбира се. Тази градина бе създадена като красиво и спокойно кътче. Тя държеше лопата в ръка и опита да я забие в почвата.

Точно така. Изкорени я!

Изведнъж въздухът стана студен, сякаш настъпи зима, и Стела потръпна, докато лопатата потъваше в пръстта.

Лоугън го нямаше и беше сама сред градината с Печалната невеста, която стоеше до нея в бялата си нощница със заплетени коси и кимаше. Очите ѝ издаваха ярост.

— Не искам да съм сама. Няма да се откажа от него — каза Стела.

Копай! Побързай. Нима искаш да изживееш болката и отровата? Нима искаш децата ти да страдат? Побързай! Тя ще развали всичко, ще унищожи всичко, ако я оставиш.

Щеше да я изкорени. Така беше най-добре. Просто щеше да я засади на друго място, по-подходящо.

Но когато я повдигна и се опита внимателно да разплете корените ѝ, цветовете почерняха, синята далия увехна и се превърна на прах в ръцете ѝ.

Най-добрият начин да прогони мрачните мисли, бе да се вгълби в работа. Това не представляваше проблем за Стела, защото наближаваше край на учебната година и началото на ежегодната разпродажба в градинарския център, а и най-надеждната ѝ помощничка бе в отпуск по майчинство.

Нямаше време да мисли за странни, обезпокояващи сънища или за мъж, предложил ѝ брак, а после изчезнал. Трябваше да ръководи бизнеса, да се грижи за децата си и да се опитва да разкрие самоличността на един призрак.

Продаде последните три лаврови дръвчета и се залови да преподрежда храстите.

— Не трябваше ли да се ровиш в документация вместо в камелии?

Изправи се, осъзнавайки, че е плувнала в пот, че крачолите ѝ са окаляни, а сплъстените ѝ коси стърчат изпод бейзболната шапка. Застана с лице срещу Лоугън.

— Аз съм управител и едно от задълженията ми е да се грижа за атрактивното подреждане на стоката. Какво искаш?

— Поех нов проект. — Размаха формулярите и целия полъх, който достигна до нея, я накара блажено да простене. — Дойдох за материали.

— Добре. Може да оставиш документите на бюрото ми.

— Няма да влизам. — Пъхна ги в ръката ѝ. — Работниците ми вече товарят. Ще взема онзи черен японски клен и пет от розовите олеандри.

Извади касетка и започна да я пълни.

— Добре — промърмори тя. Погледна предварително уговорената цена, намръщи се и препрочете информацията за клиента. — Това е баща ми.

— Аха.

— Ще садиш олеандри за него?

— Той ми възложи тази работа. Както и да построя нова тераса. Джолийн вече говори за нови градински мебели и фонтан. Струва ми се, че когато една жена види равна повърхност, не може да не ѝ хрумне какво да сложи върху нея. Онази вечер все още обсъждаха идеи, когато си тръгнах.

— Ти... какво си правил при тях?

— Хапвах пай. Трябва да побързам, за да започнем по-рано и да отскоча да се измия и преоблека за вечерята с онзи професор. Чао засега, Червенокоске.

— Почакай. Само почакай. Накарал си майка си да ми се обади, дойде ми като гръм от ясно небе.

— Защо да е като гръм от ясно небе? Ти каза, че искаш да се запознаеш със семейството ми и аз — с твоето. Моите родители се намират на няколко хиляди километра, така че телефонното обаждане ми се стори най-добрият начин.

— Настоявам да ми обясниш... — Този път тя размаха формулярите. — Всичко това.

— Зная. Ти си демон, който иска обяснения за всичко. — Лоугън се спря, сграбчи косите ѝ и страстно я целуна. — Ако все още не ти е достатъчно ясно, значи съм сбъркал някъде. Чао.

— Просто потегли и ме остави да стоя там като идиотка.

Няколко часа по-късно, все още ядосана, Стела сменяше пелената на Лили, докато Хейли се преобличаше за вечерята.

— Казала си, че искаш да се запознаеш със семейството му и той с твоето — изтъкна Хейли. — Е, вече си поговорила с майка му, а той се е срещнал с баща ти.

— Зная какво казах, но той просто е отишъл там, без да се обади. И е накарал майка си да ми позвъни, без да ме предупреди. После се отбива при мен и най-спокойно си тръгва. — Стела взе Лили на ръце и я гушна. — Това ме изнервя.

— Липсва ми някой, който да ме изнервя по този начин. — Хейли се завъртя и въздъхна при вида на все още леко закръгления си корем. — Въпреки че в книгите пишеше друго, тайно се надявах, че когато Лили излезе, всичко веднага ще дойде на мястото си.

— Нищо вече не е същото след раждането на дете. Но ти си млада и пъргава. Бързо ще възстановиш фигурата си.

— Надявам се. — Взе любимите си сребърни халки, докато Стела търкаше нос в телцето на Лили. — Ще ти кажа нещо, защото си ми приятелка и те обичам.

— Какво има, скъпа?

— Истина е. Миналата седмица, когато Лоугън намина да донесе подаръка, а вие с момчетата излязохте навън, преди да се прибера и той да ти зададе съдбовния въпрос — знаеш ли как изглеждахте четиримата?

— Не.

— Като семейство. Мисля, че каквото и да се върти в главата ти, дълбоко в сърцето си знаеш, че така трябва да бъде.

— Твърде млада си, за да разбираш добре тези неща.

— Важни са не годините, а изминатият път. — Хейли праметна кърпа върху рамото си. — Ела, сладурче, мама ще те покаже на гостите, преди да те сложи да спиш. Готова ли си? — попита тя Стела.

— Ще видим.

Тръгнаха към площадката над стълбите, където Стела събра момчетата си и се срещнаха с Роз.

— Е, всички изглеждате чудесно.

— Трябваше да облечем нови ризи — промърмори Люк.

— Толкова сте хубави с тях. Нали няма да бъде нахално да поискам тези двама елегантни господа за свои кавалери? — Подаде им ръце. — Ще има буря — каза тя, когато погледна към прозореца. — Вижте, това навярно е доктор Карнеги. Точно навреме. Каква кола кара този човек? Прилича на ръждясала червена кутия на колела.

— Мисля, че е волво. — Хейли любопитно надникна над рамото ѝ. — Много старо волво. Една от най-безопасните коли. Изглеждат смешно, но са готини. Господи, гледайте! — Веждите ѝ подскочиха, когато Мич слезе. — Секси гадже на хоризонта.

— За бога, Хейли, достатъчно възрастен е, за да ти бъде баща.

Хейли само ѝ се усмихна.

— Няма значение. Определено е горещо парче.

— Охлади го с чаша вода — предложи Люк.

— Ще ни трябва една и за Хейли. — Роз се усмихна и отиде да посрещне първия си гост.

Доктор Карнеги носеше бутилка бяло вино като подарък за домакинята, което тя одобри, но неговият избор на питие бе минерална вода. Роз предположи, че мъж, който кара кола, произведена по времето, когато е роден, не бива да замъглява разсъдъка си още повече. Той издаде очакваните звуци при вида на бебето и учтиво подаде ръка на момчетата.

Спечели точки за тактичност, когато започна непринуден разговор на банални теми, вместо веднага да я заразително какво поточно иска от него.

Когато пристигна Лоугън, всички вече се чувстваха като у дома си.

— Няма смисъл да чакаме Харпър. — Роз се изправи. — Синът ми страда от хронична склонност да закъснява, а често дори да липсва от компанията.

— Аз също имам син — каза Мич. — Зная какви са младите.

— О, не знаех, че имате деца.

— Само едно. Джош е на двадесет години. Учи в местния колеж. Имате прекрасен дом, госпожо Харпър.

— Роз. Благодаря. Тази къща е едно от нещата, които обичам най-много на света. Ето и още едно от тях — добави тя, когато Харпър се втурна в приемната откъм кухнята.

— Закъснях. Извинявайте. За малко да забравя. Здравейте, Лоугън, Стела... Как е, момчета? — Целуна майка си и погледна Хейли. — Къде е Лили?

— Вече спи.

— Доктор Карнеги, това е вечно закъсняващият ми син, Харпър.

— Съжалявам. Дано не съм ви накарал да чакате дълго.

— Не — отвърна Мич, поемайки ръката му. — Радвам се да се запознаем.

— Да седнем. Изглежда, Дейвид е надминал себе си.

В средата на масата имаше елипсовидна купа с красиво аранжирани цветя. Горяха високи бели свещи в сребърни свещници, подредени върху секцията. Дейвид бе избрал снежнобели порцеланови съдове, съчетани с бледожълто и зелени салфетки, придаващи изисканост и уют. Вече бяха поставени чинийки с изкусно украсена салата от омари. Дейвид поднесе виното с артистичен жест.

— Кой проявява интерес към превъзходно „Пино Гриджо“?

Роз забеляза, че докторът остана на минерална вода.

— Знаете ли — заговори Харпър, докато хапваха основното ястие, пълнено свинско, — струвате ми се познат. — Вгледа се в лицето на Мич с присвити очи. — Опитвам се да си спомня откъде. Не сте ли преподавали в университета в Мемфис, докато аз следвах там?

— Може би, но едва ли сте били в никой от класовете ми.

— И аз така мисля. Може да съм присъствал на ваша лекция или... почакайте. Сетих се. Джош Карнеги. Един от ключовите играчи на „Мемфис Тайгърс“.

— Моят син.

— Забележителна прилика. Страхотен е! Миналата пролет бях на негов мач, когато отбеляза тридесет и осем точки срещу отбора на Южна Каролина. Голям тактик.

Мич се усмихна и потърка избледняващата синина на брадичката си.

— Така е.

Продължиха въодушевено да разговарят за баскетбол и това даде възможност на Лоугън да се приближи към Стела.

— Баща ти няма търпение да види теб и момчетата в неделя. Ще ви закарам, защото и аз съм поканен на вечеря.

— Така ли?

— Той ме харесва. — Хвана свободната ѝ ръка и докосна пръстите ѝ с устни. — Ще поговорим за олеандрите.

Стела не се опита да сдържи усмивката си.

— Открил си всичките му слабости.

— Теб, децата и градината му. Мисля, че са три. Състави ли вече онзи списък, Червенокоске?

— Очевидно си започнал да отмяташ точки от него, без да си се консултирал с мен.

Лоугън се усмихна.

— Джолийн смята, че трябва да спазим традицията и да се венчаем през юни.

Стела зяпна от изумление, а той се обърна към децата ѝ и се разбъбри с тях за последните броеве на „Марвъл Комикс“.

По време на десерта от бебелефона върху секцията прозвуча шумолене и дълъг пронизителен плач. Хейли скочи като на пружини.

— Време е да я нахраня и отново да я сложа да спи. Ще слеза след малко.

— Хайде, момчета, и вашият час за лягане наближава. — Стела стана. — Утре сте на училище — добави, преди да чуе възражения.

— Глупаво е да си лягаме още когато навън е светло — промърмори Гевин.

— Зная. Животът е пълен с глупости. Какво трябва да кажеш?

Гевин въздъхна тежко.

— Благодаря за вечерята, беше чудесна, а сега трябва да си лягаме заради тъпото училище.

— Почти отлично — реши Стела.

— Лека нощ. Много ми харесаха пържените картофки — каза Люк на Дейвид.

— Имаш ли нужда от помощ? — попита я Лоугън.

— Не — отвърна Стела. Но се спря на прага, обърна се и остана загледала в него за миг. — Все пак благодаря.

Поведе децата си по стълбите и започна вечерния ритуал под звуците на гръмотевиците навън. Паркър се пхна под леглото на Люк, за да се скрие от тях. Плющеше дъжд на едри, тежки капки, които удряха по стъклата.

— Паркър е голям страхопъзльо. — Люк зарови лице във възглавницата. — Може ли да спи тук горе?

— Добре, но само тази нощ, за да не трепери от страх. — Стела подмами кучето да излезе, погали го и го настани при него. — Така по-добре ли е?

— Аха. Мамо?

Синът ѝ замълча, погали кучето и се спогледа с брат си.

— Какво? Какъв заговор кроите вие двамата?

— Ти я попитай — прошепна Люк.

— Неее. Ти.

— Ти.

— Какво искате да ме попитате? Ако сте похарчили всичките си джобни пари за комикси, ще...

— Ще се омъжиш ли за Лоугън? — изплю камъчето Гевин.

— Дали ще... Откъде ви хрумна?

— Чухме Хейли и Роз да си говорят, че ти е предложил. — Люк се прозина и сънено я погледна. — Е, ще приемеш ли?

Стела седна на ръба на леглото му.

— Доста помислих. Но не мога да взема толкова важно решение, без да поговоря с вас. И тримата трябва сериозно да обмислим и обсъдим това.

— Той е добър, играе си с нас, така че сме съгласни.

Заклучението на Люк я накара да избухне в смях. „Добре — помисли си тя. — Може би от някои гледни точки няма много за обсъждане.“

— Бракът е важно нещо. Важно обещание.

— В неговата къща ли ще живеем? — полюбопитства Люк.

— Е, предполагам, че да, ако...

— Харесва ни. Страхотно е, когато той ме преобръща с главата надолу. Извади треската от пръста ми почти без да боли. Дори целуна дупчицата, като че ли имаше нужда.

— Така ли? — промълви тя.

— Той ще ни бъде втори татко. — Гевин лениво описваше кръгове с пръст по чаршафа. — Както леля Джо ни е като втора баба. Тя ни обича.

— Разбира се.

— Затова решихме, че искаме да имаме втори татко, ако е Лоугън.

— Явно и вие сте поразмишлявали — отбеляза Стела. — Ще взема това предвид. Може би утре отново ще поговорим.

Целуна Гевин по бузата.

— Лоугън каза, че татко винаги ще ни гледа.

В очите ѝ запариха сълзи.

— Да. Да, скъпи, така е. — Прегърна го, а след това и Люк. — Лека нощ, слизам долу.

Но първо се отби в своята стая да си поеме дъх и да се успокои. „Истински съкровища.“ Потърка очи и се замисли за Кевин. Съкровище, което беше загубила.

Лоугън каза, че татко винаги ще ни гледа.

Мъж, който осъзнаваше това, приемаше го и беше изрекъл тези думи пред едно малко момче, също беше съкровище.

Бе променил предназначения ѝ план. Той бе засадил ярката синя далия в средата на спокойната ѝ градина. Нямаше да я изкорени.

— Ще се омъжа за него — каза тя на глас и се засмя, а сърцето ѝ се разтуптя от вълнение.

Сред грохота на бурята дочу приспивната песен. Инстинктивно влезе в банята, за да надникне в стаята на синовете си. Тя стоеше там, загадъчна с бялата си нощница и русите си коси, загубили блясък. Стоеше между леглата и пееше със спокоен глас, но Стела отново долови яростта в очите ѝ, когато срещна погледа ѝ при поредната светкавица.

По гърба ѝ пробягаха тръпки на страх. Пристъпи напред, но студената вълна я тласна обратно.

— Не! — Затича се към вратата, но се блъсна в твърда стена. — Не! — Заудря по нея с юмруци. — Не ще ми попречиш да стигна до децата си.

Втурна се към ледения щит, крещейки имената на момчетата, които спокойно спяха.

— Не смей да ги докоснеш, кучко!

Побягна от стаята и нито видя, че Хейли тича към нея, нито чу забързаните стъпки по стълбите. Знаеше само едно. Трябваше да премине през непоклатимата преграда и да ги достигне.

Засили се и се хвърли към отворената врата, но беше тласната обратно.

— Какво става, по дяволите?

Лоугън я сграбчи, отмести я от прага и нахълта в стаята.

— Тя не ме пуска при тях. — Отчаяно заудря по ледения щит, докато ръцете ѝ се вкочаниха. — Държи ме далеч от бебчетата ми. Помогни ми.

Лоугън удари с рамо по стената.

— Мамка му, сякаш е от стомана!

Отново удари, заедно с Харпър и Дейвид.

Мич стоеше зад тях в стаята и се взираше в силуета в бяло, който сега бе обгърнат от ярко сияние.

— Мили боже!

— Трябва да има друг начин. През другата врата.

Роз сграбчи Мич за ръката и го повлече към коридора.

— Случвало ли се е и по-рано?

— Не. Господи! Хейли, дръж бебето на сигурно място.

С треперещи ръце и учестен пулс, Стела побягна. „Нужен е друг начин — помисли си. — Силата не ще помогне.“ Колкото и да се блъскаше в невидимия лед, той нямаше да се пропука с ярост и заплахи.

„Моля те. Господи! Бебчетата ми!“

Разум. Щеше да опита с разумно убеждаване, молби и обещания. Изтича навън в дъжда и рязко отвори вратите на терасата. И макар да знаеше, че няма да постигне нищо, отново скочи към преградата.

— Няма да ми ги вземеш! — изкрещя тя, надвиквайки бурята. — Това са моите деца. Целият ми живот.

Падна на колене, обезумяла от страх. Виждаше момчетата, неподвижни в леглата си, и силната бяла светлина, която струеше от жената между тях.

Спомни си съня. Спомни си и за какво бяха разговаряли малко преди да чуе песента.

— Изборът ми не те засяга. — Стараеше се гласът ѝ да звучи уверено. — Това са моите деца и аз ще реша кое е най-добро за тях. Ти не си тяхна майка.

Светлината затрептя и когато жената се обърна, блуждаещият ѝ поглед издаде болка.

— Не са твои. Те имат нужда от майка си. Истинска майка от плът и кръв. — Стела повдигна ръце, зачервени и ожулени от ударите по стената. — Ако искаш да пролея кръвта си за тях, ще го направя. —

Притисна длани към стената, обляна от дъждовните струи. — Те са мои и бих сторила всичко, за да бъдат защитени и щастливи. Съжалявам за това, което те е сполетяло. Каквото и да е, когото и да си загубила, съжалявам. Но не можеш да ми отнемеш всичко, което имам. Не можеш да ме разделиш с децата ми.

Протегна ръка напред и тя премина през преградата като през леденостуден водопад. Без колебание се втурна в стаята.

Лоугън все още се мъчеше да проникне откъм банята, а Роз се притискаше към невидимия щит на другата отворена врата. Стела не чуваше гласовете им, но видя ужаса, изписан върху лицето на Лоугън, и кръвта по ръцете му.

— Той ги обича. Може би до тази вечер не го осъзнаваше, но ги обича и е готов да ги закриля. Ще им бъде баща, такъв, какъвто заслужават. Това е изборът ми. Нашият избор. Никога вече не се опитвай да заставащ между мен и децата ми!

По лицето на видението потекоха сълзи, когато се понесе през стаята към вратите на терасата. С трепереща ръка Стела погали Гевин и Люк по главите. „В безопасност са — помисли си тя. — В безопасност и на топло.“

— Ще ти помогна — решително заяви Стела, когато отново срещна погледа на печалните очи. — Всички ще ти помогнем. Ако искаш помощ, дай ни някакъв знак. Поне името си. Кажи ми името си.

Образът на Печалната невеста започна да чезне, но преди това повдигна ръка към стъклената врата. Там дъждовните капки, които се стичаха като сълзи, изписаха единствена дума: *Амелия*.

Когато Лоугън се втурна през вратата зад нея, Стела се завъртя и бързо сложи пръст на устните му.

— Шшт! Ще ги събудиш.

Притисна лице към гърдите му и зарада.

ЕПИЛОГ

— Амелия — Стела все още трепереше, въпреки че бе облякла сухи дрехи и пийваше бренди по настояване на Роз. — Името ѝ. Видях го изписано на стъклената врата миг преди тя да изчезне. Нямаше да ги нарани. Беше сърдита на нас, защитаваше ги от мен. Не е напълно с всички си.

— Добре ли си? — Лоугън бе приклеknал пред нея. — Сигурна ли си?

Тя кимна, но отпи още глътка бренди.

— Ще ми трябва известно време, за да се опомня, но да, добре съм.

— Никога не съм била толкова изплашена. — Хейли погледна към стълбите. — Сигурна ли си, че децата са в безопасност?

— Никога не би им навредила. — Стела докосна ръката ѝ, за да ѝ вдъхне кураж. — Преживяла е голямо страдание, от което едва не е загубила разсъдъка си. Единствено децата ѝ носят радост.

— Ще ме извините, но ми се струва безкрайно интересно и безкрайно налудничаво. — Мич нервно крачеше из приемната. — Ако не го бях видял със собствените си очи... — Поклати глава. — Когато имам възможност да се захвана с това, ще ми е нужна цялата информация, която можете да ми предоставите. — Спря се и прикова поглед в Роз. — Умът ми не го побира. Видях го, но не мога да го проумея. Там се бе появил... ще го нарека *образ* поради липса на подходяща дума. Стаята беше недостъпна. — Разсеяно разтри рамото си, където усещаше болка от ударите в невидимата стена. — И тя стоеше вътре.

— И ние не очаквахме да станете свидетел на нещо толкова поразително още при първото ви посещение — сподели Роз и отново му наля кафе.

— Приемате го много спокойно — отвърна той.

— От всички тук аз съм живяла с нея най-дълго.

— Защо? — попита Мич.

— Това е моят дом. — Изглеждаше уморена и бледа, но в очите ѝ проблескваше дързост. — Присъствието ѝ не променя този факт. Това е моят дом. — Пое си дъх и отпи глътка бренди. — Признавам, че случилото се горе ме разтърси, както и вас. Не бях виждала подобно нещо.

— Трябва да довърша проекта, по който работя, а после ще искам да ми разкажете за всичко, което сте видели. — Мич огледа компанията. — Всеки от вас.

— Добре, ще се постараям.

— Стела трябва да си легне — каза Лоугън.

— Добре съм, наистина. — Тя хвърли поглед към бебелефона и се заслуша в тихото бръмчене. — Мисля, че станалото горе промени нещо. И в нея, и в мен. Сънищата, синята далия.

— Синя далия? — прекъсна я Мич, но Стела поклати глава.

— Ще ви обясня, когато съм малко по-спокойна. Не мисля, че ще я сънувам отново. Ще ме остави на мира, защото я накарах да ме разбере. Сигурна съм, че успях, защото поговорих с нея като майка с майка.

— Моите деца отраснаха в тази къща. Никога не се е опитвала да застане между мен и тях.

— Ти не си решила да се омъжиш, когато синовете ти са били все още малки момчета — изтъкна Стела и видя Лоугън да присвива очи.

— Не прескочи ли няколко стъпки? — попита той.

Положи усилие да се усмихне.

— Явно не са толкова важни. Що се отнася до Печалната невеста, навярно съпругът ѝ я е напуснал или е забременяла от любовник, който я е изоставил, или... не знам. Не мога да разсъждавам трезво.

— Никой от нас не може. И дори и да мислиш, че си добре, все още изглеждаш бледа. — Роз се изправи. — Ще те придружа до горе и ще постоя при теб, докато заспиш.

Тя поклати глава, когато Лоугън се опита да възрази.

— Можеш да останеш колкото искаш. Харпър?

— Да. — Подсетен да влезе в ролята си на домакин, той стана. — Да ви донеса ли още нещо за пиене?

Краката ѝ все още трепереха, когато тръгна нагоре по стълбите с Роз.

— Наистина съм уморена, но не е нужно да идваш.

— След такъв шок заслужаваш някой да те поглези. Предполагам, че Лоугън с радост би се заел с това, но тази вечер женската компания е по-подходяща. Е, можеш да се преоблечеш — каза ѝ Роз, докато застилаше леглото.

Когато стресът отшумя и умората излезе на преден план, Стела я послуша и мина през банята, за да нагледа за последно децата си за тази вечер.

— Толкова се изплаших, че няма да се добера до момчетата.

— Ти се оказа по-силна от нея. Винаги си била по-силна.

— Нищо не ме е разкъсвало така. Дори... — Стела се върна в спалнята си и се пхна под завивките. — Вечерта, когато Кевин загина, не можех да направя нищо. Не можех да стигна до него и да го върна, да спра това, което вече се бе случило, колкото и да ми се искаше.

— А тази вечер можеше да сториш нещо — и го стори. Жените, поне жени като нас, правят всичко, което е по силите им. Сега искам да си починеш. Ще нагледам трима ви, преди да се прибера в стаята си. Да оставя запалена лампа?

— Недей. Всичко е наред. Благодаря ти.

— Ние сме долу.

Когато остана сама в тишината и мрака, Стела въздъхна. Лежеше неподвижна, слушаше и чакаше. Но не чуваше друго, освен дишането си.

За тази вечер... поне за тази вечер... всичко беше свършило.

Веднага щом затвори очи, заспа.

Без да сънува.

Очакваше Лоугън да дойде в градинарския център на следващия ден. Но той не се появи. Сигурна беше, че ще наmine към къщата преди вечеря. И това не се случи.

Дори не се обади.

Тя реши, че му е нужно време, за да се съвземе след случилото се. Да си почине от нея, от къщата и цялата драма. Нима можеше да го упрекне?

Беше го видяла да се опитва да пробие стената с едрите си загрубели ръце, окървавени от ударите, за да се добере до децата ѝ и до нея. Вече знаеше всичко, което трябва да знае, за човека, когото бе обикнала и започнала да уважава.

Достатъчно, за да му повери всичко свое. Обичаше го истински и беше готова да чака, докато той дойде при нея.

Когато сложи децата си да спят и луната изгря, видя пикапа му по алеята към Харпър Хаус.

Този път не се колеба и веднага изтича до вратата да го посрещне.

— Радвам се, че дойде. — Обви ръце около врата му и се притисна към него, щом неговите обгърнаха талията ѝ. — Толкова се радвам. Време е да поговорим сериозно.

— Първо ела навън. Има нещо за теб в пикапа.

— Не може ли да почака? — Стела се отдръпна назад. — Нека първо седнем и изясним някои неща. Мисля, че снощи не бях в състояние да се изразявам ясно.

— Беше достатъчно ясна. — За да я убеди, че е разбрал, хвана ръката ѝ и я поведе навън. — След като така ме изплаши, че скъси живота ми с десет години, каза, че ще се омъжиш за мен. Тогава нямаш възможност да отговоря поради обстоятелствата. Трябва да ти дам нещо, преди да ме умориш с приказки.

— Значи не искаш да чуеш, че те обичам.

— Мога да отделя време за това. — Сграбчи я, завъртя се с нея и с пируети стигна до пикапа. — Ще въведеш ли ред в живота ми, Червенокоске?

— Ще се опитам. А ти ще всееш ли хаос в моя?

— Не се и съмнявай.

Бавно я спусна и устните им се срещнаха.

— Снощи се разрази адска буря... във всеки възможен смисъл — каза тя и потърка буза в лицето му. — Засега свърши.

— Поне тази. Ще има и други.

Лоугън хвана ръцете ѝ, целуна ги и я погледна на бледата лунна светлина.

— Обичам те, Стела. Ще бъдеш щастлива с мен дори когато те вбесявам. А момчетата... Снощи, когато я видях с тях и не можех да ги достигна...

— Зная. — Този път тя повдигна ръцете му и целуна задебелите му, и изранени кокалчета. — Един ден, когато пораснат, ще могат напълно да оценят двамата страхотни мъже, които са имали за бащи. А аз вече знам каква късметлийка съм да бъда обичана от тях.

— Когато започнах да се влюбвам в теб, ми хрумна нещо.

— Кога беше това?

— По пътя към „Грейсланд“.

— Не губиш време.

— Тогава ти ми разказа съня си.

Сърцето ѝ трепна.

— За градината. Синята далия.

— После сподели, че е последвал още един, и... — Пъкна ръка в кабината на пикапа и извади малка саксия с растение с присадка. — Помолих Харпър да опита.

— Далия — прошепна тя. — Синя далия.

— Почти е сигурен, че ще разцъфти в синьо, когато порасне. Хлапето е истински факир.

В очите ѝ запариха сълзи и гласът ѝ затрепери.

— Щях да изтръгна цветето, Лоугън. Тя ме провокираше и ми се струваше, че е права. Не беше засадила цветето, не го бях предвидила, въпреки че изглеждаше много красиво. Когато го извадих, то увехна. Постъпих толкова глупаво.

— Ще засадим това заедно, ти и аз. После четиримата ще създадем цяла градина около него. Харесва ли ти?

Стела повдигна ръце и обхвана лицето му.

— Харесва ми.

— Добре, защото Харпър работи като луд учен, докато добие това наситено тъмносиньо. Ще почакаме и ще видим какво ще се получи.

— Прав си. — Среещна погледа му. — Ще видим какво ще се получи.

— На мен се полага честта да ѝ дам име. Реших да я нарека „Сънят на Стела“.

Сърцето ѝ едва не излетя.

— Лъгала съм се за теб, Лоугън. Всъщност ти си съвършен.

Внимателно обви ръка около саксията с цветето, сякаш беше дете, ново и безценно. След това преплете пръсти с неговите и заедно

тръгнаха през озарената от луната градина.

В къщата, изпълнена с ухания на цветя, бавно пристъпваше друга жена. Пристъпваше и ридаеше.

Издание:

Нора Робъртс. Синя далия
Американска. Първо издание
ИК „Хермес“, Пловдив, 2005
Редактор: Петя Димитрова
Коректор: Недялка Георгиева
ISBN: 954-260-290-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.